

1897

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΚΡΩΣ

1897

ΑΘΗΝΑΙ
www.eia.org.gr

Διάρκεια ετών 3000000000 του Γραμματισμού (κόσμιου)

ΑΝΟΙΞΙΣ.— Ὁ Θεόδωρος πετᾷ ὡς χρυσαλλίς
καὶ μοναχὰ τὴν ἄνοιξιν... φοβεῖται τῆς Βουλῆς.

ΕΠΟΧΑΙ

'Απὸ τῆς δράσεως τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ Κρητικῷ ζητήματι	!!!!
'Απὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλήν. φυλακίδος εἰς τὸν Βόσπορον. »	!!
'Απὸ τῆς ἀποκοπῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ κ. Δηλιγιάννη. ἔτη	12
'Απὸ τῆς ἀποκοπῆς καὶ τῆς ἀλλῆς... Εὐχαί	2 ἑκατομ. 250 χιλ.
'Απὸ τοῦ Συμβιβασμοῦ »	00000
'Αφ' ἧς ἐλύσσαζε τοὺς Ρωμηοὺς ἢ πείνα »	;;;;;

ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ 1897

Ἑθνικῆ. Τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Π...
Θρησκευτικαί. Τῆς κοιμησεως... τοῦ Θεοτόκη.— Τῆς ἀναλήψεως... τῆς δεκάρας.— Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων. (Τὴν ἡμέραν αὐτὴν πρέπει νὰ εορτάζουσι ὅλοι οἱ Ἕλληνες πανηγουρικῶς).

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ
ἘΠΙΣΤΑΣΙΣ

ΘΕΡΟΣ.—'Επωφελούμενα τῆς ζέστης τῆς μεγάλης τὰ πρόσωπα τῶν δανειστῶν τὰ ὁμολογιούχα, ἀρπάζουν τὰ χρεώγραφα τὰ τόσα ὑπὸ μάλης κ' ἔρχονται νά τοὺς δώσουμε, .. τοῦλάχιστον γιὰ ροῦχα.

ΕΚΛΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1897

- "Εκλειψις ὀλική τῆς ἡμισελήνου ὁρατὴ καθ' ὅλην τὴν γῆν.
- "Εκλειψις ὀλική τῶν Ἀρμενίων ὁρατὴ εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου.
- "Εκλειψις δακτυλιοειδῆς ὁρατὴ εἰς τοὺς μεγάλους συνωστισμούς. Ἄδρομος εἰς τὴν αστυνομίαν.
- "Εκλειψις τῶν φαναρίων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς νύκτας.
- "Εκλειψις καὶ τῆς πεντάρας ἀκόμη. Κατὰ τὴν ἐκλειψιν αὐτὴν θὰ καλυφθῇ σχεδὸν ὀλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ διὰ τοὺς Ρωμηοὺς σώματος. Τὸ τέλος τῆς ἐκλείψεως μένει ἄγνωστον.

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1897

Τὸ ΘΕΡΟΣ ἄρχεται μόλις. . . τελειώσῃ τὸ ἔαρ ἀκριβῶς.
 Ὁ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ μετὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος. (Διὰ τὰς κυρίας τὸ φθινόπωρον δὲν ἄρχεται ποτέ).
 Ἄλλας ὥρας δὲν ἔχει τὸ ἔτος 1897. Καὶ αὐτὰς δὲ τὰς ὀλίγας μᾶς τὰς εἶπον οἱ ἐν Ἀθήναις ἐνεχυροδανειστὰι εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀφήσει οἱ Ρωμηοὶ τὰ ὠρολόγια τῶν δια νὰ τοὺς τὰ διορθώσουν νὰ πηγαίνουν ἀκριβῶς, καὶ μὲ τὰ λεπτά.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ. — Τὴν προὸδον προσθεύων ὡς ζῆλον
πηγαίνει με ποδήλατο καβάλα στὴν Βουλὴν.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1897

Λατίνων Πάσχα. 'Αποιλίου ΙΒ'. — Ρωμηῶν Πάσχα 'Απριλίου ΠΟΤΕ'.
Σημ. Ημ. Σχρ. — Καθὼς βλέπουν οἱ ἀναγνώσται ἡ ἡμέρα τοῦ ἐφετεινοῦ Πά-
σχα συμπέπει ἀκριβῶς με τὴν τοῦ περυσينوῦ.

Ἡμέραι καθ' αὐς δὲν ἐργάζονται οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι.

1) Ὅταν πρόκειται νὰ γείνη διαδήλωσις ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως. 2) Τὴν
Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, Πεντασχευὴν καὶ Σάββατον πλὴν τῆς
Κυριακῆς, ὅτε τὰ γραφεῖα... εἶνε κλειστά.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ.—Σκέψις γίνεται γιὰ προδεχεῖς ἀγῶνας
κ' ὁ Θεοδώρης γυμνάζεται ἐπὶ μιᾶς χελῶνας !

ΣΟΝΝΕΤΑ

I

Στόμα γλυκὸ ποῦ με φιλεῖς καὶ κάθε σου φιλάκι
Θὰ γείνη μές' τῆς φλέβες μου τὸ πιὸ πικρὸ φαρμάκι,
Μάγουλα ποῦ χωρὶς ντροπὴ γι' ἄλλον θὰ κοκκινίζετε,
μάτια ποῦ θὰ με βλέπετε καὶ δὲν θὰ με γνωρίζετε,
χέρια ποῦ μ' ἀγκαλιάζετε γιὰ νὰ μὴ ἰδῶ καλὸ
γιατί, γιατί νὰ σᾶς φιλῶ ;

II

'Εσὺ θαρρεῖς πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ πάντα με θωρεῖς,
ἐγὼ θαρρῶ πῶς με ἀγαπᾶς καὶ πάντα σὲ κυττάζω
Χωρὶς, ἀφοῦ δὲ μ' ἀγαπᾶς, καθόλου ν' ἀπορῆς
Χωρὶς, ἀφοῦ δὲ σ' ἀγαπῶ, καθόλου νὰ θαυμάζω.

* *

Περνᾷ ὁ χρόνος φτερωτὸς γιὰ μᾶς χωρὶς μαράζι
Κι' οὔτε τὰ στήθη μας ποτὲ ἢ λύπη τὰ σπαράζει.
Κ' ἐτοῖ ἐνῶ μᾶς ἐπλασε ἡ φύσις τόσῳ ξένους
περνοῦμε πιὸ καλλίτερα κ' ἀπ' τοὺς ἐρωτευμένους.

ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1897

ΓΕΝΑΡΗΣ

Ἡ πρωτοχρονιά κακὸ καὶ φασαρία
καὶ Ἄν - Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία !
Τοῦ Μαλαχίου καὶ Ἐφραὴμ μετὰ τοῦ Καλυβίτη
καὶ τοῦ Ἄσώτου ποῦρχεται στὸ πατρικὸ του σπίτι.
Τὰ ὑπουργεῖα μπόλικα ἐντάλματ' ἀραδειάζουν
κ' οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ κόμματος τὸ Κεντρικὸ ἀδειάζουν.
Πολλοὶ ποῦ ἀπελπίστηκαν ὁ Θεοδώρης νὰ πέση,
κυττάζουν ὅπως εἴμποροῦν... νὰ πάρουν καμμιὰ θάσι

ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Τῆς Ἰπαπαντῆς, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης
 Ἀγάθης τε καὶ Συμεῶν καὶ ἄλλων, ποῦ τὰ χάνεις.
 Αὐτὸν τὸν μῆνα ἔχουμε καὶ Καθαρὴ Δευτέρα
 κ' ὁ Θεοδώρης διέρχεται μὲ φόβο μιὰ ἡμέρα.
 Ὁ Ἄναξ γιὰ ταξείδιον συντόμως ἐτοιμάζεται
 μὰ νὰ τ' ἀφήσῃ ἀξαφνα στὴ μέση ἀναγκάζεται.
 Διότι γίνεται σφαγὴ Ἀρμενίδων στὴν Πόλι
 καὶ τρέχουν στὸν Ἑλλάσποντον τῶν κραταιῶν οἱ στόλοι.
 Καὶ τὰ οἰκά μας θωρηκτὰ τὰ τρία καὶ τὰ μόνα
 σπεύδουν μ' ὑπερῆφάνειαν κ' ἀράζουν...στὴν Τουλῶνα.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Τίτου, Κρίσκεντος, Ἀντύπα, Παραλύτου,
 καὶ Παφνοντίου μάρτυρος ποῦ νάχω τὴν εὐχή του.
 Ὅλο καπνίζει ἔτοιμη ἡ νέα «Ἀμφιτρίτη»
 Μὰ νά! καινούργια βάσανα ἀρχίζουνε στὴ Κρήτη,
 καὶ νέα ἐπανάστασις καὶ ἀφιξίς προσφύγων
 ποῦ κάμουμε τὸ Θεοδωρῆ ν' ἀνάβῃ οὐκ ὀλίγον.
 Ἐν τούτοις δὲν κατέρχεται ἐθελοντῶν ἀσκέρι
 γιὰτ' εἶνε ἀκόμα ὁ καιρὸς... ψυχρὸς καὶ δὲ συμφέρει.

ΑΠΡΙΑΗΣ

Τοῦ Καπήτωνος, Βουκόλου καὶ Ματρῶνης
 Κορδάτου, Ἰλαρίωνος κ' ἄλλων ποῦ παλλαβώνεις.
 Τὰ Κρητικὰ ἀνάβουνε ἀντὶ νὰ ἠσυχάσουν
 καὶ τοῦ Σκουζέ καὶ Θεοδωρῆ τοὺς ἐρχεται νὰ σκάσουν.
 Φεύγουν κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐθελονταὶ ὀλίγοι
 καὶ πᾶν στὴ Μεγαλόνησο νὰ κάμουνε... **κυνῆγι!**

ΜΑΪΟΣ

καὶ τῆς Εὐτυχοῦς μετὰ τοῦ Ἀκακίου
 τοῦ Παχουμίου, τοῦ Ἰῶδ' κ' ἄλλων καὶ τοῦ Μωκίου.
 Δροσές, λουλούδια κ' ἔρωτες ἀνθρώπων καὶ γαιδάρων
 καὶ στὰ Βιτάλια σώματα ληστανταρτῶν Βουλγάρων.
 ποῦ λίγο ὅμως μένουν
 διότι κ' οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Ρωμιοσύνης βγαίνουν.

κ' ἐκτὸς αὐτῶν ποῦ πέθαναν καὶ ζωντανεύουν τόρᾳ
 τοῦ Παπαδήμα δηλαδὴ, τοῦ Μπρούφα καὶ Βερβέρα
 κ' ἄλλοι τρακόσιοι προχωροῦν ὄπλαρχηγοὶ μὲ φόρα
 καὶ σφάζουν Τούρκους...καὶ ἀρνιά καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.
 Ἀρχίζουνε τὰ κυνικά κ' ἢ ζέστες μᾶς ψοφᾶνε
 γι' αὐτὸ καὶ ὄλοι θέλουνε... ἐθελονταὶ νὰ πᾶνε.
 Μὰ καὶ γυναῖκες κάμποσες πολὺ **ἀναιμικές**
 κάμουν πῶς τάσεις ἔχουνε κ' αὐταὶς πολεμικαὶς
 καὶ μιὰ στὴν Κρήτη τρέχουνε μὲ θαρραλέο βῆμα
 ν' ἀλλάξουνε τὸ κλῆμα !

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὀνούφριου, Βαρνάβα κ' Ἀντωνίας
 Ἰωβ, Ἰούδα, Τύχωνος. Ἀμῶς καὶ Φαβρωνίας.
 Χαρᾶς τον ὁποιος πρόφθασε ἐθελοντῆς νὰ γείνη,
 γιὰτὶ ὁ ἥλιος εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν μᾶς ψήνει !
 Σ' αὐτὲς τῆς κάψης τῆς τρανῆς κ' οἱ δημοσιογράφοι
 ὅπου δὲν κάνουνε κ' αὐτοὶ στὸ γράψιμο νισάφι,
 γεμίζουνε τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους πέρα - πέρα
 ἐφ' ᾧ καὶ σκέψις γίνεται γι' αὐτοὺς ἰδιαίτερα
 κ' ἀποφασίζουν φυλακὰς νὰ τοὺς σκαρώσουν νέας,
 πιστώσεις δὲ ὁ Θεοδωρῆς δίδει γι' αὐτὰς γενναίας·
 μὰ κ' ἡ Αὐλὴ τοὺς ἔρχεται κρυφίως ἀρωγός·
 ἐν τούτοις ὡς ποῦ νὰ κτισθοῦν ὁ ρέκτης ὑπουργός
 γιὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν διάταγμα ἐκδίδει
 καὶ μιὰ νύχτα κόβονται πολλοὶ στὸ Παλαμίδι.
 Ὁ Κουσουλάκος ὁ γνωστός ἐκ τῶν πολλῶν σκανδάλων
 ποῦ μὲλις ἀπ' τὰς φυλακὰς κατάρθωσε νὰ βγῆ
 γράφει στὸ «Σκρίπ» ἕνα πρῶτ' ἀνάμεσα τῶν ἄλλων
 πῶς τάχατε ὁ Μενελικ χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσῃ
 τὴν σύνευνόν του Ταῖτοῦ σκοπεύει νὰ χωρίσῃ.
 Καὶ τότε δὴ συγκίνησις, χαλᾶ ἡ κοινωμία
 κ' ὁ Μενελικ τηλεγραφεῖ καὶ θέλει νὰ τὸν πάρῃ,
 νὰ τὸν δικάσῃ μόνος του εἰς τὴν Ἀβυσσινία !
 ὁ δὲ Σκουζὲς μετὰ πολλὰ τοῦ κάμει πιά τὴ χάρι
 κ' ἔρχεται ἐν ἀπόσπασμα ἐδῶ Ἀβυσσινῶν
 καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὸν φέρουνε μακρᾶν τῶν Ἀθηνῶν.
 Ἠλὴν ὁ Μαρούλης—φίλος του—ἐκεῖ τὰ διορθώνει
 πρὸς λύπην δὲ ὁ Μενελικ πολλῶν τὸν ἀθῶνει
 καὶ ταγματάρχην παρευθὺς τὸν κάμνει σὲ μιὰ μέρα
 καὶ μ' εἰδικὴν ἀποστολὴν τὸν στέλλει ἐδῶ πέρα.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Παχούμιος, Κοσμάς κ' Ἀνατολίτης
 Νικάνωρ τε καὶ Παρμενᾶς μετὰ τῆς Ἰουλίτης.
 Τὰ θεάτρα μας φθάνουνε σὲ παρακμὴ μεγάλη
 κ' ἠθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς εὐρίσκονται σὲ χάλι.
 Καὶ μοναχὰ ὁ Φασουλῆς σπουδαῖον παίζει βόλον
 σ' αὐτὸν δὲ τρέχει τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας ὄλον.
 Σὲ τοῦτον καὶ ὁ Βασιλεὺς πηγαίνει μιὰ βραδεῖα
 μαζί μὲ τῇ Βασίλισσα καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ
 καὶ τότε πᾶ τὸ Φασουλῆ καὶ ποιός καὶ ποιός τὸν πᾶνει
 καὶ τῆς εἰσόδου τὴν τιμὴν ἀμέσως τὴν αὐξάνει.
 Καὶ ντιστεγκές δὲν εἴμπορεῖ κανένας νὰ περνᾶν
 ἂν μιὰ φορὰ τοῦλάχιστον στὸ Φασουλῆ δὲν πᾶν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Τῆς Σολωμονῆς, τοῦ Λούπου καὶ Μιχαίου
 Ἐλεαζάρου, Εὐτυχοῦς, Μωσέως καὶ Θαδδαίου.
 Καὶ πάλι μὲ τὰ Κρητικὰ μεγάλη φασαρία
 κ' ὁ Ἄναξ γιὰ ταξίδιον δὲν βρίσκει εὐκαιρία.
 Τὰ θεάτρα καθὼς καὶ πρὶν εὐρίσκονται νεκρὰ
 καὶ δάκρυα οἱ συγγραφεῖς χύνουν γι' αὐτὸ πικρὰ.
 Διὸ καμπόσοι ἀπ' αὐτοὺς πολὺ ἀπλησιζόμενοι
 μέσα σὲ τέτοια κρίσι
 ξελέφτουν καὶ τὰ ἔργα τους τὰ δίδουν οἱ καϋμένοι
 στὸν Κονιτσιώτη τὸ γνωστὸ γιὰ νὰ τὰ παρασῆση.
 Πλὴν φεῦ! κ' αὐτὸς δὲν δέχεται νὰ τοὺς τὰ παριστάνη
 γιὰτὶ ὁ ἴδιος... συγγραφεὺς δραματικὸς τυγχάνει.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Τοῦ Μάμαντος, Βαρούχ καὶ Μητροδώρας
 Ἰερεμῖα, Στάχυος, Θέκλῆς καὶ Νυμφοδώρας.
 Ἐκκλήσις νέα γίνεται εἰς τοὺς σταφιδολάτρας
 καὶ δεύτερο Σταφιδικὸ Συνέοριον στὴς Πάτρας.
 Περὶ σταφίδος βγαίνουνε καινούργιαι πᾶ ἰδέαι,
 καὶ γινώμαι ἀνταλλάσσουνται ποικίλαι καὶ σπουδαῖαι.
 Μὰ ὁ Χριστογιαννόπουλος προφήτης τῶν Πατρῶν
 βλέπων νὰ γίνεται μ' αὐτὰ μιὰ τρύπα στὸ νερὸν
 Μιὰ μέρα στὸ Συνέοριον τραβαεὶ καὶ πηγαίνει
 καὶ δίχως τίποτε νὰ πῆ περὶ παρακρατήσεως
 τοὺς δείχνει μία μηχανὴ ποῦ θὰ μπορῆ νὰ βγαίνη
 ἀπὸ τὸν σταφιδόκαρπο τὸ ὄω... τῆς συνειδήσεως.

ΟΚΤΟΒΡΙΟΣ

τοῦ Ἰωήλ, Παύλου κ' Ἐπιμάχου,
Ἄρεθα, κ' Ἰλαρίωνος καὶ Πρόδου καὶ Ταράχου.
Βροχὲς ἀρχίζουν ἐξαφνα νὰ πέφτουν μερικὲς
καὶ χάνουν οἱ ἠθοποιοὶ τῆς εὐεργετικῆς.
Οἱ δανεισταὶ γυρεύουνε τριάντα καὶ στὸ χέρι
μὰ μόνον **πέντε** χορηγεῖ τὸ τῶν Ρωμηῶν ἀσκέρι

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Τοῦ Ὠσηὲ καὶ τοῦ Ἀκεψιμᾶ
τοῦ Ἀλυπίου καὶ Ἀδοιοῦ μαζὶ καὶ τοῦ Κοσμᾶ.
Κρύο καὶ χιόνια καὶ βορριάς, βροχὲς καὶ λάσπες τόρα
κ' ἀπὸ τὴν κρήτη ἔρχονται ἔθελονταὶ μὲ φόρα,
ἂν καὶ καλὰ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δὲν ἐλύθη.
Μὰ κ' Ἀρμενίων ἔρχονται εἰς τὰς Ἀθήνας πλῆθη,
ὁ δὲ Σκουζὲς τοὺς δέχεται καὶ δίχως νὰ θελήσουν
εἰς τὸ καινούργιο σπίτι του τοὺς βάζει νὰ καθήσουν.
Ἄλλ' ἓνα βράδυ ἐφοδοε τὴν **Τράπεζά** του κάνουν
καὶ διὰ τοῦτο πάραυτα τὴν εὐνοϊάν του χάνουν

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Πατάπιος, Ἀγγαῖος καὶ Ναοῦμ,
καὶ Βαραβᾶς καὶ Δανιήλ, Βαρβάρα κ' Ἀβδακούμ.
Καὶ νῦν ἡ ἐπανόστασις τῆς Κρήτης πλέον σβύνεται,
καὶ τοῦ Σουλτάνου ἡ γνωστὴ ἐγχείρισις πρᾶ γίνεται.
Κ' ὁ Πατισᾶχ ποῦ ἄεργος δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζήσει
ζητιῆ καὶ τὸ χαρέμι του αὐτὸ νὰ ἐκποιήσει.
Τελειώνει καὶ ἡ καθεμιὰ τοῦ Κράτους φασαρία
κ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος μὲ πρώτη εὐκαιρία
στὸ τακτικὸ ταξεῖοι του εὐθὺς ἀναχωρεῖ,
κ' ὅλον τὸ ἔθνος δι' αὐτὸ τῆ μάλα ἀπορεῖ·
καὶ γιὰ τὴ κρίσι του καθεὶς τὸ Βασιλεῖά ζηλεύει
ὅπου καὶ τὸ Δεκέμβριο... μπορεῖ καὶ ταξειδεύει.

Μοτίμ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΓΙΛΔΙΖ ΚΙΟΣΚ

Οἱ ἀγαπῶντες τὰ γραφικὰ θεάματα καὶ ἔχοντες γρόνθους καὶ ἀγκῶνας ἰκανῶς ἰσχυροὺς ὥστε νὰ εὐρίσκωσι τόπον καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει, οὐδαμοῦ, πιστεύομεν, δύνανται κάλλιον νὰ εὐχαριστηθῶσι παρὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν μικρῶν ἀτμοπλοίων, τὰ ὅποια κατὰ πᾶσαν θερινὴν ἑσπέραν μεταφέρουν τοὺς Κωνσταντινουπολίτας εἰς τὴν Πρίγκηπον, τὸ Νεοχώρι καὶ τὰ Θεραπιά. Ὅπως εἰς τὸ ποίημα τοῦ Δάντε, ἀντηχοῦσι κ' ἐκεῖ ὄλαι αἱ γλῶσσαι καὶ λάμπουσιν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου ὄλα τὰ χρώματα, ὅχι μόνον τοῦ ἐνδύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ δέσματος πάσης καυκασίας, κιτρίνης ἢ αἰθιοπικῆς φυλῆς. Τὸ ροδόλευκον τῆς Ἀγγλίδος δεσποίνης παρὰ τὴν ὄχραν τοῦ Ἰνδοῦ ὑπέρητου, τὸ χαλκόχρουν τοῦ Πέρσου καὶ ὁ ἔβενος τῆς Ἀραπίνας. Περὶ δὲ τοῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης, τῆς πορφύρας τῆς Δύσεως, τῶν λευκῶν μιναρῶδων καὶ τῶν μαύρων κυπαρίσσω δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τίποτε, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὴν θέαν αὐτῶν μοῦ ἀπέκρυπταν αἱ ράχεις, τὰ ὄμπερλάκια, τὰ σαρίκια, οἱ ἀτζέμικοι σκούφοι καὶ τὰ καπέλα τῶν συνεπιβατῶν μου. Κάτωθεν ἐνὸς τῶν καπέλων τούτων διέκρινα σπανὸν πρόσωπον, τοῦ ὁποίου δὲν με ἤτο βεβαίως ἄγνωστος ἢ μεγάλη μύτη, ἣτις τὸ ἐχώριζεν εἰς δύο ἴσα μέρη ὡς ἢ σειρὰ τῶν Ἀπεννίνων τὴν Ἰταλίαν. Ἐνῶ ἐπροσπάθουν νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ καὶ πότε ἔτυχε καὶ ἄλλοτε νὰ τὴν θαυμάσω, ὁ κάτοχος αὐτῆς, ὁ ἔχων, ὡς φαίνεται, καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς μου μνήμην, με ἔχαι-

ρέτισεν ὀνομαστὶ καὶ βλέπων με ἀκόμη διστάζοντα ἐπρόσθεσε μειδιῶν :

— Δὲν με ἀναγνωρίζετε; Εἶμαι ὁ Βόρμ, ὁ πρῶτος κωμικὸς τοῦ θιάτου τοῦ Λαβέρν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐγὼ ἔπαιζα τὸν Φρίτζ εἰς τὴν «Μεγάλην Δούκισσαν» καὶ ἔπειτα τὸν «Κυανοπόγωνα». Με ἐπροσκαλέσατε μίαν Κυριακὴν μαζὶ με τὰς τρεῖς μου γυναῖκας νὰ φάγωμεν ἓνα ἀρνὶ εἰς τὴν Πεντέλην.

Ταῦτα μοῦ ἐνθύμιζαν εὐχαρίστους νεανικὰς ἡμέρας.

— Καὶ τί ἀπέγειναν, ἠρώτησα, αἱ τρεῖς σου γυναῖκες; Ἡ Ἀλαϊζὰ τί κάμνει;

— Ἐστρελαίνει τοὺς Βεδουῖνους εἰς τὸ Ἀλγέρι

— Ἡ Ζουάννα ποῦ εἶναι;

— Εἶναι μαγεύρισα εἰς τὴν Μασσαλίαν

— Ἡ εὐμορφη Εὔα τί ἔγεινεν;

— Ἐγεινε πολὺ ἄσχημη.

— Καὶ σὺ τί κάμνεις;

— Ἐξακολουθῶ νὰ κάμνω τὸν κόσμον νὰ γελῶ.

— Ὅχ ἐλθω αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ με κάμης καὶ ἐμένα νὰ γελάσω.

— Πολὺ λυποῦμαι, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί ἀδύνατον; ἀφοῦ τὸ κατῶρθωνες καθ' ἑσπέραν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν ἔπαθα ἕκτοτε ὑποχονδρίαν; Μήπως ἔχασες τὴν κωμικὴν σου δύναμιν;

— Ὅχι, δόξα τῷ θεῷ. Αὐτὴ μάλιστα ἠῤῥησε κατὰ πολὺ, ἀφοῦ μοῦ τὴν πληρώνουν ἐδῶ τὸ πενταπλάσιον τῶν ὄσα

μέ εδίδετε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦθελα μόνον νὰ εἶπω ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ θέατρον ὅπου παριστάνω.

— Τόσο γεμάτο εἶναι πάντοτε;

— Ἐξ ἐναντίας σχεδὸν ἄδειον.

Ὁ κ. Βόρμ ἠδύοκησεν ἐπὶ τέλους νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν μου πληροφορῶν με ὅτι ὁ θίασός του δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ἀνακτορικόν θέατρον.

— Ὁ Σουλτάνος ἔχει θέατρον;

— Τέλειον καὶ κομψότατον εἰς τὸ Γιλδίξ - Κιόσκ. Ἐκεῖ παριστάνομεν δύο φορές τὴν ἐβδομάδα ἐνώπιον τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῶν αὐλικῶν του καὶ τῶν κυριῶν τοῦ Χαρεμίου.

— Σὲ συγγαίρω, ἀπεκρίθην μετὰ τίνος ζηλείας, τὰς λέγουν ὠραίας.

— Δυστυχῶς δὲν τὰς βλέπομεν, διότι εἶναι κρυμμένα ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ χρυσοῦν κιγκλίδωμα, ὡς αἱ ἰδικαί σας κυρίαί εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σύρας. Ἀκούομεν μόνον τὰ γέλοια καὶ τὰ χειροκροτήματά των.

— Καὶ τί παίζετε; Ὁπερέτας τοῦ Ὁφρεμπάκ;

— Κάποτε καὶ κωμωδίας.

— Τίνος; τοῦ Δουμά, τοῦ Παγερών;

— Ὁχι, τοῦ Σουλτάνου.

— Ὁ Σουλτάνος γράφει γαλλικὰς κωμωδίας! ἀνέκραξα μετ' εὐλόγου ἀπορίας.

— Δὲν εἶπα ὅτι τὰς γράφει. Ἀκούσατε, παρακαλῶ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εὐδοκεῖ ἐνίοτε νὰ μᾶς κράξῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα ὀλίγον πρὸ τῆς ὥρας τοῦ δείπνου καὶ νὰ μᾶς ἐκθέσῃ, εἴτε διὰ τοῦ δραγουμάνου του εἴτε καὶ ὁ ἴδιος, ὅπως εἴμπορεῖ, τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὰς κυριωτέρας τῆς κωμωδίας του σκηναί, διανέμων εἰς ἕκαστον τὸ μέρος του καὶ ἐξηγῶν με πολλὰς χειρονομίας πῶς ἐννοεῖ νὰ τὸ παραστήσῃ. Ἐπειτα πηγαίνει νὰ δεπνήσῃ ἐνῶ ἡ-

μεῖς τρέχομεν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ φορέματατά μας καὶ νὰ συμφωνήσωμεν γονδρικῶς περὶ τοῦ διαλόγου, τὸν ὅποιον πρέπει ν' αὐτοσχεδιάζωμεν ἐπὶ τῆς σκηναί. Ἐξ ὧν τῶν δραματογράφων μόνος ὁ Σουλτάνος κατγρῶνει νὰ παρευσεθῇ εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἔργων του μίαν ὥραν ἀφοῦ τὰ συνθέσῃ.

— Ἡ ἰδέα, ἀπεκρίθην, δὲν εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπος. Τὸ αὐτὸ περίπου κάμνουν εἰς τὰ λαϊκὰ θεάτρα οἱ Ἴταλοι αὐτοσχεδιασταὶ καὶ ἰδίως οἱ παλιάτσοι. Τοιοῦτου εἶδους παραστάσεις ὠνειρεύετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη. Ἄλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ μὴ εὐρίσκουσα ἠθοποιούς ἱκανοὺς ν' αὐτοσχεδιάσωσιν ἄλλο τι πρᾶ τετριμμένας κοινοτοπίας ἢ πρωτοτύπους ἀνοησίας. Κρῖμα ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ σᾶς γνωρίσῃ ἐγκαίρως. Ἄλλ' εἰπέ με, παρακαλῶ, ἀξίζουσι τίποτε αὐταὶ αἱ σουλτανικαὶ κωμωδίαί;

— Τὸ μόνον τὸ ὅποιον δύναμαι με πλήρη πεποίθησιν νὰ βεβαιώσω εἶναι ὅτι προξενοῦν πάντοτε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν αὐλικὸν ἀκροατήριον.

— Τοῦτο βεβαίως ἀρκεῖ. Πολὺ σπουδαιότερον παρὰ νὰ ἤξεύρῃ τί λέγει εἶναι διὰ τὸν δραματοποιὸν νὰ ἤξεύρῃ πρὸς ποίους ὀμιλεῖ ἀποφεύγων νὰ προσφέρῃ μαργαρίτας εἰς τοὺς προτιμῶντας τὰ βάλανιδια.

— Εἰς τοιοῦτον σφάλμα δὲν ὑποπίπτει ποτὲ ἡ Α. Μεγαλειότης. Αἱ ὑποθέσεις τῶν κωμωδιῶν του διακρίνονται πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς. Τὴν τελευταίαν φορὰν ὅπου μᾶς ἔκραξε: «Ἐπιθυμῶ, εἶπε, νὰ μοῦ παραστήσετε ἕνα αὐλάρχην τίμιον μὲν καὶ ἀφοσιωμένον εἰς τὸν κύριόν του, ἀλλὰ ἀσυλλόγιστον καὶ σαστισμένον. Οὗτος διατάσσεται μίαν ἡμέραν αἰφνιδίως νὰ ἐτοιμάσῃ συμπόσιον δι' ἑκατὸν ἀνθρώπους, καὶ ἀ-

μέσως τὰ χάνει. Δίδει εἰς τοὺς ἀρχιτρι-
κλίνους καὶ τοὺς ὑπηρέτας διαταγὰς ἀ-
σαφεῖς καὶ ἀντιφατικές. Ὀργίζεται καὶ
φωνάζει Ὅλοι τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερά, συγκρούονται καὶ θραύουν τὰ πο-
τήρια καὶ τὰ πινακία. Ὁ φέρων ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τὸν ταβλάν ὑπηρέτης σκοντά-
πτει, πίπτει καὶ σκορπίζονται κατὰ γῆς
τὰ πιλάφια, τὰ γιουρτία καὶ οἱ ντολ-
μάδες. Ἡ ὥρα ἐν τούτοις προχωρεῖ καὶ
τίποτε δὲν εἶναι ἔτοιμον. Ἄμα διορθωθῆ
μία ζημία, διαδέχεται αὐτὴν ἄλλη με-
γαλειτέρα. Ὁ αὐλάρχης κυττάζει μὲ ἀ-
γωνίαν τὸ ὠρολόγιον καὶ μαδᾷ τὰ γένειά
του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν. Τὸ μάθημα ὁ-
μως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δεί-
κτας νὰ τρέχουν καὶ ἐφ' ὅσον ἐπλησία-
ζεν ἡ ὥρα, τόσον ἠύζανεν ἡ ἀταξία. Αὕτη
ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ ἡ αἶθουσα τοῦ
γεύματος ὁμοιάζε κατάστρωμα πλοίου
δαιρομένου ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ὅταν εἰσῆλ-
θεν ὁ ἡγεμὼν μὲ τοὺς προσκαλεσμένους.
Ὁ δυστυχὴς αὐλάρχης τρέχει νὰ ριφθῆ
εἰς τοὺς πόδας του κοάζων Ἄμάν! καὶ ὁ
πολυεὺσπλαγχνος αἰθέντης του, ἀποῦ διέ-
ταξε νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ
νὰ τὸν τρομάξῃ, εὐδοκεῖ ἔπειτα, μετὰ
αὐστηρὰν νοουθεσίαν, νὰ τὴν συγχωρήσῃ.
Αὐτὰ νὰ μοῦ παραστήσετε καὶ νὰ ἦναι
ἔλα ἔτοιμα μετὰ μίαν ὥραν».

Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀπίστευτος, ἡ
ἀλήθεια εἶναι ὅτι κατορθώνωμεν πάντοτε
νὰ ἐτοιμάσωμεν τὸ σκηνολόγιον κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ σουλτανικοῦ γεύματος.
Τὸν δὲ διάλογον, ὡς σὰς εἶπα, τὸν αὐ-
τοσχεδιάζομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀπαγ-
γέλλομεν μίαν οἰανδήποτε πρώτην φρά-
σιν σχετικὴν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ πε-
ριμένομεν τὴν δευτέραν, ὡς τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ τὴν τροφήν των, ἀπὸ τὴν
θειάν Πρόνοιαν. Ἡ παράστασις πρὸ πάντων
τοῦ «Σαστισμένου αὐλάρχου» ἐπέτυχε
θχυμασίως. Ὅταν ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ

ριφθῆ οὗτος εἰς τὴν θάλασσαν, μία ἀπὸ
τὰς ἠθοποιούς, ἡ παλαιὰ σας γνώριμος
κυρία Φιορέλη, ἐθεώρησε πρέπον νὰ ὑπο-
κριθῆ τὴν εὐαίσθητον λειποθυμοῦσα, καὶ
τότε ἠυδόκησεν ὁ Σουλτάνος νὰ λάβῃ
μέρος εἰς τὴν παράστασιν, ρηντίζων τὸ
πρόσωπον καὶ τοὺς γυμνοὺς της ὤμους μὲ
ἓνα σίφωνα νερὸν τοῦ Σέλτζ, διὰ νὰ τὴν
ξελιγοθυμήσῃ Ἄδύνατον εἶναι νὰ σὰς πε-
ριγράψω τὴν κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο
ἰλαρότητα τῶν θεατῶν, τὸν ἀκράτητον
γέλωτα, τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ Ἄ-
φερίμ!

Αἱ περισσότεραι τῶν σουλτανικῶν τού-
των κωμωδιῶν εἶναι μάθημα διδόμενον
εἰς τινὰ ἐπιφανῆ αὐλικόν, σατυρισμὸς μίξ
του καταχρήσεως, ἀνοησίας ἢ μανίας.
Ἐκ τούτου συμβαίνει πολλάκις νὰ εἶναι
πολὺ κωμικωτέρα τῆς παιζομένης παρ-
ῆμῶν κωμωδίας, ἡ ὄψις τῆς πλατείας.
Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς παραστάσεως ου-
δεὶς γνωρίζει ποῖος ἀπὸ τοὺς παριστα-
μένους πρόκειται κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεί-
νην νὰ σατυρισθῆ καὶ ἕκαστος ἀνησυχεῖ
φοβούμενος μὴ ἔπεσεν ὁ κληρὸς ἐπ' αὐ-
τόν. Τὸ θῦμα ὁμως δὲν βραδύνει νὰ ὑπο-
δειχθῆ τόσον σαφῶς, ὥστε οἱ ἄλλοι ἠσυ-
χάσαντες διὰ λογαρισμὸν των, γελῶσιν
εἰς τὴν ῥάχιν του, μετὰ τουρκικῆς ἀ-
σπλαγχνίας. Τὸ κωμικώτερον πάντων
εἶναι οἱ μάτσιοι ἀγῶνες, τοὺς οὗτους
καταβάλλει ὁ σατυριζόμενος νὰ υποκριθῆ
ὅτι δὲν ἐννοεῖ ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοῦ
καὶ νὰ γελᾷ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὑ-
ποθέτω ὁμως ὅτι ὁ γέλωσ τοῦ ἐκείνου
πολὺ ὁμοιάζει μὲ τὸ μειδίσμα τῶν προ-
γόνων σας Σπαρτιστῶν, ὅταν ἐσπάρασσε
τὰς σάρκας των ἢ ἐντὸς τοῦ χιτῶνός των
ἄλωποῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀνωτέρω δια-
λόγου, συνέβαινε νὰ θεωρῆται ἡ κατά-
στασις τῶν ἀνατολικῶν πρχγμάτων ἰκα-
νῶς κρίσιμος ὡς ἐκ τῶν ἀπειλῶν τῆς Ρώσ-

σίας καὶ τῆς ἐντάσεως τῶν ἑλληνοτουρ-
κικῶν σχέσεων. Τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ ἐ-
ρωτήσω τὸν ἀνακτορικὸν ἠθοποιὸν ἂν ἐ-
ξακολουθῆ ὁ Σουλτάνος νὰ ἔχῃ ἄρεξιν
διασκεδάσεως ἐνῶ ἐσειέτο τὸ κράτος του.

— «Τοὺς Ρώσους, μοῦ ἀπήντησε, θὰ
τοὺς ἐμποδίσῃ ἡ Εὐρώπη νὰ μᾶς γάρουν,
τοὺς δὲ Ἕλληνας οὔτε κἂν τοὺς συλλο-
γίζεται ὁ Σουλτάνος.

— Καὶ δικαί; παρακαλῶ.

— Διότι κἀνεις δὲν φοβεῖται τοὺς σκύ-

λους, οἱ ὅποιοι αἰωνίως γαυγίζουσι χωρὶς
ποτε νὰ δαγκάσουν».

Ἄν καὶ ἦτο κάπως δύσκολον νὰ εὕρω
ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἄδικον, ἢ πατριω-
τικὴ ἐν τούτοις φιλοτιμίᾳ μου μοῦ ἐπέ-
βαλλε νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

«Ἐχεις δίκαιον νὰ ὀμιλῆς οὕτω, ἀφοῦ
σὲ δίδουσι οἱ Τούρκοι τὸ πενταπλάσιον
τῶν ὄσα ἐκέρδιζες εἰς τὰς Ἀθήνας».

Ε.Μ. ΡΟΪΔΗΣ

Ο ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΜΟΥ

— Μπα! Χαρίλαε!

— Ἀδελφὲ Κώστα!

Τὰς ἀναφωνήσεις ταύτας ἐπηκολούθησεν
ἀδελφικὴ ἀληθῶς περίπτυσξις.

— Καὶ πότε ἦλθες;... Ἀπὸ τὴν πατρίδα
βέβαια.

— Ναί, σὺ ἐδῶ πάντοτε; Πῶς ἄλλαξες!
Ἐδυσκολεύθηκα νὰ σὲ γνωρίσω.

Εἶχα νὰ τὸν ἴδω πέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου,
ἀποφοιτήσαντες ἀπὸ τὸ γυμνάσιον, ἐχωρί-
σθημεν· καὶ ἐγὼ μὲν ἀνεχώρησα εἰς τὴν
πατρίδα μου καὶ δὲν ἐπανήλθον, αὐτὸς δὲ
ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὰς σπουδὰς.

Ὅταν ἐχωρίσθημεν, συνεφωνήσαμεν νὰ
γράφωμεν πρὸς ἀλλήλους τακτικά· ἀλλὰ,
μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν τινῶν, ἐ-
λησμονήσαμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας ὡς ἐκ
συμφώνου καὶ οἱ δύο.

Εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν μοῦ ἐ-
γράφε τὰ ἑξῆς:

«Θυμᾶσαι τὸν καθηγητὴν μας τὸν κ. Τυπέν.
Ἐχει μιὰ κόρη τρέλλα. Ἦτον εἰς ἓνα κουβάρ
εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἦλθε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.
Προχθὲς μοῦ τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὸ Φάληρον,

ἀλλὰ τόσον ἀπροθύμως, ὥστε μοῦ ἐνθύμησε
τὴν προσφιλῆ του ὕβριν: *Μαργαρίτας εἰς τοὺς
χοίρους*».

Ἄλλ' ἐὰν ἐπαύσαμεν νὰ γράφωμεν, δὲν
ἐπαύσαμεν ὁμῶς καὶ νὰ ἐρωτῶμεν ὁ εἰς
περὶ τοῦ ἄλλου μὲ ἴσον ἐνδιαφέσον.

Φιλία ὡς ἡ ἰδικὴ μας δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ λησμονηθῆ ἐντελῶς. Καὶ τὰ τέσσαρα
ἔτη τῶν γυμνασιακῶν μας σπουδῶν τὰ ἐ-
περάσαμεν ὁμοῦ· ὅταν δὲ εἰς τὴν τρίτην
τάξιν ἐγὼ εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀλ-
λάξω γυμνάσιον, μετεγράφη καὶ ὁ Χαρί-
λαος εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Νεαπόλεως διὰ
νὰ μὴ χωρισθῶμεν. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε
ὅτι οἱ χαρακτῆρες μας ἦσαν ὅλως ἀντίθε-
τοι. Ἐγὼ ἡμην ἠσυχος, συνεσταλμένος καὶ
σχεδὸν μελαγχολικός, φοβούμενος τὰς ἐπι-
πλήξεις καὶ τὰ μηδενικά τῶν καθηγητῶν·
ἐκεῖνος ὅλως τούναντίον ἦτο εἰς ἄκρον ζωη-
ρός, ἀνήσυχος καὶ ἄτακτος. Παραδόξως ὁ-
μως καὶ πρὸς μέγαν θαυμασμόν καθηγη-
τῶν καὶ μαθητῶν ἦτο πρῶτος εἰς τὰ μα-
θήματα καὶ τοῦτο τὸν ἐσωζεν ἀπὸ πολλὰς
τιμωρίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή του ἦτο τό-

σον συμπαθής, με τὰ αείποτε σπινθηροβόλα μαῦρα μάτια, καὶ ἡ τσαχπινιά του ἦτο τόσο ἀστεία καὶ ἄκακος, ὥστε ὅσον καὶ ἂν ἐφρουοῦντο οἱ καθηγηταί, ποτὲ δὲν ἐμνησικακούν ἐναντίον του καὶ ὑπὸ τὰ συνωφρυσμένα μέτωπά των ἐμειδίωσαν τὰ χεῖλη.

Ἄλλα τὰς περισσοτέρας τρέλλας ἔκαμνε ὁ Χαρίλαος εἰς τὸ μάθημα τοῦ καθηγητοῦ τῆς γαλλικῆς κ. Τυπέν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ εὐπίστου μέχρις ἀπλοϊκότητος, ἀλλὰ καὶ ὀξυθύμου συγχρόνως. Ὁ κ. Τυπέν ἠγάπα τὸν οἶνον, διὸ συνήθως ἦτο εἰς κατάστασιν μετρίας μέθης, ἣτις ἐδίδεν εἰς τὴν μορφὴν, τὸ βάδισμα καὶ τὴν φωνὴν του χαύνοισιν ὑψηλίας.

Ὁ Χαρίλαος διὰ τῆς εὐφυΐας, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ζωηρότητός του ἐξήσκει ἐπὶ πάντων τῶν συμμαθητῶν γόητρον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ παρασύρῃ καὶ τοὺς φρονηματέρους εἰς τὰς ἀταξίας. Ἐγὼ αὐτός, ὅστις κατ' ἀρχὰς τὸν ἀπέφευγον ὡς ἐπικίνδυνον, ἔγεινα μετ' ὀλίγον ὁ στενωτέρος τῶν φίλων του καὶ ὁ κυριώτερος συμπράκτωρ εἰς τὰς ἀταξίας του, παιδαριῶδεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνοησίας. Τὸ σύνθημα ἐδίδετο πάντοτε παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ φαντασία του ἦτο γονιμωτάτη εἰς ἐπινοήσεις.

Ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν ὁ κ. Τυπέν, ὁ Χαρίλαος ἐσάλπιζε μετ' ὁ στόμος τὸν ἦγον τῆς Μασσαλιώτιδος, ἐπιβοηθούντων δὲ καὶ ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀπετελεῖτο ὀλόκληρος συναυλία. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ἀγαθοῦ καθηγητοῦ κατενύγη μέχρι δακρύων καὶ μᾶς ὠμίλησε περὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ του καὶ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἄλλ' ὁ γαλλικὸς θούριος ἐπανελαμβάνετο ἔκτοτε τακτικὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

— Εἴσθε γκαϊντούρια! ἐκραύγασε κτυπῶν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἐδρας.

— Εἴμεθα φιλόγαλλοι, μοσιῶν γὰρ προφασέρ, εἶπεν ὁ Χαρίλαος. Πῶς εἴσθε σεῖς φιλέλλην;

— Εἶμαι φιλέλλην, ἀλλὰ ντὲν γκαρίζω

ἀ τοῦ προπό: «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη...».

Ὅλη ἡ τάξις ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, προεξάρχοντος τοῦ Χαρίλαου. Ὁ δὲ καθηγητὴς, ἐξω φρενῶν γενόμενος, ἔσημείωνε μετ' ὀξυθυμίας χεῖρα μηδενικὰ εἰς τὸν κατάλογον πρὸς τιμωρίαν:

— Νά, νά, νά! μεθ' ὃ ἐδίπλωνε τὸν κατάλογον καὶ ἀπῆρχετο μουρμουρίζων: *Margaritas ante porcos* (μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους)!

Δὲν γνωρίζω ἂν κατέρθωνε νὰ κάμνῃ δέκα σωστὰ μαθήματα τὸ ἔτος. Ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐρωτῶμεν διὰ τὰς ἀπορίας μας, ὁ Χαρίλαος τοῦ ἀπηύθυνε παραδόξους ἐρωτήσεις:

— Κύριε καθηγητά, ὁ Πλάτων ἐγνώριζε τὰ γαλλικά; — Ἄφου ἡ γλῶσσα τῆς διπλωματίας εἶνε ἡ γαλλικὴ, εἰς ποίαν γλῶσσαν ἐγράφη ἡ συνθήκη μεταξὺ Νῶε καὶ Θεοῦ;

Εἰς πᾶσαν δὲ γνώμην τοῦ καθηγητοῦ εἶχε τὴν ἀντίρρησίν του ὁ Χαρίλαος καὶ κατέρθωνε νὰ παρασύρῃ τὸν κ. Τυπέν εἰς σοβαρὰν συζήτησιν, ἣτις κατέληγε πάντοτε εἰς προσθήκην μηδενικῶν εἰς τὸν κατάλογον:

— Νά, νά, νά! *Margaritas ante porcos!*

Τὸ γυμνάσιον εἶχε δύο θύρας, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο πάντοτε κλειστή. Ὅσακις δὲ ὁ κ. Τυπέν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Χαρίλαος προστρέγων καὶ ἀποκαλυπτόμενος μετὰ σεβασμοῦ τοῦ ἔλεγε:

— Κύριε καθηγητά, δὲν ἔχομεν μάθημα. Ὅρίστε εἶνε κλειστὸ τὸ γυμνάσιον.

Καὶ ὁ νυσταλέος καθηγητὴς, βλέπων τὴν κλειστὴν θύραν, ἐπίστευε καὶ ἀνεχώρει. Ἄναχωρῶν δ' ἐκ τοῦ γυμνασίου μετ' ὁ κατάλογον ὑπὸ μάλῃς, ἔσταμάτα συνήθως εἰς παρακείμενον παντοπωλεῖον καὶ ἐπινεν ὀλίγα ποτήρια. Πάντοτε δ' ἐλησιμόνει τὸν κατάλογον ἐπὶ τῶν σάκκων τοῦ ὀρυζίου καὶ ὁ Χαρίλαος, ὁ ὁποῖος κρυφίως τὸν παρακολούθει, παρελάμβανε τὸν κατάλογον καὶ ὅλα τὰ μηδενικὰ μετετρέποντο εἰς ἅ.

Ὁ κ. Τυπέν εἶχε τὴν μνήμην πολὺ

έξημβλυμένην καὶ ὅταν τὴν ἐπιούσαν ἤνοιγε τὸν κατάλογον, ἀνεφώνει :

— Τί πρόντος ! "Ολοὶ θ, ὀλοὶ ἄριστα ! Μπράβο, μέζ ἀμφάν !

— Θυμᾶσαι κεῖνα τὰ γρόνια, εἶπα πρὸς τὸν Χαρίλαον, τὰ μαθητικά μας χρόνια ; Τί ὠραία ζωὴ ἐκεῖνη ἢ τρελλή, ἢ γελαστή, ἢ τσαχπίνικη ! Τώρα ἐγινήκαμε σοβαρὰ ὑποκείμενα. Ἐσένα τοῦλάχιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Ποῦ ὁ Χαρίλαος ὁ συμμαθητῆς μου !

Ὁ Χαρίλαος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς :

— Ἐκεῖνος πάει.

— Ἀλήθεια, τί γίνεται ὁ κ. Τυπέν ; Ζῆ ἀκόμη ; Τί βλάκας ! Θυμᾶσαι ποῦ τοῦ κλέβαμε τὸν κατάλογον ;

— Ναί, πρὸ δύο μηνῶν τοῦ ἔκλεψα κάτι πάλιν, μοῦ εἶπεν ὁ Χαρίλαος τοῦ ὁποίου τὰ φρούδια εἶχον ἐλαφρῶς συσπαθῆ.

— Τί τοῦκλεψες ; ἤρώτησα ἐν ἀπορίᾳ.

— Τὴν κόρη του.

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΑΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

*Ἡ εὐτυχία μας κοιμάται
ἐστὴν ἔρημη φωλιὰ κλεισμένη,
Περνοῦν ἀδιάφοροὶ διαβάται
καὶ τὴν θαρροῦν γιὰ πεθαμένη.*

*Πάντα ἐτὸ πλάγι μας ἐξοῦσε
σκλάβα πιστὴ ἔτον ἔρωτά μας,
βῆμα πρὸς βῆμ' ἀκολουθοῦσε
τὰ ζηλεμμένα ὀνειρατά μας.*

*Ἀπ' τὸν παράδεισο εἶχε κλέψει
κάθε χαρά μας, κάθε λύπη
καὶ τόσα χρόνια εἶχε δουλέψει
τῶν πόθων μας τὸ καρδιοκτύπι.*

Γλ' αὐτὸ καὶ τῶρ' ἀποσταμένη
 ἔστην ἔρημη φωλιὰ κοιμᾶται,
 καὶ τὴν θαρροῦν γιὰ πεθαμένη
 ὄλ' οἱ ἀδιάφοροι διαβῶται.

Μὰ καὶ ἔτδν ὕπνῳ της ποῦ γέρνει
 δὲν λησιμονεῖ, δὲν ἠσυχάζει,
 καινούργια ὀνειράτα μᾶς φέρνει,
 χαραῖς καινούργιαις εἰτοιμάζει...

Ἀγάπη μου, μὴ τὴν ἀφήσης
 ἐτοῦ μαύρου ὕπνου τὴν ἀγκάλη—
 Ἄχ! πότε, πότε θὰ θελήσης
 νὰ τὴν ξυπνήσωμε καὶ πάλι;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΣΑΛΠΙΓΞ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

(Ἀληθινὴ ἱστορία).

Ἡ κυρία Ροξάνη Μελίδου, πεντηκον-
 τοῦτις χήρα ἐνὸς τραπεζίτου, ἀφ' οὗ μέ-
 χρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας
 τῆς εἶχε ροφήσει μέχρι τριγῶς ἕλας τὰς
 ἐγκοσμίους ἀπολαύσεις, ἀφιερῶθη μετὰ
 ζέσεως εἰς τὴν λατρείαν δύο σκύλων,
 τριῶν γάτων καὶ ἐνὸς Ριζαρίτου.

Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς πληροφορεῖ ἐπαρ-
 κῶς ἐὰν ἡγάπα τὰ πρῶτα πλειότερον
 τοῦ τελευταίου, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι
 κατὰ τὴν παρακμὴν ταύτην τῆς ζωῆς τῆς
 ἦτο περισσότερο ζώφιλος ἢ φιλόανθρω-
 πος. Ἐπίσης εἶνε ἱστορικῶς βεβιωμένον
 ὅτι οὔτε οἱ δύο σκύλοι, οὔτε οἱ τρεῖς γά-

τοι παρεξήγησαν ποτέ τὰς τρυφεράς της θωπείας, ὅσον ὁ προστατευόμενος αὐτῆς ρασσοφόρος.

Ὁ νέος οὗτος μαθητὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς μὲ τὴν μακρὰν ξανθὴν κόμην, μὲ τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς, μὲ τὰ δεκακοκτὼ ἔτη του, ἔκρυπτεν ὑπὸ τὰ στήθη του φλογερωτάτην καρδίαν καὶ ὑπὸ τὰ ῥάσα του σπριγηλότατον σῶμα. Ποτὸς δαίμων ἐκ τῶν μυριάδων λεγεόνων συνήργησεν εἰς τὸ νὰ παρεξηγήσῃ τὴν μητρικὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν τῆς κ. Μελίδου, μὴ ἐστῆθη ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ, ἐκ τῶν πυρίνων ἐπιστολῶν ὅμως, — ὡς βλέπετε ἡ ἱστορία μου στηρίζεται ἐπὶ ντοκουμέντων — τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἔγραφε πρὸς τὴν προστάτιδά του, ἄγομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ νέος ριζαρίτης ἐγνώριζε νὰ συμβιβάζῃ τὸ αἰσθημα ζωηρὰς εὐγνωμοσύνης μὲ τὸ πάθος διακαοῦς ἔρωτος.

— Τί εὐγνώμων καρδία! ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ἡ κυρία Μελίδου ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας καὶ μὴ δυναμένη ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι κατὰ τὴν πέμπτην δεκάδα τοῦ βίου της ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐμπνεύσῃ αἰσθημάτων ἀλλοίας φύσεως.

Ὁ νέος Παρθένιος ἐλάμβανεν ἄδειαν κατὰ δεκαπενθήμερον, καὶ τὰς δύο ἡμέρας τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, διήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς προστάτιδος του, κειμένην οὐχὶ μακρὰν τῆς Σχολῆς του πλησίον τοῦ Στρατῶνος τοῦ Πυροβολικοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας.

Ἐν λοιπὸν ἡπομεσήμερον ἑνὸς Σαββάτου ὁ Παρθένιος μετέβη μὲ τὰ γλυκύτερα ὕνεια εἰς τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν προστάτιδά του, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὥρην ἐκείνην εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον πρὸς ψυχγωγίαν τῶν δύο λατρευτῶν της σκύλων. Ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας τῆς κ. Μελίδου καὶ ὁ ἐξάδελφος τῆς ὑπηρετρίας της, Κώστας, ἀνήγων εἰς τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα, εἶχε

προηγουμένως εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ λόχος του ἀνεπαύετο ἐκ τῶν γυμνασίων, ὁ τολμηρὸς σαλπικτικτὴς πυροσβέστης, ἀφο' οὐ ἔσβυσε τὸ πῦρ τῆς δειψῆς του μὲ μίαν φιάλην σολωνείου οἴνου, ἐνησχολεῖτο ἤδη νὰ σβύσῃ καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός του εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς οἰκοδικοῦς.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν αἰωνίαν κρύπτην τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν ἐραστῶν, τὴν κλίνην, συμπαραλαμβάνων καὶ τὴν σάλπιγγά του.

Ὁ νέος ριζαρίτης οὐδὲν ὑποπτευθεὶς ἐπερίμενεν ἀνυπομύτως τὴν κ. Μελίδου. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἶχε μελετῆσει μίαν ἐρωτικὴν δημηγορίαν, τὴν ὁποίαν διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπανελάμβανεν ἐπιτοπιῶς καὶ μεγαλοφωνῶς.

Τέλος ἡ κ. Μελίδου ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου της, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν μητρικὴν χαρὰν της ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ προστατευομένου της, ἐπισφραγίσασα μάλιστα μὲνα ἀθώοτατον ἀσπασμὸν τὰ φιλόστοργα αἰσθημάτωνά της.

Ἡ θρυαλλὶς ἤναψεν. Ἡ κατακλύζουσα τὰ στήθη τοῦ νεαροῦ ρασσοφόρου πλήμυρα εὐρεν ἐλευθέραν διέξοδον μέσα εἰς τὴν καλῶς μελετηθεῖσαν δημηγορίαν ἐκείνην, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῆς κ. Μελίδου καὶ πρὸς μεγαλειότερον ἔτι θυμηδίαν τοῦ κάτωθεν τῆς κλίνης κεκρυμμένου πυροσβέστου.

Μετὰ τοὺς θεησκευτικὸς ἐξορκισμοὺς ἡ κ. Μελίδου ἀνέμνησεν εἰς τὸν πρᾶφορον ριζαρίτην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας καὶ τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς ἰσοῦς δεσμοὺς τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἄλλα πάντα ταῦτα ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰς τὴν πυρὰν οἰπτομένου ἐλαίου. Εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς σεβαστῆς δεσποίνης ἀνεμιγνύοντο καὶ ἐκεῖνοι τῶν ἄλλων προστατευομένων της, οἱ γρυλλισμοὶ τῶν

σχύλων καὶ οἱ μισουλισμοὶ τῶν γάτων, οἱ ὅποιοι ἐπνιγον εὐτυχῶς τοὺς γέλωτας τοῦ πυροσβέστου.

Τὸ πάθος ὅμως τοῦ νέου Παρθενίου φαίνεται ὅτι ἐνεῖχε τοιαύτην πειθῶ, καὶ τοιοῦτον ἀδάμαστον πῦρ, ὥστε αἱ διαμαρτυρίαι τῆς κ. Μελίδου ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀσθενέστεραι. Τὰς δὲ προτέρας ἐντόνους ἐπιπλήξεις τῆς διεδέχθησαν ἡρεμοὶ ἐπικλήσεις εἰς τὴν φρόνησιν εἰλημμέναι ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς.

Ἡ στάσις τοῦ Παρθενίου ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἡ τελευταία ἐφοδός του κρισιμωτάτη.

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν τελευταίαν παρουσίαν, παιδί μου, ὅταν ἡ σάλπιγξ τοῦ

Ἄρχαγγέλου θὰ μᾶς προσκαλέσῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου διὰ νὰ μᾶς κρίνῃ ;

— ὦ! καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὴν ἤκουον, πάλιν δὲν ἤθελον διστάσει ἀπέναντι τοῦ ἐρωτός μου, εἶπεν ὁ σφριγηλὸς ρασοφόρος περιπτυσσόμενος αὐτὴν παραφύρως.

Καὶ ἡ προγονικὴ ἀμαρτία θὰ ἐτελεῖτο, ὅτε ἀφῆνης ... ὦ φρίκη! Τά! Τά! ράμ! τάμ! τάμ! ... Τά! ράμ! τάμ! τάμ! ... τά! ράμ! τάμ! τάμ! ...

Ἦτο ὁ σαλπικτής, ὅστις ἐγκαίρως ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς κ. Μελίδου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Σὰν πελάγου φωσφόρισμα
Σὰ θησαυροῦ κομμάτια
Τὸ βράδν τρεμολάμπουνε
Τῆς γυναῖκας τὰ μάτια

Σὰν αἰθέρια συντρίμματα
Σὰ μαγικὰ παλάτια
Στὸ δρόμο γοργοέγγουνε
Τῆς γυναῖκας τὰ μάτια.

*Τὰ στερνὰ τοῦ ἡλίου χρώματα
Ἄπ' τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια
Σβύνουν καὶ στερνοδείχονται
Στῆς γυναῖκας τὰ μάτια.*

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΙΑ, ΔΥΟ... ΤΡΕΙΣ!

Ὁ φίλος μου Χ* ἔχει τὴν μανιάν νά... παντρεύεται. Ἔως τώρα ἔχει πάρει δύο γυναῖκες. Τὴν πρώτην τὴν ἐπῆρε ἀπὸ προξενεῖο μὲ ἄλλους λόγους ἀπὸ συμφέρον· ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ δύο ἐτῶν συμβίωσιν. ἡ ἐμπορικὴ ἐταιρεία διελύθη, διότι δὲν ἐσυμ-
φωνοῦσαν οἱ σύντροφοι. Τὴν ἄλλην τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ ἔρωτα καὶ χωρὶς συμφέρον·
ἔζησε δὲ μαζί της ἄλλον τόσον καιρὸν. Δὲν ἐπρόφθασεν ἔμωσ νὰ ἐλθῃ εἰς ἐν ὀρι-
στικὸν συμπέρασμα περὶ τῶν ἐξ ἔρωτος γάμων, διότι τὸ πείραμά του καὶ τὴν εὐ-
τυχίαν του διέκοψεν ὁ θάνατος — ἕνας ἀπρόοπτος θάνατος ἀπὸ γένναν. Τώρα εἶνε
χρηρευμένος, μ' ἕνα παιδί, σκέπτεται δέ, φυσικά, νὰ πάρῃ καὶ τρίτην. Ἄν αὐτὴν τὴν
φορὰν κατορθώσῃ νὰ συνδυάσῃ τὸν ἔρωτα μὲ τὸ συμφέρον, ὕστερ' ἀπὸ λίγον και-
ρὸν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὀμιλῇ ὡς εἰδήμων καὶ ἐκ πείρας περὶ ὄλων τῶν περιπτώ-
σεων τοῦ γάμου, — πολῦτιμος σύμβουλος διὰ κάθε ἄγαμον Ἄλλά.....

Πρὸς τὸ παρὸν ἀγαπᾷ νὰ συγκρίνῃ τὰς δύο πρώτας του γυναῖκας καὶ νὰ κάμνῃ
κάτι παρατηρήσεις πολὺ περιέργους. Ἀκούσατε παραδείγματος χάριν τί μοῦ ἔλε-
γεν ἕνα βράδυ, ποῦ ἦλθεν εἰς μικρὰν διάθεσιν μὲ ὀλίγα ποτήρια μπύρας :

* *

«Κατὰ βάθος καὶ ἡ δύο ἦταν ἡ ἴδιες, — κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν οὔτε εὐμορφα
οὔτε ἄσχημα, οὔτε ἐξυπνα οὔτε κουτά, οὔτε ἐνάρετα οὔτε ἀνήθικα, μὲ τὰ ἴδια
προτερήματα καὶ μὲ τὰ ἴδια ἐλαττώματα. Ἄλλὰ μὲ πόσω διαφορετικὰ μάτια
τῆς ἐβλεπα. Τὸ συλλογίζομαι κχιμιά φορὰ καὶ μοῦρχεται νὰ γελάσω. Οὔτε ἡ μία
οὔτε ἡ ἄλλη ἀγαποῦσαν τὰ γράμματα. Γιὰ τὴν μιὰ ἔλεγα : «Εἶνε βαροκέφαλη».
Γιὰ τὴν ἄλλην ἔλεγα : «Δὲν εἶνε σχολαστικὴ». Καὶ ἡ δύο ἀγαποῦσαν τὸν κόσμον,
τὰς διασκεδάσεις, τὰ λουῖσα, τὰς ἐπιδείξεις. Γιὰ τὴν μιὰ ἔλεγα : «Εἶνε ἐλαφρὰ
καὶ παραλυμένη». Γιὰ τὴν ἄλλην ἔλεγα : «Εἶνε ἐξυπνη καὶ φιλόκαλη». Καὶ ἡ μία
καὶ ἡ ἄλλη εἶχαν τὰς ιδιοτροπίας των εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὰ δύο τρίτα τῶν συνή-

θων φαγητῶν δὲν τὰ ἐτρωγαν. Γιὰ τὴ μιὰ ἔλεγα : «Εἶνε χαϊδευμένη, νιανιαρ-
σμένη, ἀνυπόφορος !» Γιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγα : «Εὐγενῆς φύσις, ἔχει πολὺ λεπτὸ γού-
στο». Καὶ ἡ δὺ ἀγαποῦσαν προπάντων τὴν ἡσυχίαν των καὶ μὲ μεγάλην ἀπρο-
θυμίαν — μάλιστα μετὰ τὸν γάμον — ἐσηκόνοντο ἀπὸ τὴν θέσιν των. Γιὰ τὴ μιὰ
ἔλεγα : «Τεμπελόσκυλο πρώτης τάξεως !» Γιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγα : «Ἄλλο νοικο-
κυρά, καὶ ἄλλο ὑπηρετρία». Καὶ ἡ δὺ ἐξώδευαν ἀλύπητο χρέμα. Γιὰ τὴ μιὰ
ἔλεγα : «Γυναικίκα ! ἡ καταστροφή τοῦ ἀνδρός !» Γιὰ τὴν ἄλλη ὁμως : «Καὶ γιατί
νὰ μὴν ἔξοδέψῃ ; κυρὰ δὲν εἶνε ;» Καὶ ἡ δὺ ἀγαποῦσαν τὴν ἡδονήν, ἐκεῖνο τὸ καῖτι
ἄλλο. ποῦ μαζὶ μὲ τὰ λούσκα καὶ τὰ ἐμποικιὰ τρελλαίνει κατὰ τὸν Σουρῆν κάθε
γυναίκα. Γιὰ τὴ μιὰ ἔλεγα : «Εἶνε λάγνος !» Γιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγα : «Ἄκουῦς ἐκεῖ!..
Ἵπάσχει ὠρσιότερο πράγμα ;» Καὶ ἡ δὺ ἐκακολογοῦσαν φοβερά. Γιὰ τὴ μιὰ
ἔλεγα : «Εἶνε πρόστυχη καὶ κακὴ !» Γιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγα : «Εἶνε κορίτσι μὲ πολ-
λὴν κρίσιν». Καὶ ἡ δὺ εἶχαν ἐπιμονὴ καὶ πείσμα διαβολομένο. Γιὰ τὴ μιὰ ἔλεγα :
«Νὰ χαθῆ ἡ πεισματάρκα !» Γιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγα : «Ἐχει δύνκαμιν χαρακτήρος,
ἔχει θέλησιν !» Καὶ ἡ δὺ ἐγλυκοκύνταζαν μὲ τρόπο τοὺς εὐμορφους νέους καὶ
προπάντων τοὺς ἀξιωματικούς. Γιὰ τὴ μιὰ ἔλεγα : «Αὐτὴ θὰ καταντήσῃ ἐξώλης
καὶ προώλης !» Γιὰ τὴν ἄλλη : «Τὸ εὐμορφο κάθε ἀνθρωπος τὸ ἀγαπᾷ μὴπως
κ' ἐγὼ δὲν κυττάζω τῆς ἄλλης ; Ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο ;»

«Θέ' μου ! Μὲ τί διαφορετικὸ μάτι ποῦ τῆς ἐβλεπα. Τέρας ἡ μιὰ ἄγγελος ἡ
ἄλλη. Δυστυχία μὲ τὴν μίαν, εὐτυχία μὲ τὴν ἄλλην. Καὶ ὁμως ἐπρόκειτο διὰ δύο
κορίτσια ὁμοία καὶ ἀπαράλλακτα. Γιατί αὐτό ; ... Τὸ ζεῶσω τί θὰ μοῦ πῆς : «Τὴ
μιὰ τὴν ἀγαποῦσες τὴν ἄλλη ὄχι». *Γρατζίκα νιτὲλ ἀβίζο!* ... Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ
ζήτημα ἴσα - ἴσα. Γιατί τὴ μιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν ἄλλη ὄχι ; γιατί νὰ
βλέπω μὲ πρίσμα τὴ μιὰ καὶ μὲ γυμνὸ ὀφθαλμὸ τὴν ἄλλη ; Ἄφ' οὗ κατὰ βάθος
ἦταν τὸ ἴδιο πράγμα, — καὶ τὸ ἀναγνωρίζω τόρα ! ; Ἐ ; ἐδῶ σέ θέλω !»

Φυσικὰ δὲν ἀπήντησα τίποτε εἰς τὸν φίλον μου X*. Αὐτὰ τὰ ζητήματα τοῦ
βάθους δὲν λύονται εὐκόλα καὶ προπάντων κατόπιν ζυθοποσίας. Δι' αὐτὸ ἐπροτί-
μησα νὰ τοῦ κάμω μίαν ἄλλην ἐρώτησιν :

— Διὰ τί λοιπὸν θὰ ξαναπανδρευθῆς ; τοῦ εἶπα. Νομίζω ὅτι ἕως ἐδῶ τὸ
πράγμα τελειώνει. Ἡ θὰ πάρῃς γυναίκα ποῦ θὰ τὴν βλέπῃς μὲ πρίσμα, ἢ θὰ πά-
ρῃς γυναίκα ποῦ θὰ τὴν βλέπῃς χωρὶς πρίσμα. Ἄλλὰ καὶ τὰ δύο τὰ ἔκαμες. Ὑ-
πάρχει ἄλλο τόρα ;

— Ναι ; ἀπήντησεν ὁ φίλος μου X*. Τόρα θὰ πάρω μιὰ γυναίκα, τόσω καλὴ
ποκαγματικῶς, ποῦ καὶ χωρὶς πρίσμα νὰ τὴν βλέπω, νὰ μοῦ φαίνεται τελεία καὶ
νὰ μὲ κάμνῃ εὐτυχῆ !

Ἐμμεῖνα ἐκπληκτος. Ἐστέναξα μὲ οἶκτον, ἐστράγγισα τὸ τελευταῖον ποτῆρι
καὶ ἐσκεύθην νὰ φύγω, χωρὶς ν' ἀπαντήσω. Ὁ φίλος μου X* ἐκνηγεῦσε καὶ
αὐτὸς μίαν χίμακρον. Ὅχι τρεῖς, ἀλλὰ ἑκατὸν τρεῖς γυναίκας ἂν ἤμποροῦσε νὰ
πάρῃ, δὲν θὰ τὴν ἐφθικνε ποτέ.

Αὐτὰ παθαίνει ὁποῖος ἀγνοεῖ τὰ στοιχεῖα τῆς . ὀπτικῆς.

Σ' ΤΗΝ ΛΥΔΗΝ

(Μίμησις ἀπὸ τὸν Ὀράτιον.).

Ἐπὶ δῶ κι' ὀμπρός, στοχάσου
θὰ βροντοῦνε πιὸ ἀνάρια
ἔς τὰ κλειστὰ παράθυρά σου
τὰ τρελλὰ τὰ παλληκάρια
κι' ἕστερα ἀπὸ ἔρμο δειπνο
δὲν θὰ σοῦ χαλοῦν τὸν ὕπνο.

Ὡς κι' ἡ πόρτα σκευρωμένη
ἔς τὸ κατώφλι τῆς θὰ μένη
καὶ πιὸ σπάνια θ' ἀφκράσαι
ἓνα νιὸ ἐρωτοκαμμένο
νὰ σοῦ ψάλλῃ : « Ἐσὺ κοιμᾶσαι
ἐνῶ ἔγω γιὰ σὲ πεθαίνω ! »

Φτάνει ἡ ὥρα, γρη῏α κι' ἔρμη
γιὰ ἀκατάδεκτον ἀγάπην
εἴτεσ "Ἀσπρου εἶτ' Ἀράπην
νὰ προσκλαίγῃσαι μὲ θέρμη·
καὶ θάκοῦς μὲ κρύο τρόμο
σὲ παράμερο ἓνα δρόμο

Τὸ βοριᾶ ποῦ θὰ μανίζει
μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάσῃ.
Σὰν ὁ ἔρως σὲ φλογίζει
καὶ ὁ πόθος κουφοβράσει
γύρου ἔς τὸ ἔμπνο σου συκῶτι,
θύμου τὴ σκληρὴ σου νιότη.

Κι' ἄδικα ἄς μὴ χολοσκάνῃ
ἡ καρδιά σου, ἂν γιὰ στεφάνι
προτιμοῦν δροσάτα κρῖνα
ἢ στακτόχλωρη μερσίνα
καὶ σκορποῦν τὰ μαραμμένα
ἔς τοὺς ἀνέμους, μαδημένα.

Ζητείται πού άπογράφη.

Τά άπρόσωπα τής άπογραφής
'Η μητέρα.
'Η κόρη.

- Δεν έχετε και καμιά δουλα στο σπίτι σας ;
- Τώρα δά... Θα άπογράψουμε και τής παληοδούλες !

- Δόστε μου δύο δελτία.
- Πάρε καλλίτερα κυρά μου 4 γιατί δεν ξέρουμε τί συμβαίνει

ΣΚΗΝΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Η ΡΟΚΑ

(Ἀπὸ τῆς εἰκόνης τοῦ σπητιοῦ καὶ τοῦ δρόμου).

Στὴν πλακοστρωμένη καὶ φτωχικὴ κάμαρα ἢ θειά Μαριωρὴ μὲ τὰ δυὸ τῆς κορίτσια κι' ὁ κύρ Δημήτρης μὲ τὴν γυναῖκά του, καθόντουσαν μιὰ νύχτα τοῦ φθινοπώρου βροχερῆ κι' ἀκούγανε τὸν δυστυχῆ Γερώνυμο ποῦ τοὺς διηγότανε, ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, τὰ ντέρτια καὶ τὰ βάσανα ποῦ τράβηξε ἀπ' τὴν σκύλλα τὴν γυναῖκά του· καὶ τί σκύλλα, ἀφοῦ τρεῖς μοναχὰ μῆνες ζήσανε μαζί κι' ὕστερα γειά σου καὶ καθέννας στὴ δουλειά του.

Τὸ λίγο φῶς ποῦ ἔχυνε ἡ μικρὴ λαμπύλα ἐπεφτε ἀπάνω στὸν ἀσβεστομένο τοῖχο τῆς κάμαρας καὶ τὸν μεταμόρφωνε σὰ σκηνὴ τοῦ καραγκιόζ μπερντέ, ποῦ ζωγραφιόντουσαν ἀπάνω σ' αὐτὴν φανταστικαὶς ἢ σιλουέτταις ὀλωνῶνε· τοῦ κύρ Δημήτρη καὶ τῆς γυναίκας του, τῶν κοριτσιῶν μὲ τοὺς κότσους τους ποῦ φαινότουσαν στὸν τοῖχο σὰν κάστρα μὲ τὰς ἐπάλξεις των, τῆς θειάς Μαριωρῆς μὲ τὴν ρόκα τῆς ποῦ φαινότανε στὸν τοῖχο ἢ κορυφὴ τῆς σὰν οὐδὲ μεγάλη καὶ ἴσια λαφοκέρατα καὶ τοῦ Γερώνυμου μὲ τὸ μικρόν του μοῦσι καὶ τὰ ἄγρια καὶ σηκωμένα σὰν βουρτσότριχες μαλλιά του· καλλίτερη περιρίστασι μπερντέ καραγκιόζ ἀπ' αὐτὴν οὔτε οἱ Ἀνατολίταις δὲν θάδανε·

Κ' ἔλεγε ὁ Γερώνυμος μὲ τὴν ἄγρια καὶ μονότονη φωνή του, κι' ἡ σιλουέττα του στὸν τοῖχο παρακολουθῶντας τὰς κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ του ἐπιβεβαίωνε τὰ λόγια του.

— Γυναῖκα ἦταν αὐτὴ γιὰ ὄξ' ἀπὸ δῶ!.. δὲν λέω ὄχι! ὅλαις ἢ γυναῖκες δὲν μένουν πισταῖς στοὺς ἄντρες τους, μ' αὐτὴ τὸ

παράκανε... ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου μας ἄρχισε νὰ μ' ἀπατάη... δὲν ἄφηνε τοῦλάχιστο νὰ παληώσω λίγο κι' ἐπειτα!... δὲν κρατιώτανε... φαίνεται πῶς γι' αὐτὸ θὰ πανδρεύθηκε! τὸ τί τράβηξα τρεῖς μῆνες δὲ λέγεται... κάθε μέρα εὕρισκα στὸ σπῆτι κι' ἀπὸ ἓνα καινούργιο οἰκογενειακὸ φίλο, κι' ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ συγγενῆ· «ξέρεις ἀπὸ δῶ ὁ κύριος, Γερώνυμε, εἶνε μακρυνὸς συγγενῆς μου» — «τὸ ξέρω, τὸ ξέρω! κρατᾶμε συγγένεια ἀπ' τὸν Ἀδάμ!» καὶ γελοῦσε ἡ γυναῖκά μου μὲ τὸ χωρατό μου, γελοῦσε κι' ὁ συγγενῆς μου ὁ μακρυνός, γελοῦσα κι' ἐγώ· ἀγκαλιὰ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ γελάω περισσότερο!... μιὰ φορὰ μόνο τόλμησα νὰ κάνω τὴν παρατήρησι πῶς τύχαινε ὅλοι οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι τῆς κι' ὅλοι οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς νᾶνε νέοι, νεώτεροι ἀπὸ μένα καὶ χάλασε τὸν κόσμο... ἔβαλε κάτι κλάματα ποῦ μ' ἔκανε κι' ἐμένα νὰ κλάψω!... ἄς εἶνε, ὅλα τὰ κατὰπινα... τί νὰ κάνω; μπορεῖ νάχα καὶ λάθος!... μ' αὐτὸ ποῦ παθα μιὰ ἡμέρα δὲν τὸ βάσταξα... εἶπα θὰ ξεσκίσω τὸ πανὶ καὶ τὸ ξέσκισα...

— Τί ἔπαθες, γυόκα μου; ρωτᾶει ἡ θειά Μαριωρὴ καὶ φέρνει τὴν καρέκλα τῆς σιμὰ στὸν Γερώνυμο γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα.

— Τί ἔπαθα; γι' ἀκούστε καὶ πέτε μου! μιὰ μέρα λαβαίνω ταχυδρομικῶς ἓνα γραμματάκι: πρὸς τὴν κ. Ἀριάδην Γερώνυμου οἴκαδε· τ' ἀνοίγω... βρίσκω μέσα ἓνα μπιλιέτο, Νικόλας Ξουρίδης, λέει, κι' αὐτὰ τὰ λόγια γραμμένα μὲ μολύβι: «τί ἐγείνεις σκληρῆ, καὶ δὲν ἐφάνηκες; σ' ἐ-

πεθύμησα· τὸ μέρος τὸ ξέρεις!» ποίος νᾶνε αὐτὸς πάλι ὁ Ξουρίδης, λέω· ἡ γυναῖκά μου δὲν μοῦ εἶπε πῶς ἔχει κανένα τέτοιον μακρυνὸ συγγενῆ ἢ οἰκογενειακὸν φίλον· πρέπει νὰ μάθω... κάτι λάκκο θᾶχτη ἢ φάβα!... παίρνω τὸ καπέλο μου καὶ βγαίνω ἔξω... ρωτάω ἀπὸ ᾽δῶ, ρωτάω ἀπὸ ᾽κεῖ τὰ μαθαίνω... Πάω καὶ τὸν βρῖσκω... με ξέρεις ἐμένα, κύριε; τὸν ρωτάω· ὄχι, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν! μοῦ λέει· εἶμαι ὁ κύριος Γερώνυμος! τὴν γυναῖκά μου τὴν ξέρεις; Πῶς δὲν τὴν ξέρω! μοῦ ἀπαντᾷ ἀφελῶς· καὶ πῶς, κύριε, τὸν ρωτάω, ξέρεις τὴν γυναῖκά μου καὶ δὲν ξέρεις ἐμένα; αὐτὸ συμβαίνει πολλάκις! μοῦ ἀπαντᾷ ὁ κανάγιας καὶ φεύγει· αἶ, τί θέλετε νὰ κάνω ὕστερα; μιὰ καὶ δυὸ στὸ δεσπότη καί...·

Γέλοια βροντερὰ καὶ ἀδιακοπα δὲν ἄφησαν τὸν κύρ Γερώνυμο νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του· ὅλοι κυττούσανε τὸν τοῖχον καὶ γελούσαν.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ ὁ κύρ Γερώνυμος, θυμωμένος λιγάκι μετὰ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ ᾽κάναν στὴν κουβέντα του.

Τί τρέχει; ἡ σκιά τῆς ρόκας τῆς θείας Μαριωρῆς ἐκόλλησε ἐπάνω, στὴν κορφὴ ἀκριβῶς, τῆς σκιάς τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ κύρ Γερώνυμου καὶ τὴν μεταμόρφωσε ἔτσι καθὼς ἦτανε μετὰ τὸ μακρὺ μουσι· καὶ τ᾽ ἄγρια μαλλιά σὲ σωστὸν καὶ ὀλοζώντανον Μεριστοφελῆ μετὰ κάτι τρανὰ καὶ πελώρια θεοκέρατα. Γέλασε καὶ ὁ Γερώνυμος ἅμα τοῦπαν κ᾽ εἶδε τί συμβαίνει καὶ γιὰ νὰ λείψῃ τὸ σκάνδαλο ἀπὸ τῆς μέσῃ εἶπαν τῆς θείας Μαριωρῆς κ᾽ ἐτράβηξε τὴν καρέκλα τῆς λίγο παρέκει.

Κ᾽ ἐξηκολούθησε τὴν κουβέντα του ὁ κύρ Γερώνυμος, μὰ αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη σκιά τῆς κορφῆς τῆς ρόκας ἐστάθηκε ἀπέναντι τῆς σιλουέττας τοῦ κύρ Γερώνυμου καὶ ὅλοι νόμιζαν πῶς βλέπουν τώρα, στὸν τοῖχο, σὰν κυττάζουν τὴν σκιάν τοῦ κύρ Γερώνυμου καὶ τῆς ρόκας, τὴν ζωγραφία τοῦ Ἀμλέτου π᾽ ἀντικρύζει μετὰ τρομάρα τὸ φάντασμα τοῦ πατέρα του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΕΠΟΓΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

ΚΟΥΤΕΛΑΚΗΣ

Με βλέπετε; .. Παρακαλῶ!... Ἴδετέ με καλλίτερα! Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς εἶνε τυχὸν κοντόφθαλμος, ἄς δανεισθῇ τοῦ γείτονός του τὰ λορνιὸν κ᾽ ἄς με ἰδῇ. Ἴδετέ με ἀπλήστως ὅλοι σας! Ἄφ᾽ ἧς ὁ ἥλιος ἐκ τῆς Ἀνατολῆς προβαίνων, πρὸς τὴν Δύσιν φέρει τ᾽ ἄρ-
[μα του.
οὐδέποτε θνητὸς καὶ δὴ ἀρσενικός ὡσὰν ἐμένα ἠγαπήθη ἐπὶ γῆς!

Ναί, μάλιστα, οὐδέποτε! Μ᾽ ἐλάτρευεν ἡ σύζυγός μου ἢ καλὴ κ᾽ ἐνάρετος. Ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τὸν θεὸν τις ὄν πολὺ ἐσέβετο καὶ ἐφοβεῖτο... μὰ πολὺ, κ᾽ ἀπὸ μένα ἔτι περισσότερον. Μάτην τῆς εἶπεν ὁ παππᾶς πῶς ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ φοβῆται μοναχά! Ἐμὲ ἠγάπα κ᾽ ἐφοβεῖτο τὸν θεόν. Ἐνήστευε... προσκύχεται καὶ πρὸ παντὸς ἄχ!... ἐξωμολογεῖτο, ἢ ἐνάρετος!

Ἐν τούτοις μὲ ἡγάπα τρυφερώτατα.
Σεμνή παρθένος ἔτι, μὲ ἐλάτοισε,
ὡς σύζυγος μὲ ἀπεθέωσεν, ἀλλὰ
ἐσέβετο κ' ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν!
Τρεῖς ὥραι ὑπελείποντο πρὸς τέλει
τῶν γάμων μας καὶ ἡ δειλὴ μελλόνυμφος
παππᾶ ἐζήτηε νὰ ἐξομολογηθῆ.
Τὴ κόρη ἀξιέραστος! ὦ τί σεμνή!
Ἐπόθει νύμφη πάναγνος πρὸ τοῦ βωμοῦ
τὸ γόνυ της νὰ κλίνει, ἐνῶ φεῦ! ἐγὼ
ἀμαρτωλός. δὲν ἤμουν ἄξιος αὐτῆς!

Ἐν τούτοις μ' ἀνεκαίνισε... Μ' ἐδίδασκε.
Κατὰ τὸν χρόνον τῆς μνηστείας τὸν μα-
καθ' ἄς στιγμὰς ἀμφότεροι τὴν μελλουσαν
ἀνεπολοῦμεν εὐτυχίαν μας. Κ' ἐγὼ
ἐμάνθανον... ἐμάνθανον νὰ γίνωμαι
χριστιανὸς καὶ πρὸς τὸν φίλον της παππᾶ
νὰ ἐξομολογοῦμαι!... Μ' ἀνεκαίνισε!

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ πόσας ἀκριδῶς
ἡμέρας τὴν ἰκέτευον τοῦ μέλιτος
τὸν μῆνα ἔς τὸ Παρίσι νὰ διέλθωμεν.
Ποῦ νὰ πεισθῆ!... Εἰς τὸ Παρίσι; ἔλεγε,
καὶ πῶς, ἀγαπητέ μου, σὲ παρακαλῶ,
ἔς τὴν πόλιν τῶν ὁργίων θὰ προσευχηθῶ
χωρὶς ὀρθόδοξον παππᾶ; Μάτην ἐγὼ,
πιστος τῶν διδαγμάτων της ἀκόλουθος
τῆς ἔλεγον πῶς ὁ θεὸς εὐρίσκεται
παντοῦ. Ἐκεῖνη τίποτε! Δὲν ἤθελε.
Μετὰ πολλὰ, λαβοῦσα καὶ τὴν ἀδειαν
τοῦ φίλου ἐνορίτου τῆς παππᾶ-Θωμᾶ
ἐπέισθη, καὶ ὥρας τρεῖς μετὰ τὸν γάμον μας
φαιδρότατοι, ἐκπλέομεν τοῦ Πειραιῶς.

Τῶν νεονύμφων τὸ ταξειδίον οὐδὲν
συμβὰν ἐτάραξε, οὐδὲν... parole d'honneur!
Εἴμεθ' ἀγνοῖ ὡς πρότερον κ' οἱ δῶμας.
Εἰς Μασσαλίαν... καὶ ἐκεῖ τὰ ἴδια
Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, φρονιμώτατοι!
Εἰς Παρίσιους ὅμως... ᾄ! ἐκεῖ... ἐκεῖ...
Θοῦ κύριε τῷ στόματί μου φυλακὴν!
Ἐκεῖ διήλθομεν ἡμέρας ἀρκετάς,
ἀλλὰ καὶ νύκτας πλείοτερας, πλέοντες
ἐν μέσῳ τοῦ ἀτέρμονος τῆς ἡδονῆς
ὠκεανοῦ!.. Ἄχ! μέλι ἦταν ἡ ζωὴ!..
Πλὴν ὁ ἀχαρακτήριστος, ὁ ἀνανδρὸς
ἐγὼ, ἡμέραν μίαν, ἢ καλλίτερα
μῖαν νύκτα, πρὶν παρέλθῃ ἡ τοῦ μέλιτος

δεληνὴ, τὴν συζυγικὴν, ὁ μασκαρᾶς,
παρέδην πίστιν μὲ μα Φράγκισσα, προ-
τῶν καθηκόντων μου τὰ ἱερώτερα! [δοῦς
Μὲ ἔτυπτε τὸ συνειδὸς νυχθημερόν!
Νὰ μὲ κρεμάσουν ἤξιζα ἀνάποδα.
Ἄκους ἐκεῖ, τὴν ἀγνοτέραν σύζυγον
νὰ πάω νὰ προδώσω, ὁ παλινάνθρωπος!
Παρίσιοι! Παρίσιοι! τί πειρασμοὺς
ἔς τοὺς κόλπους σας τοὺς ἀχανεῖς ἐγ-
φορικοὺς! Συζυγοφθόρος πόλις, σὲ μισῶ!
Ἐν τούτοις, μετενόησα καὶ ἔκλαυσα!
Καὶ ὅμως τ' εἶν' οἱ ἄνδρες! Ἄσυνεῖδητοι!
Ἐπτάκις μετ' ὀλίγον τὴν ἠπάτησα!
Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἤθελα, sur ma parole!

Αἶ! ἐπὶ τέλους ἀφοῦ δῶμα μείναμεν
εἰς Παρίσιους μῆνας, ἀπεφάσισα
ἔς τὰ ἴδια νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ νὰ
ἐξαγνισθῶ τοῦ γύπου τῶν ἀνομιῶν!
Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανήλθομεν... Εὐθὺς
τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως ἡμῶν
ἡ σύζυγός μου ἡ καλὴ κ' ἐνάστος,
τὸν φίλον της παππᾶ-Θωμᾶν ἐζήτησε...
καὶ ἐπὶ ὥρας ἐξομολογήθη τρεῖς.
Ἐγὼ ἀμέσως ἐσπευσα, ὡς τέλειος
χριστιανός, τῆς περιστάσεως αὐτῆς
νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ κατανυκτικῶς
τὸ σφάλμα μου τὸ ἐπταπλοῦν καὶ φοβερόν
τῷ ἐξομολογήθην· εἰς τὸ ἄκουσμα
τοῦ ἀμαρτήματός μου τοῦ παρισινοῦ
ὠρθόθησαν αἱ τρίχες τοῦ παππᾶ-Θωμᾶ
κ' ἐπτάκις τὸ «πιστεύω» μου ἐπέβαλε
μεγαλοφώνως ν' ἀπαγγείλω τὸ πρωτὶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωτὶ ἐγείρομαι,
προσέύχομαι κ' ἐν κατανύξει ἀρχινῶ
νὰ ἀπαγγέλω τὸ «πιστεύω» δυνατά.
Τελειῶνω καὶ κατόπιν τὸ καπέλλο μου
ζητῶ νὰ ἐβγῶ ἐξω, ὅτε ἐξαφνα
ἀκούω εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον
τῆς προσφιλοῦς συζύγου μου νὰ ὁμιλοῦν.
Στέκω... Ἀκούω... ὦ Θεοί! Ἀπήγγελε...
Τ' αὐτὶ μου βάζω... οὐρανέ!... Μετρῶ...
καὶ ἀκούω τὴν συμβίαν μου τὴν ἀτιμὸν
νὰ λέγῃ τὸ «πιστεύω»... δέκα ἐξ ἑφοραῖς!..

N. I. ΛΑΒΚΑΡΗΣ

I

II

Ὁ γνωστός μύθος τοῦ Νασρ' ἔδιν Χόντζα ἐφηροσμενός εἰς τὴν σύγχρονον πολιτικὴν.

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ

(Ἀπὸ τῆς «Ἱστορίας ἐνὸς Ρεπόρτερ»).

Ἡ μικρούλα θερμάστρα ζέσταινε τὸ σαλόνι, τὰ μεγάλα μπουκέτα ἀπὸ γαζίες καὶ μενεξέδες καὶ φθινοπωριάτικα τριαντάφυλλα μέσ' ἀπὸ τὰ κινέζικα βάζα τῆς ἐταζιέρας, γαργαλιστικὲς ἄφιναν μπουδιές, ἡ μεγάλη κρεμαστὴ λάμπα μετὸ ρόζ ἀμπαζούρ τῆς ἔριχνε τριανταφυλένιες ἀχτῖδες στὶς ἀκουαρέλλες καὶ στὰ παστελ τῶν τοίχων, στὸ στιλπνὸ μαῦρο πιάνο στὸ βάθος. Τὸ τραπέζι στὴ μέση στρωμένο μετ' ἡλιοφάνης σκέπασμα μετὸ μπεζίκι καὶ τὸ σκάκι περίμενε μετ' ἡ δισκίαι γύρω καρέκλες τοὺς τακτικούς τῆς βεγγέρας.

Ἔβλεπε ὁ πρῶτος ἐκεῖνο τὸ βράδι· ὁ σύζυγος ἔλειπε, τὰ μικρὰ εἶχαν κοιμηθῆ πολὺ νωρὶς κατὰ τὸ γερμανικὸ σύστημα στὰ παιδιὰ, καὶ ἡ οἰκοδέσποινα βυθισμένη στὴ πολυθρόνα τῆς μετὰ μικρὰ ἐκεῖνα χερράκια σὰν παιδιοῦ, σταυρωμένα ἀπάνω στὰ γόνατά τῆς, μετὰ λουστρίνια τῆς ποῦ μόλις ἔβγαζαν ἀπ' τὴ φαρδεῖα γυρλάντα τῆς φούστας τῆς, μετὰ τὸ στοματάκι τῆς φλύκρο κι' ἀκούραστο, τὸν μάγευε — τόσο μονάχα. Κομπῆ, τρελλούτσικη, κοκέττα, μορφωμένη, γυναικούλα — μπιζουδάκι, μυθιστορηματοφάγα, τῆς Δενδροστοιχίας ναί, τῆς μοναξιάς ἐπίσης, τῆς μελέτης, τοῦ γλεντιοῦ, τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν τῆς. Ἀπὸ

τοὺς λίγους τύπους τῆς Ἀθήνας. Τοῦκανε πολλὴ ἐντύπωση ἡ μεγάλη παραξενιὰ τῶν λογισμῶν τῆς, καὶ πιο πολὺ ἀκόμα τὸ ἀλλόκοτο ξεψάχνισμα τῆς κουβέντας τῆς, γιὰ τὸ πιο παραμικρὸ πρᾶμμα, γιὰ τὴν πιο ἀσήμαντη σκέψη. Ἐνα κομματάκι ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ σκέψη τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη μέσα στὸ ὀλόξανθο ἐκεῖνο κεφαλάκι μετὰ τὰ σγουρὰ μαλλιά. Κ' ἡ φωνὴ τῆς ἀντηχοῦσε κρουσταλλένια :

— Δὲ με πιστεύετε ἴσως; Κι' ὅμως ἔτσι εἶνε, δὲν μπορεῖ παρὰ ἔτσι νὰ εἶνε. Σεῖς οἱ ἄντρες δὲν ἀγαπᾶτε παρὰ μοναχὰ τὴν ἰλλουζιὸν στὴ γυναῖκα, ποτέ σας αὐτὴν τὴν ἴδια. Ἀγαπᾶτε τὴν ποίηση τῆς γυναῖκας, τὴν ποίηση ποῦ ἀφίνει, ὄχι αὐτὴ τὴν ἴδια

— Πάντα παράξενη εἶστε, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Παράξενη; μπορεῖ· ἀλλ' ὅ,τι λέω εἶνε ἀλήθεια· χρειάζεται καὶ ἄλλο· γιὰ νὰ νιώσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ λεπτὸ πρᾶμμα, ποῦ θέλω νὰ πῶ. Κι' αὐτὰ τὰ λέω, γιὰτ' εἶμαι πολὺ θετικὴ γυναῖκα ἐγώ. Μοῦ τὰ λέν αὐτὰ τὰ πρᾶγματα ὅ,τι θέλω νὰ πῶ. Καὶ πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῆτε, ὅτι ὅσο κακοὶ εἶστε, σεῖς οἱ ἄντρες, τόσο εἶστε καὶ δυστυχισμένοι.

— Ὅχι πάντα. Νομίζω πῶς ὅταν θ' ἀγαπήσῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα, πῶς ὅταν

τὴν κάμη δική του, δὲ θὰ τὴν συχαθῆ ἀμέσως, ἀμέσως.

— Ἐδῶ ἔνε ποῦ τᾶχετε χαμένα, ἀλλιῶς ἂν δὲ μὲ νιώθετε. Ξέρω καλά, τὸ πιστεύω αὐτό, πῶς μόλις ἀποκτήσετε μιὰ γυναῖκα, πάει ἢ ἰλλουζιόν σας γι' αὐτὴ πιά. πέφτει, ξεθυμαίνει. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ, ἢ γυναῖκα ἐκείνη δὲν εἶνε ἢ ἴδια ποῦ ποθοῦσατε, ποῦ ὠνειρευόσατε προτίτερον. Ἐνῶ ἡμεῖς οἱ γυναῖκες...

— Ἐνῶ σεῖς, παρακαλῶ;

— Ἐνῶ ἡμεῖς μόλις σᾶς ἀποκτήσουμε, τότε εἶνε ποῦ μεθοῦμε ἀπὸ τὴν ἰλλουζιόν σας, ἂν μπορῆ νὰ παραδεχθῆ κανεὶς πῶς ἔχετε σεῖς κάποιον ἰλλουζιόν.

— Δὲ καταλαβαίνω γρὺ ἀπὸ τὴ ψυχολογία σας;

— Κρῖμα σὲ σᾶς, ἐγὼ δὲ φταίω. Ἀκούσατε ὅμως. Ἡμεῖς μὲ τίς πολλές ἢ λίγες ἀγάπες μας, τότε εἶνε ποῦ νιώθουμε τὴν ἀνάγκην νὰ μεγαλώσουμε τὸ αἰσθημά μας πρὸς τὸν ἄντρα, εἴτε ἓνας εἶνε αὐτός, εἴτε καὶ δύο ἀκόμα· ἀδιάφορο. Ὅποιος κι' ἂν εἶνε, γιὰ μᾶς εἶνε ὁ ἄντρας, ἢ θετικὴ μας ἀπόλαυση, ὁ προορισμός μας, τὸ φυσικὸ μας. Ἡ μεθυσμένη πεταλοῦδα τριγυρίζει στὸ φῶς ὅπου κι' ἂν τὸ βρῆ, ἔ.τ. λογῆς φῶς κι' ἂν εἶνε, ἀπ' ἀνάγκη, ἀπὸ φυσικὸ νόμο, ἀπὸ κάτι τι ποῦ τὴν σπρώχνει πρὸς αὐτό, μονάχα γιὰτὶ τὴν εὐχαριστεῖ ποῦ λάμπει, ποῦ τὴν ζεσταίνει, μὲ τὴν ιδέα πάντα ὅτι ὅπου κι' ἂν τὸ ζητήσῃ, θὰ τὸ βρῆ ὅπως τ' ὠνειρεύτηκε, ὅπως τὸ ποθεῖ, ἐνῶ σεῖς... δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, πέφτετε ἀπὸ τὴ μιὰν ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλη, γιὰτὶ δὲ συχαθῆκατε μονάχα σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἀπλῶς, ἀλλὰ γιὰτὶ χάσατε μέσα σ' αὐτὴ τὸ ὄνειρο τῆς γυναίκας· κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμῆ τὸ ὄνειρο αὐτό, τὸ ἰντεᾶλ τέλος τῆς γυναίκας τὸ ζητᾶτε πιά νὰ τὸ βρῆτε σὲ μιὰν ἄλλη...

Χαμογελοῦσε ἐλεῖνος, ὑψόνοντας ἐλα-

φρὰ τοὺς ὠμούς του. "Ἄξαρνα ὕστερα ἀπὸ λίγη σιγῆ, γυρίζει καὶ τοῦ λέει :

— Εἶμαι ὠραία ἐγώ;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε περισσότερο κι' ἀποκρίθηκε :

— Δὲ ντὸ ξέρω!...

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι νόστιμη ἀρετά... εἶμαι νέα ἀκόμα. Κι' ὅμως ὁ ἄντρας μου μὲ συχάθηκε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια!

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε δίκιο...

— Σιωπῆ! σιωπῆ!... δὲ θὰ πῆτε τίποτε, φίλε μου. Ἀκούσατε πρῶτα. Ὅταν ἐνίωσα αὐτὸ τὸ ἀτύχημα γιὰ μένα, τοῦ παραπονέθηκα, ἔκλαψα πολὺ, κρυφά, ὑπέφερα πολὺ. Αὐτὸς ποῦνε καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὴ ξεχωριστὴ ἐκείνη εὐγένειά του κοίταξε νὰ μὲ κάμη νὰ ξεχάσω τίς ὑποψίες μου—μά, τοῦ κάκου! Εἶχα γίνῃ φοβερὰ νευρική. Ἐπρεπε, σκεπτόμουν, μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναβρῆ στὴν ἴδια τὴ γυναῖκά του τὴν εὐτυχία ποῦ χάσατε, πρὶν νὰ τὴν βρῆ σὲ μιὰν ἄλλην σήμερα, σὲ μιὰν ἄλλη αὔριο. Καὶ σκέφθηκα ἓνα μέσον. Μοῦ ἔτυχε νὰ ξέρω μιὰ κυρία, ποῦ ἀφ' ὅτου δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη αὐτὴ ἢ ἴδιον, προσπαθεῖ νὰ κἀνη ἄλλες εὐτυχισμένες. Τὴν ἀκριβοπλήρωσα καὶ τὴν ἔβαλα στὸ σχέδιό μου. Βρῆκε τὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ πρότεινε μὲ λίγα λόγια τὸ πούλημα μιᾶς ὁμορφιάς πρώτης. Δέχτηκε αὐτὸς παράφορα, μὲ τὴ συμφωνία, ἐννοεῖται, ὅτι θὰ περνοῦσε ὀλάκερη νύχτα μαζί της στὰ σκοτεινά, καὶ δὲ θὰ ζητοῦσε νὰ μάθῃ τίποτα ἀπ' αὐτὴ, οὔτε τ' ὄνομά της. Ἡ νύχτα αὐτὴ ἦρθε. Τί χαρούμενος φάνηκε στὸ τραπέζι τὸ βράδυ ὁ ἄντρας μου, εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἐφαγε βιαστικά, κάτι προφασίστηκε κι' ἔφυγε. Τὸν πῆρα στὸ κοντό. Τράβηξε στὸ σπήτι τῆς κυρίας ποῦ σᾶς ἔλεγα. Ἀπὸ κοντὰ πάντα ἐγὼ φοροῦσα καινούργια ντίπ ντουαλέτ-

τα καὶ πυκνὸ βέλο. Μπήκα κι' ἐγὼ σιγὰ σιγὰ στῆς κυρίας αὐτῆς.

— Σὰς περιμένει, μοῦπε ψιθυριστά. Τράβηξα πρὸς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας ποῦ περιμενε ἐκεῖνος, μὲ ἀρκετὰ δυνατὸ βῆμα. Ἐπιασα τὸ πόμολο τῆς πόρτας δυνατά. Ἄνασῆκωσα μ' ἕνα ζωηρὸ φροῦ φροῦ τὸ φόρεμά μου. Ἐσκυψα τότε καὶ κοίταξα ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα. Εἶχε τὰ μάτια του κολλημένα πρὸς τὴν πόρτα, τὰ ρουθούνια του εἶταν φουσκωμένα, ἀνησυχία ζωηρὴ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό του.

— Σβύσε τὸ φῶς, φώναξε ἀπ' ἔξω ἡ σπιτονοικοκυρά.

Ἐσκυψε καὶ τῶσβυσε. Μπήκα μέσα τότε στὰ ψηλαφητά, κλείνοντας τὴν

πόρτα πίσω μου. Δυὸ χέρια ἔσφιξαν τὴ μέση μου, σὰν ἀλυσσίδες, τὰ χεῖλη του κολλήθηκαν στὸ πρόσωπό μου, στὸν λαιμό μου, στὰ μαλλιά μου. Φάνηκε πολὺ εὐγενῆς, πολὺ διακριτικός. Πέρασε στὰ θεοσκότεινα μαζί μου ἕξοχη νύχτα. Γιὰ μένα ἀκόμα εἶταν ἀγνώριστος ἐκεῖνο τὸ βράδι. Εἶχε ξαναβρῆ, ὁ κύριος, ἂν ἀγαπάτε, τὸ χαμένο ἰντεάλ του. Φαντάσου ὅμως ὅταν ξύπνησε τὸ πρωῒ, ποῦ τὸ φῶς πλημμύριζε τὸ δωμάτιο...

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ παχουλὴ μὲ τὴν ἄσπρη ποδίτσα μαυρομάτα ὑπηρετριά μπήκε ξαφνικὰ στὴ σάλα, λέγοντας :

— Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος Γεωργίου !...

ΜΠΟΕΜ

— Ἄ! φίλε μου! Ἡ «Πρωτὰ» ἔγεινε πιά τὸ καλλίτερο φύλλο!

— Ὅχι δά!

— Νά! σήμερα πάλι εἶχε μέσα της κάτι πράγματα ποῦ δὲν τὰ εἶχε καμμιά ἄλλη ἑφημερίς.

— Καὶ τί εἶχε;

— Ἐνα... κομματί ζαμπὸν τυλιγμένο!

Ο ΓΛΥΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μία ὥρα τώρα ποῦ κάθονται ἀπέναντι ἀλλήλων, σιωπηλοί, μελαγχολικοί, σκοτεινοὶ καὶ οἱ δύο.

Ἐκεῖνος σαράντα ἐτῶν ἄνθρωπος· παχύς, δυσκίνητος, μετὴν κοιλίαν προεξέχουσαν, μετὸς ὀφθαλμοὺς νυσταγμένους, τεμπέλης, ξαπλωμένος σὲ ἕναν ἀπαλὸ καναπέ καὶ μετὲν ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα, καπνίζει διαρκῶς σὰν φουγάρο Ἑλληνικοῦ θωρηκτοῦ.

Ἐκείνη, μικροῦλα, ὠμορφοκαμωμένη, μετὰ μάτια μαῦρα, ὅλο ζωὴ καὶ φωτιά, μετὰ στηθάκι λαξευμένο, μετὰ χεῖλη κόκκινα, δροσερὴ, τρυφερὴ, κατὰ τι αἰθέριον, ἀσύλληπτον, ἀγγελικόν.

Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ γίνεται τώρα ἕνα ὁλόκληρο ἔτος ἀπαράλλακτα κάθε βράδυ.

Ἄλλ' ἀπόψε, ἐκείνη ἔχει χάσει τὴν ὑπομονήν. Δὲν εἰμπορεῖ πιά ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν, ὃ ὁποῖος ἐξογκώνει τὰ στήθη της καὶ κάμνει τὴν καρδίαν της νὰ πάλῃ βιαιότερα.

Σηκώνεται καὶ τὸν πλησιάζει σιγὰ - σιγὰ τὸν ἀναίσθητον σύζυγον. Τὸν περιβάλλει μετὰ χυτὰ μπράτσα της, τὸν φιλεῖ δις καὶ τρίς καὶ τέλος μετὰ φωνίτσα σιγαλῆ, γεμάτη παράπονο, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ προκλητικότητά, τοῦ λέγει :

— Καῦμένη Κώστα... Ἐνα χρόνο τώρα, ποῦ ἔχω ν' ἀκούσω ἕνα γλυκὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμά σου.

Κ' ἐκεῖνος ἀπαθὴς, ψυχρὸς, πάντοτε ἀμείλικτος, ἐκπέμπων ἐκ τοῦ στόματός του παχεῖαν τολύπην καπνοῦ, τῆς λέγει :

— Ζάχαρι...

ΔΟΝ - ΚΑΝΑΓΙΑΣ

ΠΕΤΑΕΙ... ΠΕΤΑΕΙ...

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἐνδὸς ἡλιθίου).

13 Αὐγούστου.

... Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀρχαῖα γνωμικὰ ποῦ ἔχω ἀναγνώσει περὶ τοῦ ἔρωτος, τὸ μόνον ποῦ μοῦ ἤρεσε εἶνε τὸ ἐξῆς χαριέστατον καὶ ἐλαφρόν, τὸ ὁποῖον εἶχα εὖρη μίαν φορὰν εἰς τὸν Ἀθήναιον :

*Λέγεται γὰρ λόγος
μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν τὸν Ἔρωτα,
τους δ' ἐρωτᾶς.*

Ὡστε ὁ ἔρως ὀριστικῶς, δὲν πετάει.

Δὲν εἶναι ὅμως αὐτῆς τῆς ιδέας καὶ ἡ Ὀλυμπία καὶ μοῦ τὸ ἀπέδειξε χθες μετὸν σαφέστερον τρόπον.

Ἦμην εἰς τὸ σπίτι της, μόνος μαζὺ της· ἡ μαμὰ εἶχεν ὑπάγει εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ ἡ ἡσυχία μας δὲν ἀπειλεῖτο ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ἄργου ἐκείνου μετὰ τὰ φουστάνια, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μίαν κάμαραν εἰς τὴν ἄλλην ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀπαράιτητον σταθμόν, ὡς ἀμαξοστοιχία τῶν προσεγγίσεων, τὴν θύραν τῆς σάλας, ὅπου ἔμενα μετὰ τὴν κόρην της. ἀπαγγέλλων στίχους ξένους καὶ ἰδικούς μου, καὶ ἐρωτικὸς πανηγυρικοὺς λόγους συνοδευομένους ὅμως ἀπὸ σχήματα ἡκιστα ρητορικὰ ἐννοεῖται.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἀρχίζει ἡ μικρὰ διήγησίς μου, εἶγομεν τελειῶσει ἓνα μικρότατον καὶ νευρωδέστατον λόγον περὶ στεφάνου, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλα ἐγὼ πλησίον εἰς τὸ αὐτὴ της, ἡ δὲ Ὀλυμπία

τὸν ἤκουσε μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς καὶ χωρὶς νὰ κινηθῇ καθέλου, μετὰ τὰ μάτια μισοκλεισμένα καὶ μετὰ τὰ χέρια της κρατοῦσα τὰ ἰδικὰ μου, διὰ νὰ μοῦ παρεμποδίσῃ τὴν κατάχρησιν τῶν ρητορικῶν σχημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ παρέσυρεν ἡ ρύμη τοῦ λόγου μου καὶ ὁ εἰρμός τῶν ἰδεῶν μου.

Μετὰ ἤκουσε μετὰ προσοχὴν ὅμως, μετὰ προσοχὴν πολλήν· ὅταν δ' ἐτελείωσα γυρίζει καὶ μ' ἐρωτᾷ :

— Παίζουμ' ἓνα παιγνίδι ; θέλω ἔτσι νὰ θυμηθῶ τὰ παιδιάστικά μου.

— Παίζουμε ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἐὰν θέλῃς νὰ παίξουμε τὸ κρυφτό, ἄφησε νὰ τὸ παῖξουμε ὅταν θὰ γυρίσῃ ἡ μαμὰ σου, νὰ ἔχῃ κάπως καὶ τὸν τόπο του.

— Ὁχι, θέλω νὰ παίξουμε ἓνα ἄλλο. Ξέρεις τὸ πετάει-πετάει ;

— Κάποτε τὸ εἶχα παίξει καὶ αὐτό, ὅταν ἦμην μωρό.

— Ὁ ἄνθρωπος, κύριε μου ἀπαντᾷ με σοβαρότητα, ἔχει πάντοτε στιγμὰς ποῦ εἶνε χειρότερος ἀπὸ μωρό· μερικοὶ μάλιστα ἔχουν ὥρας ὀλοκλήρους, ἄλλοι ἡμέρας, ἄλλοι μῆνας καὶ ἄλλοι ὅλην τὴν ζωὴν. Ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν ὀλίγας στιγμὰς· θέλεις ;

— Παίζομεν τέλος πάντων, ἀπάντησα, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ποιὸς θὰ ρωτᾷ ; Κάθησε νὰ σὲ ρωτήσω ἐγὼ, καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ σὲ γελάσω.

— Ὁχι, θέλω νὰ σὲ ρωτήσω ἐγὼ· εἰ-

μαι βεβαία ὅτι θὰ σὲ γελάσω καὶ θὰ σὲ κερδίσω.

Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπήντησα :

— Προκειμένου νὰ μὲ γελάσης καὶ νὰ μὲ κερδίσης, ὑποφέρεται κάπως· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ μὲ κερδίσης καὶ νὰ μὲ γελάσης ὁ θεὸς νὰ μὴ τὸ δόσῃ, Ὀλυμπία μου, διότι τότε θὰ εἶμαι καθ' ὄλον τὸ πλάτος τῆς λέξεως χαμένος.

Μοῦ ἔδωκεν ἑλαφρὸν κτύπημα εἰς τὸ μέτωπον μὲ τὴν βεντάλια τῆς—ἴσως διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν στερεότητά του—ἔσυρε κατόπιν ἐν κάθισμα καὶ ἐκάθισεν ἀντικρῦ μου.

— Πρόσεξε λοιπόν· ἂν πετάῃ ἐκεῖνο ποῦ θὰ σ' ἐρωτῶ, θὰ σηκώνης τὸ δάκτυλο, ἂν δὲν πετάῃ δὲν θὰ κάνης τίποτε καὶ θὰ μένης ἀκίνητος. Προσοχή!

Ἔλαβε σοβαρὸν ὕφος, ἀνάλογον πρὸς τὴν περίστασιν καὶ προσέθηκε :

— Πετάει .. πετάει... ἡ μῦγα!

Ἔψωσα τὸν δάκτυλον.

— Πετάει... πετάει... ἡ ρίγα!

Ἔψωσα κ' ἐκ δευτέρου τὸν δάκτυλον.

Ἐκείνη ἐξερράγη εἰς γέλωτας καὶ ἐφώνησε κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἀπὸ χαράν.

— Σ' ἐκέρδισα! ἡ ρίγα δὲν πετάει, κύριε.

Κ' ἐν τούτοις δὲν μὲ εἶχε κερδίσει, ἐπίσθη δὲ καὶ ἐκείνη περὶ τούτου, ὅταν τῆς ἐξήγησα ὅτι τὸ ἐν λόγῳ πτηνόν, εἶχε πολλαῖς φοραῖς πετάξει εἰς τὴν ράγιν μου, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημοδιδασκάλου τῆς ἐπαρχίας μου.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε :

— Πετάει, πετάει... ὁ χρόνος!

Ἔψωσα ὅλους μου τοὺς δακτύλους μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ μουτζώσω, πολὺ δικαίως, τὸ κεφάλι μου, διότι πετάει ὁ καταραμένος πολὺ γρήγορα, προπάντων δὲ ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον τῆς.

Τὸ παρεδέχθη καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθησε.

— Πετάει . . . πετάει . . . ὁ θρόνος!

Ἔψωσα καὶ πάλιν τὸν δάκτυλον μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἄ! ἀνακράζει θριαμβευτικῶς, ἐνίκηθης καὶ ὀφείλεις νὰ τὴν παραδεχθῆς. Ὁ θρόνος δὲν πετάει.

Ἐμειδίασα πικρῶς καὶ ἀπήντησα :

— Ἀπατάσαι· εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ πετάει γρηγορότερα παρ' ὅσον νομίζεις. . .

Καὶ ἐδέησε νὰ καταφύγω εἰς μακρὰν θεωρίαν διὰ νὰ τὴν πείσω ὅτι πετάει καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἱέρακος.

Μόλα ταῦτα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ διότι τὸ ζήτημα τῆς ἐφάνη κάπως σκοτεινόν, ἀφοῦ δὲν εἶδε τοιοῦτον πρᾶγμα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου.

— Σοῦ προλέγω ὅτι θὰ σὲ νικήσω τῆς εἴπα, μὲ δυὸ μόνον ἐρωτήσεις, καὶ φυλάξου.

Καὶ ἀνέμενεν.

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου, πετάει . . . πετάει . . . ὁ γέρος.

Ἐμεινεν ἀκίνητος, καὶ μοῦ ἔδειξε μόνον θριαμβευτικῶς τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς.

Ἐξηκολούθησα :

— Πετάει . . . πετάει . . . ὁ ἔρως!

Ἄλλοίμονον! ἡ καταδίκη μου ἦτο πλήρης καὶ ἀμετάκλητος!

Ἐσήκωσε τὸ δάκτυλό τῆς, καὶ τὸ ἐκράτησε ψηλὰ μὲ ἓνα χαμόγελον διαβολικόν.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισα νὰ ἀντιστῶ ἀκόμη εἰς τὸν ἐχθρόν.

— Σ' ἐνίκησα, φωνάζω· σ' ἐνίκησα διότι ὁ ἔρως δὲν πετάει.

— Καλὰ· καὶ δὲν τὸν ζωγραφίζουν μὲ φτεροῦγες;

Δὲν ἀπήντησα, ἀλλ' ἔσπευσα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ἐκατέβασα τὸν Ἀθήναιον, τῆς εὐρήκα εἰς τὸ II' Βιβλίον, τὸ γνωμικόν τοῦ προπάτορός μας Ἀλέξιδος, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ τὸ μαν-

τεύση ποτέ είχε γίνει αίτια ν' αναδειχθῆ εἰς ἀπόγονός του νικητῆς εἰς ἓνα αὐτό-
χρημα Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα!

13 Αὐγούστου (μετὰ ἓν ἔτος).

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Ὀλυμπία. . . ἄλλ' ὄχι εἶνε ἀδύνατον· τρέμω καὶ νὰ τὸ σκε-
φθῶ. Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀγαπᾷ ἄλλον, ἀφοῦ ἔγεινε σύζυγος ἰδική μου· τότε διατί νὰ μὲ παρῆ; δὲν καταλαμβάνω, ἀφοῦ ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον, διατί νὰ βάλῃ εἰς τὸ ἰδικόν της τὸ κεφάλι τὸν μπελιζὰ τῆς ἐπιτηρήσεώς μου, καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μου . . . τὰς συνεπείας τῆς ἀπιστίας της;

Ἐν τούτοις αἱ διαθέσεις της πρὸς τὸν ἀπέναντί μας ἀμερικανὸν δὲν μοῦ φαίνονται πολὺ πολὺ οὐδετέρου γένους· φοβούμαι μάλιστα μήπως εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον θηλυκαί, καὶ ἐξυπνήσω κἀνένα πρῶτ καὶ τρίψω τὰ μάτια μου . . .

Ἄν ἦτον τρόπος νὰ τὰ προλάβω, αἰ;

13 Σεπτεμβρίου (μετὰ ἓνα μῆνα)

Σήμερον ἐξυπνῶ καὶ τρίβω τὰ μάτια μου.

Εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς Ὀλυμπίας εὐρσκα ἀντὶ τῆς κεφαλῆς της μίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἦτο κόρη βεβαίως τῆς ἀπουσιαζούσης κεφαλῆς.

Τὴν ἀναγράφω εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου καὶ τὸ κλείω διὰ παντός διότι φρονῶ, ὅτι ὅταν ὁ ἀνὴρ παύῃ νὰ σχετίζεται ὅπως-δήποτε μετὰ γυναικός, εἶνε περιττὸν ἐν-

τελῶς νὰ κρατῆ καὶ ἡμερολόγιον τῶν συμβάντων του.

Ἄγαπητὲ Νίκο

«Ὁ Ἀθηναῖος ἔχει δίκαιον, καὶ πέρυσι εἰ-
»γες κερδίσῃ πραγματικῶς εἰς τὸ παιγνίδι, ὅταν
»ἢ μακαρίτισα μαμὰ ἦτον εἰς τὰ ἐμπορικά.
»Χθες τὸ βράδυ, ὅταν ἔλειπες εἰς τὸν Παρνασσόν, ἐδιάβασα αὐτὸ τὸ μέρος ἀγγλιστὶ εἰς τὸν
»Ἐδουάρδον—εἶχα καὶ ἐγὼ ἐδῶ τὸν Παρνασσόν
»μου βλέπεις—καὶ διὰ πρώτην φοράν ἓνας Ἀ-
»θηναῖος εὐρέθη σύμφωνος μὲ ἓνα Ἀμερικᾶ-
»νον. Διὰ τοῦτο παίρνομεν μάλιστα καὶ τὸν
»τόμον τοῦ Ἀθηναίου μαζί μας εἰς τὴν Ἀ-
»μερικὴν. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς καταδιώξῃς,
»διότι—κατὰ τὸν φίλον σου τὸν Ἀθηναῖον πᾶ-
»ντιν—μόνον ὁ ἐραστὴς πετάει· διὰ τὸν σύζυ-
»γον δὲν λέγει τίποτε—τοῦλάχιστον εἰς τὸν
»ἸΓ' τόμον· ἂν ὅμως λέγῃ εἰς τοὺς ἄλλους
»τόμους δὲν ξεύρω· ἐν τούτοις ψάξε διὰ καλὸν
»καὶ διὰ κακόν· ἴσως εὕρῃς τίποτε πρὸς παρη-
»γορίαν σου. Χαίρε.

Ἢ τίως Ὀλυμπία σου»

Δυστυχημένε ἀμερικάνε! πολὺ φίλα-
θλος πρέπει νὰ εἶσαι· ἐν τούτοις ἐὰν ἐνί-
κησες εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐν
Ἑλλάδι, σέ βεβαιῶ ὅτι με τὸ γέρας ποῦ
ἐπῆρες θὰ νικηθῆς πολὺ γρήγορα κατὰ
τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας ἐν Ἀμερικῇ.

Ὡς πρὸς ἐμε κλείω τὸ ἡμερολόγιόν μου
μὲ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι τὸ παι-
γνίδι, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα ὅτι ἐκέρδισα πέρυσι κερδίζων τὴν Ὀλυμπίαν, ἐκέρδισα
πραγματικῶς σήμερον, χάνων αὐτὴν διὰ
παντός.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΛΟΣ

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ»

Γιαντές ποῦ με πικράναγε
 Τραγούδια θάρχησήσω
 Πόσα κακά μοῦ κάναγε
 Νὰ μην τὰ λησμονήσω.

Θὰ πῶ γιὰ μιὰ ξανθομαλλοῦ
 Μιὰ γαλατοματοῦσα
 Ποῦ γλυκοκῦταζεν ἄλλοῦ
 Κ' ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα.

Θὰ πῶ γιὰ μιὰ μελαχρινή
 Με μάτια μαύρα μαύρα,
 Ποῦ μ' ἀναψαν ἀληθινῇ
 Μεσ' στήν καρδιά μου λαῦρα.

Γιὰ μιὰ μικροῦλα, τροπαλή,
 Πρὶν τὰ παιγνίδια ἀφίσει,
 Ποῦ τὴν ἀγάπησα πολὺ
 Χωρὶς τὰ τὸ νοήση.

Θὰ πῶ κι' ἀκόμα γι' ἄλλη μιὰ
 Ποῦ τὸν καημό της πῆρα
 Ποῦ μῶδειξε τόση ἀπονία
 κι' ἀνυπαντρη καὶ χῆρα.

Ὅμως γιὰ σένα δὲ θὰ πῶ
 Κανένα τραγουδάκι,
 Ποῦ μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ
 Καὶ με κυρᾷς φαρμάκι.

Ο ΕΔΙΣΣΟΝ ΦΤΑΙΕΙ

Ήτο καλλιγράφος ἐξ επαγγέλματος. Βλάξ...ερασιτέχνης! Καμμίαν φοράν κατεσκεύαζε καὶ εἰκόνας ἀγίων. Ὁ Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἐν Ἀθήναις τοῦλάχιστον, ὃ ὁποῖος νὰ μὴν τὸν γνωρίζῃ, ὅπως δὲν ὑπάρχει ἓνας Χέκελ, ὅστις νὰ ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ μετὰ κύρους περὶ τῆς ἐξελέξεως τοῦ καπέλλου του... Ἀφίνω τὴν λοιπὴν του ἀμφίεσιν δυναμένην κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ὑπόθεσις τραγωδίας!...

Ἄς εἶνε.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀσχοληθῶμεν εἶνε... ἡ καρδιά του. Ὡ! ἡ καρδιά του.

Καλὲ καὶ τί δὲν εἶχε μέσα· ξανθές, μελαχροινές, ἄσπρες, σταράτες, μαῦρες, γαλανές, καστανές· ὅλα τὰ γυναικεῖα μούτρακια, ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀφθαλμῶν, ὅλες ἡ ποιότητες τῶν μορφῶν εἶχαν καταλάβει καὶ τὴν πλέον ἀπόκρυφον γωνίαν τῆς.

Δηλαδή ἠδύνατο θαυμάσια νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βυτρίνα φωτογραφείου.

Τί τὰ θέλετε ὅμως· ἡ ἀναίδειά του δὲν εἶχεν ὄρια.

Πῶς κατῴρθωνε ν' ἀνακατεύεται παντοῦ εἶνε μυστήριον! Τρομερὸς ἄνθρωπος!

Μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε καπέλλο καὶ αἰωνίως ἐρωτευμένος μὲ... τὴν κυρίαν τοῦ Γραμματέως τῆς πρεσβείας! μὲ τὴν ἀνεψιάν τοῦ ἐν Λονδίῳ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς!! μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ πρώην Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως!! Πάντα μὲ

τὴν ἴδια τσέπη καὶ αἰωνίως διερχόμενος τὰς ὥρας του μὲ... τὴν χήραν τοῦ ἀποθανόντος ὑποναυάρχου τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου!... μὲ τὴν πρώην σύζυγον τοῦ πρώην ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας!... μὲ τὴν πρίμα τοῦ μελοδράματος!... κτλ.

Μιὰ ἡμέρα ἀπεφάσισε νὰ ἀγκυροβολήσῃ διὰ παντός πλέον εἰς τὴν καρδίαν μιᾶς ξανθῆς ὑψηλῆς, ἡ ὁποία κάθε βράδῳ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἐπήγαινε στὸ Ζάππειον. Ἐψιθυρίζετο ὅτι ὁ πατέρας τῆς εἶχεν ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον. Ὀλίγον ὅμως ἐφρόντιζε γι' αὐτό. Ἀρκεῖ ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Ἄϊ - Λαίφ, ὅτι ἐπήγαινε καθάλα στὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς, ὅτι μιλοῦσε Γαλλικὰ καὶ ὅτι ἐπαίξε Λόουν Τέννις!... Αὐτὴ ἦταν ἡ μανία του. Καὶ τῆς ἐορίχτηκε.

Τὴν εἶβλεπε μόνον τὸ βράδῳ, διότι τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπηγόρευε τὴν ἐξοδὸν τὸ καπέλλο του. Ἦτο πολὺ μεγαλείτερο κατὰ τὴν ἡλικίαν... καὶ ὤφειλε νὰ τὸ ὑπακούῃ.

Ἡ νύξ δι' αὐτὸν ἦτο ἀριστος ἐπιδιορθωτῆς παλαιῶν ἐνδυμάτων...

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα τοῦ σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ.

Τὸ παντελόνι του ὠχρὸν, διαφανές, φθινοπωρινόν, ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ δέκα τομους εἰς ἓνα δεύτερον Μιλθόα: «Τὰ πίπτοντα πανταλόνια...» Τὸ σακάκι του πρὸς τὰ δεξιὰ κατέστη ὑποκύανον, ἀριστερὰ βαθέως κυανοῦν, πρὸς νότον μέλας, πρὸς βορρᾶν χρουσοῦν, πρὸς μεσημβρίαν πράσινον, πρὸς ἀνατολὰς λευκόν καὶ πρὸς δυσμὰς ῥοδινόν. Γιὰ τὸ ψάθινο καπέλλο

του ἀντὶ πάσης ἄλλης πληροφορίας σὰς παραθέτω μερικοὺς στίχους, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ γράφων, ἄλλοτε, ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν του :

*Ὁ ψάθινο καπέλλο, λευκὸν δρᾶμα, ...
μίαν σταγόνα δέχθητι δακρῦον,
Σὺ ἐν τῇ γῆ μοναδικῆ ρεκλάμα...
τοῦ Παρθενῶτος... καὶ τοῦ Ἐρεχθείου...*

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἦτο ἀδύνατον νὰ τ' ἀποχωρισθῇ ἀκόμη. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔπρεπε, ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ τὴν ἴδῃ.

Εἰς τὸ δωμάτιόν του δὲν ὑπῆρχεν Ἄλχημικὸν ἐργαστήριον, βέβαια. Καὶ ὅμως ὅλα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν μὲ ταχύτητα γυναικείας γλώσσης...

Καρφίτσες, χρώματα, βούρτσες, πινέλα, βελόνες, κλωστές, νερά, σαπουνάκια γιὰ τοὺς λεκέδες, ὑγρά μυστηριώδη, λευκά, κίτρινα, πράσινα, μπογιές τῶν παπουτσιῶν, βερνίκια!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, περὶ τὴν ἐνάτην μ. μ. περίπου εὐρίσκετο εἰς τὸ Ζάππειον βαδίζων μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας καὶ φευγῶν ἐντρομος καὶ πρὸ τῆς ὥχρας λάμψεως ἐνὸς τσιγάρου!...

Εἰς τὸ ἀναψυκτήριον τοῦ Ρήγου σκότος, ἀρκετὸν ἀκούη καὶ μερικοὶ ἀραιοὶ ἀραιοὶ θαμῶνες. Τὰ γκαρσόνια εἶχαν μαζωχτῆ γύρω σ' ἓνα τραπέζι καὶ τὰ λέγανε. Οἱ φιστικάδες καὶ αὐτοὶ εἶχανε μιὰ παρέα καθησμένοι στὴν λιθοστρωμένη ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἀναμένοντες τὴν λείαν τους. Ἡ μπάντα μὲν ἔτελείωσεν ἓνα βαλσάκι καὶ οἱ μουσικοὶ κουρασμένοι ἀφοῦ ἀκούμπησαν μὲ ἀνορεξιά τὰ πύφουρα, καὶ τῆς κορνέτες, καὶ τὰ κλαρίνα δίπλα στ' ἀναλόγια, ἄλλοι ἐκάπνιζαν καθησμένοι στῆς καρέκλες τοῦ καφενείου καὶ ἄλλοι μὲ πῖο πολὺ ὄρεξι αὐτοὶ προδάρανε γιὰ τὸ δεύτερο κομμάτι.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μαζεύεται ὁ κόσμος καὶ νὰ πολιορκοῦνται τὰ μικρὰ στρογγυλά

τραπεζάκια. Δὲν ἐπρόφθασαν νὰ περάσουν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ δὲν ὑπῆρχε καρεκλίτσα ἀδειανή. Κόσμος καὶ κόσμος!

Νά... νά... νά... ἔρχεται! ... ἔρχεται καὶ ἐκείνη.

Τὴν βλέπει, κρύβεται ὀπισθεν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβάκη καὶ ἔπειτα τὴν παρακολουθεῖ.

Κάθεται εἰς τὸ καφενεῖον.

Ὡ! πῶς τρέμει ἡ καρδιά του μὴπως ἔχασε τῆς δυὸ δεκάρες τοῦ τρόμαξε γιὰ νὰ τῆς δανεισθῇ. Ἄλλ' ὄχι, τῆς ἔχει.

Σπεύδει λοιπὸν, ἀνακαλύπτει μίαν καρέκλα πλησίον τῆς καὶ κάθεται. Τὸ σκότος εἶνε πυκνὸν ἀκόμη καὶ πάει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἡ κορδέλλα τοῦ καπέλλου του ἡ βαμμένη ἀπὸ μπογιὰ τῶν παπουτσιῶν φαίνεται κενουργής. Καὶ ἀνακτᾷ νέον θάρρος καὶ πλησιάζει ἀκόμη τὴν καρέκλα. Σχεδὸν ἀκουμπάει ἐπάνω τῆς.

Ἐκείνη τὸν παρατηρεῖ, τὸν παρατηρεῖ καὶ μειδιᾷ μὲ κάποιαν πονηρίαν. Κάποτε κᾶτι ψιθυρίζει καὶ τῆς μαμαῆς τῆς καὶ τότε γελοῦν, καὶ ἡ δυὸ γελοῦν πολὺ, καμμιὰ φορὰ κάμνει νεῦμα καὶ στὸν μπαμπά τῆς καὶ τότε γελοῦν καὶ οἱ τρεῖς, γελοῦν μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ἐνίοτε κυττάζει στὰ μάτια καὶ τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφὸ καὶ τότε ὡ τότε γελοῦν ὅλοι, μὰ γελοῦν πάρα πολὺ.

Ἐκεῖνος εἶνε εὐτυχής, διότι ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ σκότος. Δὲν φαίνεται τίποτε ἀπὸ τὰς διορθώσεις καὶ τὸν ἐπιχρωματισμὸν τῆς περιβολῆς του. Ἄν θέλετε μάλιστα, κάμνει καὶ φιγούρα.

Τῆς ρίχεται λοιπὸν. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζῃ.

Τὸ σκότος εἶνε πυκνὸν ἀκόμη.

— Ἄ, πόσον μ' ἀγαπᾷ, διαλογίζεται, καὶ ἀρχίζει νὰ μειδιᾷ καὶ αὐτὸς καὶ τὴν βλέπει καὶ μειδιᾷ καὶ μειδιᾷ καὶ τὴν βλέπει καὶ τῶ ἔρχεται νὰ ὀρμήσῃ νὰ τὴν καταφάγῃ ἀπὸ φιλήματα καὶ μειδιᾷ καὶ ἐκείνη καὶ μειδιοῦν καὶ οἱ δύο καὶ τὰ στή-

θη του χτυποῦν ξέχειλα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν
καὶ κλονίζεται σκίπια ἀπὸ τὸ μεθύσι τῆς
χαρᾶς καὶ γελᾷ καὶ γελᾷ σὰν ἡλίθιος καὶ
γελᾷ καὶ ἐκείνη καὶ γελοῦν καὶ οἱ δύο καί.

Πᾶρ !!!...

Καὶ ἓνα πρᾶγμα παράξενο ἐχύθηκ' ἄ-
ξαφνα ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του σὰν
πλημμύρα ἡλιακοῦ φωτός.

Φρίκη !...

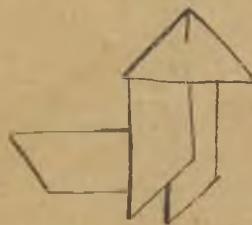
Ἵπὲρ τοὺς διακοσίους νεκροὶ καὶ τραυ-
ματίαι ἐπεσαν ἀπὸ τὰ γέλοια.

Ἐκείνη ξεκαρδιγμένη, ἡμιθανής, πα-
ράλυτος, μὲ τὰ στήθη ἀναπαλλόμενα παρ'
ὀλίγον ἀνετρέπετο μετὰ τοῦ καθίσματος.

Ἠγέρθη κάτωχρος, μὲ τὰ μαλλιά ἄνω
κάτω, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δύνοντας εἰς τὰς

κόγχας ἀπὸ τὸν τρόμον ἐκρυψε τὴ καπέλλό
του, ἐπροφύλαξεν ὅσον ἡδύνατο τὸ σακάκι
του, ἀναποδογύρισε τὴν καρίκλα καὶ κομ-
μένος ἀπὸ τὸν φόβο του, ἄρχισεν ἀγνοῶ
μὲ ποῖαν ταχύτητα, νὰ φεύγῃ, νὰ φεύγῃ,
νὰ φεύγῃ, ἐνῶ ὀπισθὲν του κύματα γελώ-
των ἐξηκολούθουν νὰ δονοῦν τὸν ἄερα καὶ
ὁ ὀλοστρόγγυλος ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ τοῦ
καφενείου ποῦ ἐνόμιζες ποῦ γελᾷσε καὶ
αὐτὸς μὲ τὰ διάπυρα μάγουλά του φου-
σκωμένα, ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπη, νὰ
λάμπη εἰρωνικῶς ὁ κακοῦργος !

ΤΙΜΟΣ ΜΟΡΑΪΤΙΝΗΣ

Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΟΥ ΜΑΛΛΙΑ

Ἔχεις φῶς μου δύο χρόνια
Ὅπου πλιά δὲν μὲ κυτᾶς.
— Τὰ μαλλιά σου ποῦναι χιόνια
Ποιτὴ μου δὲν ρωτᾶς ;

✦✦

Πῶς το εἶπες ; πὲς το πάλι
Ἄσπρη μου τριανταφυλλιά,
Πῶχεις πλιὸ λευκὰ τὰ κάλλη
Ἀπὸ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

✦✦

Δὲν τυράζεις τ' ἄσπρο γάλα
Μελωμένο καὶ θερμὸ
Πῶς μὲ κάθε μιά του στάλα
Ζαχαρῶνει τὸ λαιμό ;

✦✦

Δὲν σ' ἀρέσουνε οἱ κρίνοι
Ποῦ ἀνοίγουν τὴν αὐγή
Κ' ἡ ἄσπράδα ὅπου χύνει
Διαμαντένια ἢ πηγὴ ;

✦✦

Ἡ Αὐγή ἀσπροντυμένη
Δέν σκορπᾷ ἀσπρο φῶς
Ποῦ ἀπ' αὐτὸ σ' ἔχει χιμένῃ
ὁ Θεός σου ὁ σοφός ;

✦✦

Ἡ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου
Μὴ δὲν εἶνε τὸ νερό.
Ἄσπρο σὰν κι' ἐσένα φῶς μου,
Σὰν κ' ἐσένα δροσερό ;

✦✦

Ἄν σ' ἐτρόμαξε τὸ χιόνι
ὅπου χύνει παγωνιά,
τοῦτο τ' ἀσπρὸ φανερώνει
τῆ 'δική σου ἀπονιά.

✦✦

Τὸ νεκρὸ μὴ βλέπεις χιόνι
Σ' τὰ μαλλιά μου ἀντικρῦ,
Μόν' θυμήσου τὸ ἀπδόνι
Στ' ἀσπρολούλουδο κλαρί.

✦✦

Ἀνθισμένα μῦρτα 'μοιάζουν
Τὰ χιονάτα μου μαλλιά,
Ποῦ γιὰ σὲν' ἀναστενάζουν
Τῆς ἀγάπης τὰ πουλιά.

✦✦

Εἶναι φῶς μου τὰ μαλλιά μου
Ἄστροφώτιστη βραδυά
Ποῦ γιὰ σὲ κρύβει κυρά μου
Μιά ἀθάνατη καρδιά.

✦✦

Ποῦ δὲν ξέμαθεν ἀκόμα
Ν' ἀγαπᾷ τὴν ὀμορφιά
Καὶ μὲ τὸ φιλί 'στο στόμα
Νὰ σοῦ κάνῃ συντροφιά.

✦✦

Τί μεγάλο κάνεις λάθος
Ἄπ' τὴν ὄψι νὰ μετρᾷς
Καὶ τὰ χρόνια καὶ τὸ βάθος
Καὶ τὴ φλόγα τῆς καρδιάς.

✦✦

Ἀναφάθητη καρδιά
Νὰ σπουδάσης εἰν' καιρὸς
Ὅτι κρύβει τρικυμία
Τῆς θαλάσσης ὁ ἀφρός.

✦✦

Μὴ τὸ στῆθος σου 'ποῦ μοιάζει
Κρυσταλένια ρεγματιά,
Μὴ, ψυχὴ μου, δὲν σκεπάζει
τῆς ἀγάπης τὴ φωτειά ;

✦✦

Ὅλ' αὐτὰ δὲν λέγουν ὅτι
Τὰ χιονάτα μου μαλλιά
Φλογισμένη κρύβουν νειότη
Ποῦ δὲν ζῆ χωρὶς φιλιὰ ;

Π. Σ. ΣΓΝΟΔΙΝΟΣ

Σπυρτοθήκη Ρωμοῦ

Ο ΤΡΙΤΟΣ!

I

— Καί μ' αγαπᾶς πολύ ;

— Ἄν σ' αγαπῶ !

Ἐστέκοντο ἐκεῖ, εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας τῆς καί συνωμίλου. Μεσάνυχτα περασμένα πιά. Ἦτο ἡ πρώτη των συνέντευξις. Δύο μῆνας τώρα ποῦ ἠγαπῶντο καί μόνον τὴν νύκτα αὐτήν, ἐπῆλθε καί αὐτῶν πάνοπλος ἡ εὐτυχία, καί τοὺς ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καί τοὺς ἐχάρισε πᾶν ὅ,τι εἰμπορεῖ ν' ἀποθήσῃ ἐραστῶν καρδιά.

Καί τώρα πλησιέστατα ἀλλήλων εὐρισκόμενοι, σπάταλοι εἰς βλέμματα καί τρελλὰ φιλήματα, λησμονοῦνται εἰς τὴν μάγον ἐκείνην ἔκστασιν τοῦ ἔρωτός των, καί βλέπουν διανοιγόμενον πρὸ αὐτῶν νέον ὀρίζοντα εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁποίου ἀνατέλλει μεγαλοπρεπῆς, ὀλόφωτος, ὁ ἀστὴρ τῆς εὐτυχίας των !

— Ἄκουσε Γιωργό Μου, τοῦ εἶπε τέλος ἐκείνη, διακόπτουσα τὴν φλύαρον σιγῆν των. Καιρὸς νὰ φύγῃς τώρα καί ἄλλη φορὰ νὰ μὴν περάσῃς τὴν νύκτα γιατί μπορεῖ ὁ μπαμπᾶς νὰ μάς ἐννοήσῃ. Νὰ περνᾶς ὅμως τὴν ἡμέρα ὅσαις φοραῖς θέλεις. Ἐγὼ θὰ ἦμαι πάντοτε εἰς τὸ παράθυρό μου καί θὰ σε βλέπω· αἰ Γιωργό μου, θὰ περνᾶς ;

— Καλή μου κόρη... Μ' ἐρωτᾶς ἂν θὰ περνῶ, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ διέρχωμαι ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου ἂν σύ θελήσῃς ; ὦ ! Θὰ ἰδῆς Νίνα μου, πῶς καί πόσον θὰ σ' αγαπῶ.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη ἄπαξ ἔτι, τὴν ἠσπάσθη παραφόρως καί ἐξῆλθε τρέμων, συγκεκινημένος εἰς τὴν ὁδόν...

II

Σκυμμένη εἰς τὸ παράθυρόν της, ὀλόκληρον τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ Νίνα, ἀναμένει. Εἰς κάθε περιπάτημα, εἰς κάθε θόρυβον, εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν ἀκουομένην ἐν τῇ ὁδῷ, σκύθει ἀπὸ τὸ παράθυρόν της ὀλόκληρος καί κατατρώγει μὲ τὰ βλέμματα τὴν ὁδόν, καί ἐρευνᾶ, καί ἐξετάζει, καί ἀνυπομονεῖ, καί περιμένει ἡ δυστυχισμένη ὥρας ὀλοκλήρους, πιστῆ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, μόλις συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της.

Ἄλλ' εἰς μάτην ! Ὁ Γιωργός της, μ' ὄλον ὅτι ἡ νύξ, ἡ ἀπελπιστικὴ, ἡ φοβερά, ἡ ψυχρὰ νύξ ἐπῆλθε, δὲν ἐφάνη !

Ἄχ ! τί βασανισμένη, πλήρης μαρτυρίου βραδεῖά ἦτον ἐκείνη, ποῦ διῆλθε κλεισμένη μέσα στὸ δωμάτιόν της αἰσθανομένη ἐπ' αὐτῆς ἄγρια, ὑποπτα, παραφυλάττοντα τὰ βλέμματα τοῦ πατρός της, ἐνὸς ταγματάρχου ἀποστράτου μὲ μουστάκιας μεγάλας, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων ὑπερηφάνως ἐστριμμένα, ἠτένιζον πρὸς τὰ ὕψη.

Ἡ ἀτελεύτητος σειρὰ τῶν βασάνων, τῶν ἀτυχιῶν, τῶν ἐμποδίων, ἧτις ἐπεται παντὸς μικροῦ ἐρωτικοῦ εὐτυχήματος ἐπῆλθεν ἀμέσως. Καί αὐτῆ, ἀσυνείθιστος εἰς τὰς βλαπτοσύνας αὐτῆς τοῦ ἔρωτος, ἐλευθέρα μέχρι τοῦδε, κυρία τῶν πράξεών της, κα-

τελήφθη υπό απελπισίας, τώρα μάλιστα, ποῦ τὰ ἄγρια βλέμματα, καὶ τὰ στριμμένα μουστάκια τοῦ ταγματάρχου, τὴν ἔκαμαν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι πλὴν τῆς καρδίας της οὐδὲν ἕτερον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του !

Ἄλλ' ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἐγένετο πάλιν φῶς ! Ὁ ταγματάρχης ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν μεσημβρίαν, καὶ ἡ Νίνα, θορυβωδῶς ἀναπνεύσασα ἤνοιξε σιγὰ σιγὰ τὸ παράθυρόν της, καὶ κατέλαβε τὴν συνήθη παρ' αὐτῷ θέσιν της, διὰ νὰ ἴδῃ τέλος ἐκεῖνον, ὅστις βεβαίως θὰ διήρχετο δίχως ἄλλο...

Εἰς μάτην ὅμως. Ἐκεῖνος δὲν φαίνεται πουθενά ! Καὶ τώρα ἡ δυστυχισμένη κόρη, ἀρχίζει νὰ αἰσθάνηται σιγὰ, σιγὰ, κάποιον χέρι βαρὺ, σιδερένιο, ψυχρὸ, τὸ ὁποῖον τῆς σφίγγει τὴν καρδιά, καὶ ἓνα βάρος ἀλλόκοτο νὰ τῆς πιέζῃ τὰ στήθη. Αἰσθάνεται κάτι τι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της, τὸ ὁποῖον τὴν κάμνει ν' ἀνησυχῇ, καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ σκέπτεται μήπως ἐπροδῶθη τόσον ταχέως ὑπὸ ἐκείνου, ὅστις προηθὲς ἀκόμη τῆς ὠρκίζετο αἰώνιον ἔρωτα, καὶ νομίζει ὅτι ἡ πνοή της ἀρχίζει νὰ ἐκλίπη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ σκότος ν' ἀπλοῦται πρὸ αὐτῆς ζοφερόν. Ἄλλ' ἐλπίζει ἀκόμη. Τόσον προσποιήσιν, τόσον ἀπιστίαν, τόσον χαρακτῆρος ἀπτάθειαν, δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ ἡ πτωγὴ κόρη, ἣτις τώρα ἔχει κυριευθῆ ὀλόκληρος, καὶ ὀλόκληρος ἀνῆκει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τόσον τῆς ἐνέπνευσεν ἔρωτά !

Ἄλλ' εἰς μάτην. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη παρῆλθε, διέρρευσε καὶ ἡ ἐπομένη, ἐχάθη εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ ἡ μεθεπομένη, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐφάνη οὐδ' ἀπαξ ἐκεῖνος, ὅστις ὄλην του τὴν ζωὴν ἤθελε νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὰ παράθυρά της !

Τὸν ἄπιστον ! τὴν ἐπρόδωκε λοιπὸν τόσον ταχέως ; Ἄλλὰ τί ἔπταισεν ἀθῶα, ἀνύποπτος, ἀγνή ὑπαρξίς αὐτή, εἰς τὸν δαίμονα ἐκεῖνον, ὅστις τῆς ἐνεφύσησεν εἰς τὰ παρθένα της στήθη τὴν πνοὴν τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀφῆρεσε τὴν ἡσυχίαν της, τῆς ἐδέσμευσε τὴν ψυχὴν της, ἐγένετο κύριος τῆς καρδίας της, καὶ πάσης σκέψεώς της καὶ παντὸς πάθους της, καὶ ἔπειτα τὴν ἐγκατέλειψεν ἀσπλάγχχνος, μόνην εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους, καὶ τὰς ὀδύνας τοῦ ἔρωτος ; Διατί ἰσχυρογνώμων ἐπέμενε νὰ τὴν κατακτήσῃ, καὶ τότε γενόμενος κατακτητῆς, γελᾷ ἐπὶ τῷ θοιάμβῳ του καὶ τὴν ἀφίνει δούλην του, ἀπηλπισμένην εἰς τὰ βάσανα τῆς ζηλοτυπίας, ἣτις τῆς κατατρῶγει τὰ σπλάγγνα καὶ τὴν βυθίζει εἰς πέλαγος ἀπογνώσεως ; Τί εἶδους καρδίαν εἶχεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ὅστις ἐνῷ χθὲς ἔτρεμεν ἐνώπιόν της καὶ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν μάγων βλεμμάτων, καὶ κατεκίλει τὰ ὠτά της διὰ τῶν τερπνῶν του ὄρκων, καὶ ἀπεγορρίζετο αὐτῆς ὅλος ἔρωτος καὶ χαρὰ, καὶ εὐδαιμονία, σήμερον ψυχρὸς, ἀδιάφορος, ξένος πρὸς αὐτήν, τὴν λησμονεῖ, καὶ τρέχει εἰς ἀναζητήσιν νέων ἐρώτων, νέων κατακτήσεων ;

Ἄλλ' ἂν ἡσθένει ; Ὅχι ! ἡ καρδία της θὰ τὸ ἐμάντευε καὶ δὲν θὰ τὸν κατηράτο ! Ἄν ἐκεῖνος ἦτο ἀσθενής, θὰ τὸ ἡσθάνετο αὐτή, ἣτις τόσον τὸν ἀγαπᾷ, ὥστε ἀσυλλογίστως συνέδεσε τὴν ὑπαρξίν της μετὰ τῆς ὑπάρξεώς του...

III

Δυστυχισμένη Νίνα ! !

Δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ λησμονήσῃ τὸν ἄθλιον αὐτόν, καὶ μ' ὄλον ὅτι δέκα ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τῆς πρώτης των συνεντεύξεως, καθ' ἃς ἐκεῖνος δὲν ἐπέρασεν οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ σπῆτί της, ἐλπίζει ἀκόμη !

Καὶ περιμένει πάλιν εἰς τὸ παράθυρόν της. Καὶ ἐνῷ ἐξετάζει τὴν ὁδόν, καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διευθύνσεις, βλέπει πέραν ἐκεῖ, εἰς τὸ τέρμα σχεδόν, τὸν Γιώργον της, ὅστις μετὰ μεγίστης προφυλάξεως προβάλλει κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τῆς γωνίας καὶ ἀτενίζων εἰς τὸ παράθυρόν της, τῆς κάμνει νεύματα.

Ἄνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖσα. Ὁ καλὸς τῆς φίλος δὲν τὴν ἐλησμόνησε λοιπόν. Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἦτο ἀσθενής, καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ αὐτὴ τὸν κατηρᾶτο, ἂν αὐτὸς δὲν ἐκινδύνηεν...

Ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς τώρα, ἀνοίγει τὰ δύο φύλλα τοῦ παραθύρου τῆς, καὶ σκύβει, σκύβει ὀλόκληρος διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὸν πιστὸν τῆς φίλον...

Ἄλλ' αἰφνης, ἐν ᾧ τοῦ στέλλει θερμὸν ἀγάπης χαιρετισμὸν, ἐκεῖνος στρέφει ἀποτόμως καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐξαφανιζόμενος ὀπισθεν τῶν οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ!

Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

Καὶ μένει πάλιν ἐν ἀπορίᾳ ἡ ταλαίπωρος κόρη, καὶ ἀρχίζει νὰ βυθίζεται εἰς τὰς ζοφερὰς σκέψεις, ὅτε ἀκούει τὸν ἀντικρινὸν παντοπώλην, ὅστις πρὸ δέκα ἡμερῶν ἄνοιξε τὸ παντοπωλεῖον του, νὰ λέγῃ ὀργίλως εἰς τὸν μικρὸν του ὑπηρέτην:

— Βρὲ σύ. Εἶδες ἐκεῖνο τὸ λιμοκοντόρο ποῦ ἔστριψε τὴ γωνιά; Τρέξε νὰ τὸν προφθάσῃς καὶ νὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸ συνάλλαγμα ἔληξε καὶ νὰ φέρῃ γρήγορα τὰ λεφτὰ γιατί... ἄλλοίμονό του!

ΑΡΙΕΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς τοὺς μέλλοντας Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ο Μ Ε Ν Ε Ξ Ε Σ

Σάν ἀπομοίρασ' ὁ Θεὸς στὰ τέσσαρα παιδιὰ του
 τὸ βιός ὀποῦχε στὰ ψηλά-ψηλά βασιλεία του,
 Στὴν ἀνοιξὴ τὰ λούλουδα μὲ τὴ γλυκιὰ δροσοῦλα
 Στὸ καλοκαίρι χρώματα, καρπούς, ζωὴ αἰώνια !
 Στὸ κίτρινο φθινόπωρο πολύτιμη βροχοῦλα
 Καὶ στὸ χειμῶνα χάρισε τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια,
 Τὰ ρώτησε ἂν μείνανε μ'αὐτὰ φχαριστημένα !
 Τῆς ἀνοιξῆς γελάσανε τὰ χεῖλια τ' ἀνθισμένα
 Τὸ καλοκαίρι τὸ ξανθὸ κι' ὠραῖο παλλικάρι
 Εἶπε κι' αὐτὸ ὅτι καμμιὰ δὲν ἐστερήθη χάρι,
 Τὸ δόλιο τὸ φθινόπωρο, μὲ τὸ χλωμὴ θωριά του,
 Δὲ μίλησε, μόν' ἔρριξε στὰ κάτω τὴ ματιά του .
 Σάν ἦθε καὶ τοῦ γέροντα χειμῶνα ἡ ἀράδα,
 Ὁ μουρμουριάρης κύταξε τὴν τόσνη ὁμορφάδα
 Τῆς ἀνοιξῆς καὶ ζήλειψε, καὶ εἶπε : « Ἀρχόντά μου»,
 Εἶναι καλὴ καὶ ἄξια ἡ ἄσπρη φορεσιά μου
 Μὰ νάειχα καὶ ἓνα λούλουδο γιὰ στολισμὰ μονάχα
 Δὲ θὰ περνοῦσα πιδὲ καλὰ στὴ σκοτεινιά μου τάχα !»
 Ἐχαμογέλασ' ὁ Θεός, μὰ τῶρα τί νὰ κάνῃ ;
 Οὐδὲ τὴν ἀνοιξὴ ἤθελε καθόλου νὰ πικράνῃ,
 Οὐδὲ τὸ γέρο ν' ἄφινε χωρὶς νὰ φχαριστήσῃ·
 Λέει τοῦ χειμῶνα τότενε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.
 Στὰ βάλῃ τοῦ Παράδεισου κατέβηκαν οἱ δυὸ τους,
 Ἄλλὰ δὲ ὄρῃκαν πουθενὰ ἀνθὸ γιὰ τὸ σκοπὸ τους.
 Τὰ εἶχε πάσ' ἡ ἀνοιξὴ τὰ λούλουδά του ὅλα,
 Ἡ ἀνοιξ' ἡ ἀχόρταγῃ, ἡ ἀνοιξ' ἡ μαργιόλα.
 Ἄξαφνα, βλέπει ὁ Θεὸς σὲ μιὰ γωνιά κρυμμένο,
 Τὸ γιοῦλι τὸ κακόμοιρο, ποῦ τῶχαν ξεχασμένο
 Τὸ παίρνει τὸ φυσᾶ γλυκά. τοῦ δίνει ἀπ' τὴν πνοή του,
 Καὶ λέει τοῦ γέρου ρίχνοντας τὸ γιοῦλι στὴ στολή του :
 — Ἀὐτὸ σοῦ φτάνει· αἰώνια στὰ χιόνια σου θ' ἀνθίζῃ,
 Τὴν ἀχαρὶ σου ἐρημιὰ μὲ χάρι θὰ στολίζῃ,
 Τὸ παγωμένο ἀγέρι σου γλυκὰ θὲ νὰ μυρώνῃ,
 Ἐλπίδα στὴν ἀπελπισιά τοῦ βίου σου θ' ἀπλώνῃ.»
 Πέρνει ὁ χειμῶνας τὸν ἀνθὸ, κατευχαριστημένος
 Καὶ ἀπὸ τότε εἶν' αὐτὸς ὁ πειδὲ εὐτυχισμένος.

ΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

(*Ἀναμνήσεις ἐρασιτέχνου*).

Παρήλθε τώρα ἓν ἔτος καὶ πλέον, — ἦτο ὁ Ἰούλιος τοῦ 1895, — ἀφότου ὑπέστην περιπετείας τραγικωτέρας τῶν ὀπείων δὲν θὰ ὑποστῶ ποτὲ εἰς ὄλον τὸν ὑπόλοιπον βίον μου. Ἐμπορῶ νὰ τὰς διηγηθῶ εἰς τρεῖς γραμμὰς μόνον, διότι ἐπῆλθον μὲ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα, ὅσην δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε. Ἀρχίζω λοιπὸν ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἔγεινα πρίγκηψ, διότι πῶς ἀπέκτησα τὸ βασιλικὸν αὐτὸ ἀξίωμα καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω. Ἦμην ἀρραβωνιασμένος μὲ μίαν ἑκατάλογον καλλονὴν, τὴν ὁποίαν μόνον ἕνας πρίγκηψ ἔμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ. Αὐτὴ ὁμῶς — ὦ φρίκη — ἀγαποῦσε ἄλλον, παρ' ὄλην τὴν ἐπιμονὴν τῶν γονέων της. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας, προτοῦ ἀκόμη γίνῃ ἡ στέψις, αὐτὴ προφθάει καὶ... αὐτοκτονεῖ μὲ δηλητήριον! Μετὰ κάμποσον καιρὸν, μίαν νύκτα ἐπῆγα μόνος, κατὰμονος εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐγονάτισα εἰς τὸν τάφον της. Ἐξαφνα ὁμῶς παρουσιάζεται ὁ ἐραστής της καὶ μὲ ὑβρίζει ἀναιδέστατα. Τοῦ ἀποδίδω τὰς ὑβρεῖς, τὸν καλῶ εἰς μονομαχίαν, βγάζομεν τὰ σπαθιά, μονομαχοῦμεν τὴν ἴδιαν στιγμὴν μίσα εἰς τὸ σκότος τοῦ νεκροταφείου, καὶ... — τὸ τέλος εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῆτε—σκοτώνομαι! Ἐδῶ θὰ ἀπορήσῃ ἀφεύκτως ὁ κ. Μυριανθούσης πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς διηγοῦμαι αὐτὰ τὰ πράγματα ἐνῶ εἶμαι σκοτωμένος — πράγμα, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τοὺς ἐπαναστάτας τῆς

Μακεδονίας ἔμπορεῖ νὰ συμβῇ. Σπεύδω ἀμέσως νὰ λύσω τὴν ἀπορίαν τοῦ ἔλλογιμου κ. Μυριανθούση. Μόλις ἔλαβα τὸ θανατηφόρον τραῦμα, ἔμεινα ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας κατὰ γῆς σκοτωμένος, καὶ κατόπιν ἐσηκώθην ἀπλούστατα, διότι... ἔπεσεν ἡ αὐλαία! Αὐτὴ εἶνε ὄλη ἡ φρικώδης ἱστορία μου, ἡ ὁποία ἐξετυλίχθη ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1895 ἐν τῇ ὁδῷ Πατησίων καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ἀθηναίου»! Οἱ φίλοι τῆς σκηνῆς θὰ ἐνθυμοῦνται βέβαια ὅτι ἐθεωρήθη τότε ὡς θεατρικὸν γεγονός· ἡ ἐμφάνισις τριῶν ἐρασιτεχνῶν εἰς τὸν θίασον τοῦ κ. Λεκατσᾶ. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ὁ πρῶτος ἦτο ὁ κ. Δαμάσκος, ὁ σήμερον γλυκύτατος jeune premier τῆς σκηνῆς, καὶ συγχρόνως ὁ ὠραιότερος... ἀπὸ ὅλας τὰς ἑλληνίδας ἠθοποιούς! Δεύτερος ἦτο ὁ ὑποφαινόμενος, καὶ τρίτος ἕνας λόγιος νέος καὶ ποιητὴς τρυφερώτατος ἔχων δέκα πέντε συρτάρια ἀνεκδότων ποιημάτων. Καὶ ὁ μὲν Δαμάσκος εὐρισκόμενος τότε εἰς τὰ βάρθρα τοῦ Ὁδείου ἀκόμη, εἶχε λόγον νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν σκηνὴν, διότι ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ θεατρικὸν του μέλλον. Τί λόγον ὁμῶς εἶχομεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι δύο νὰ κάμωμεν τὸ αὐτό, οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω. Ἡ καλλιτεχνικὴ τρέλλα ὅπως τὴν ὀνομάζουσι, μᾶς ὤθησεν ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς σκηνῆς διὰ νὰ στραγγαλίσωμεν δύο ἀθώους ρόλους τοῦ «Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας».

Ἡ θεσπεσία ἐρωτικὴ τραγωδία τοῦ Σαιξπήρου εἶχε νὰ παιχθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο εἰς τὰς δόξας του τὸ θέατρον τοῦ Μπούκουρα, καὶ ἐνεφανίζοντο οἱ ἐρασιτέχναι τῆς δραματικῆς σχολῆς εἰς τὴν σκηνήν. Διὰ τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν νέαν ἐμφάνισιν ἐρασιτεχνῶν, ὁ κόσμος ἔτρεξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο καὶ ἐγέμισαν τὰ καθίσματα τοῦ «Ἀθηναίου».

Ἡ ὥρα ἦτο 8η τῆς ἐσπέρας, ὅταν εἰσ-
ηρχόμην ἀσθμαίνων εἰς τὴν μισοφωτισμέ-
νην σκηνήν, ἡ ὁποία ἦτο δι' ἐμὲ κατι τι
ἀκατανόητον καὶ φοβερόν, ἕνα κενὸν μέγα,
πληρούμενον ἀπὸ κραυγᾶς καὶ ὕβρεις κα-
μαρινιέρηδων καὶ ἠθοποιῶν. Μόλις πρὸ
ἐνὸς τετάρτου εἶχον ξυρισθῆ, δὲν ἀντέχω
δὲ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω
τὴν περιπέτειαν τοῦ ξυρίσματός μου, ἡ
ὁποία ἦτο ὄχι ὀλίγον τραγική. «Ὅλα τὰ
κουρεῖα ἦσαν κλειστὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν,
διότι κατὰ δυστυχίαν μου ἐώρταζεν ἡ
συντεχνία τῶν κουρέων! Οὔτε κουρεὺς
εὐρίσκετο νὰ μὲ ξυρίσῃ σὺτε ξυράφι διὰ
νὰ ξυρισθῶ μόνος μου μὲ κίνδυνον νὰ πάθω
καμμίαν ἀκουσίαν αὐτοκτονίαν διὰ ζυ-
ραφίου». Ἐπὶ τέλους ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου
κατέφυγα κατὰ τὰς 7 1/2 τὸ βράδυ εἰς
ἕνα... στρατώνα! Ὁ στρατιώτης κουρεὺς
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ καταρρίψῃ
αὐτοστιγμὴ τοὺς βούλους μὲ ἕνα ὀδοντω-
τὸν ξυράφι ἀμβλυθὲν τίς οἶδεν εἰς πόσας
στρατιωτικὰς σιαγόνας, καὶ νὰ μὲ παρα-
σκευάσῃ διὰ τὴν σκηνήν μὲ πολλὰ αἵμα-
τηρὰ ἔχνη εἰς τὸ πρόσωπον, πρᾶγμα τὸ
ὁποῖον μὲ ἠνάγκασε νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐκ
περιργείας.

— Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, εἶσαι
κουρεὺς ἢ χασάπης;

Ἦτο ἡ τελευταία ἐκτὸς τῆς σκηνῆς
περιπέτειά μου καὶ ἠχαρίστησα τὸν Θεῖν,
διότι δὲν μὲ ἔσφαζεν ὁ κουρεὺς τοῦ στρα-
τῶνος, φέρων εἰς ἀμηχανίαν τὸν κ. Δεκα-

τῶν περὶ τῆς ἀναπληρώσεώς μου. Ση-
μειώσατε ὅτι μοῦ ἐζήτησε καὶ συγγνώμην,
διότι... δὲν εἶχε ποῦδρα!

— Ἐννοια σου τοῦ εἶπα. Μετ' ὀλίγον
θὰ εὔρω ἀρκετή!

Καὶ ἤδη ἐφθασα εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ καμαρίνι μου μὲ ἀνέμενεν ἀνοιχτόν.
Μέσα ἐπὶ μιᾶς σανίδος ἀνεπαύετο ἡ χρυ-
σοχρῶστος ἵπποτικὴ μου στολὴ παρελθού-
σης ὠραιότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς, ἐνῶ
τὸ τριμμένον κυανοῦν βελούδο τῆς ἐλάμ-
βανε φανταστικὰς ἀποχρώσεις ὑπὸ τὸ φῶς
τοῦ σπερματσέτου. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι
πολὺ ὀλίγην ἰδέαν εἶχα πῶς ἐφαρμόζεται
εἰς τὸ σῶμα ὁ ἄτακτος ἐκεῖνος σωρὸς στο-
λῆς, περισκελίδος, μανδύου, ζώνης, κα-
πέλλου, σπάθης καὶ περούκας! Ἐσκέφθην
νὰ καλέσω πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας μου,
τὴν εἰς τὸ παραπλευρῶς καμαρίνι ἐνδου-
μένην ἠθοποιόν, τῆς ὁποίας ἡ σιτόχρους
σάρξ διεφαίνετο ἀπὸ τῆς πλατεῖας χαρα-
μάδες τῶν σανίδων. Ἀντὶ αὐτῆς ὅμως
ἐφώναξα τὸν φροντιστὴν τῆς σκηνῆς διὰ νὰ
μὲ πληροφορήσῃ γιατί λείπουν τὰ κουμ-
πιά τῆς στολῆς μου.

— Φέρε μου σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπα,
ἕνα βελόνι καὶ ἕνα κουμπί.

— Τί πρᾶμμα λείει;

— Κουμπί, δρ-γιο, κουμπί!

Τοῦ ἐφώναξα καλαμπουρίζων μὲ τὸν
στίχον τοῦ Ἀμλέτου ἐξ ἀγανακτῆσεως.
Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐφυγε θυμωμένος, ἐννοήσας
μόνον τὴν ὕβριν.

Ἐπὶ τέλους ἐξέρχομαι μόνος καὶ ζητῶ
χεῖρα βοθηείας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς, οἱ
ἅποιοι ἀνέλαβον πολὺ ἀβροφρόνως νὰ μοῦ
ράψουν τὰ κουμπιά, νὰ μοῦ χτενίσουν τὴν
περούκα, νὰ μοῦ δέσουν τὸν μανδύαν, νὰ
μὲ φτιασιδώσουν καὶ εἰς τὰ τέλος νὰ μὲ
μουντζουρώσουν.

Μὲ αὐτὰς τὰς περιπετείας κατῶρθωσα
ἐπὶ τέλους νὰ ἴδω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς ἕνα
κομμάτι καθρέπτην ὠραιότατον καὶ ἀρ-

κετὰ κωμικὸν ἱππότην τοῦ μεσαιῶνος. Τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ ὁ μακαρίτης Ὀβίδιος ἐὰν ἐζῆ.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω τὸ μέρος μου. Ἦμουν ὁ Πάρις, πρίγκηψ καὶ μνηστήρ τῆς Ἰουλιέττας. Ὁ Δαμάσκος ἦτο Ρωμαῖος. Ὁ ἄλλος σύντροφός μου ἦτο Μπεμβόλιος, ἱππότης καὶ φίλος τοῦ Ρωμαίου. Ἰουλιέττα ἢ κ. Λεκατσά.

Χωρὶς περιγραφὰς θὰ ἐννοεῖτε τὴν ἀνατριχίλαν μου ὅταν ἡ αὐλαία σιγὰ σιγὰ ἀνυψώνετο ἀποκαλύπτουσα εἰς χιλιάδας βλεμμάτων πρῶτα πρῶτα τοὺς πόδας μου, κατόπιν τὸ σῶμα μου καὶ κατόπιν τὴν περικοφορεμένην κεφαλὴν μου διὰ νὰ με παραδώσῃ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς κοινῆς θείας. Εἶχα κοκκαλώσει εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐπροχώρησα εἰς τὴν σκηνὴν ὀδηγῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν αἰθερίαν Ἰουλιέτταν. Φαντασθῆτε τί στάσιν ἔμην ὑποχρεωμένος νὰ λάβω ὡς καθαλιέρος ὀδηγῶν τὴν ντάμαν μου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἄλλὰ τὰ ἀναιδῆ αὐτὰ βλέμματα τοῦ κόσμου ἐχρησίμευσαν ὡς σιδηρὰ δεσμὰ δ.α. τὰ μέλη μου, τὰ ὁποῖα ἐδέθησαν αὐτοστιγμὴ ἐνῶ οἱ πόδες μου οἱ ἔχοντες τὸ φυσικὸν χάρισμα τῆς ραιβότητος ἦσαν οἱ ἴδιοι καὶ ἀπαράλλακτοι ἐπὶ σκηνῆς. Ὁ ἕνας μάλιστα ἐξ αὐτῶν διέπραξε καὶ ἐγκλημα καταπατήσας τὴν ἄκραν τοῦ φορέματος τῆς Ἰουλιέττας καὶ ἀνιλεῶς ξεσχίσας τὴν ὠραίαν δαντέλλαν του. Καὶ ἤδη ὁ ἐλαφρὸς ψιθυρὸς τοῦ πλήθους ὁ γεμάτος ἀπὸ

κρυφὴν εἰρωνείαν καὶ σαρκασμὸν ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτα μου καὶ ἐχύνετο ἐπάνω μου ὡς διαρκῆς ψυχρολουσία. Ἐτόλμησα νὰ ρίψω ἀδιάφορα βλέμματα εἰς τὴν ἀλλοκοτον ἐκείνην ἐπιφάνειαν τῶν γυμνῶν κεφαλῶν καὶ πιλοφορεμένων, τῶν γελοίων καὶ σοβαρῶν μορφῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχασκον ἢ διεστέλλοντο εἰς μειδίαμα — διότι ἀφεύκτως θὰ με ἐβλεπον. Εἰς τὸ πυκνὸν ἀκροατηριον συνέλαβον διὰ τοῦ βλέμματος δύο τρεῖς γνωρίμους μου μαζύ, οἱ ὁποῖοι με ἐκύτταζον ἀπὸ τὸ φτερὸ τοῦ καπέλλου μου ἕως τὰ ἐρυθρόφιογκα γοβάκια μου, καὶ νομίζω ὅτι τοὺς ἔκουον νὰ μοῦ ἀλλάζουν τὸν ἀδόξαστον εἰς τὴν κοροϊδίαν.

Ἐν τούτοις παρῆλθεν ἡ πρώτη πράξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἤμουν βωβὸν πρόσωπον, καὶ ἔλαβα θάρρος, διότι ἀρκετὰ ἐθαρρυντικὸν τὸ νὰ παρουσιασθῆς πρώτην φορὰν εἰς τὴν σκηνὴν χωρὶς ν' ἀνοιξῆς τὸ στόμα σου. Εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην πρᾶξιν ἐπίσης δὲν εἶχα μέρος. Ἐκαθήμην εἰς τὰ παρασκήνια ἐπὶ ἐνδὲς ἐρυθροῦ καθίσματος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε πολλάκις ὡς βασιλικὸς θρόνος εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἐκείθεν παρηκολούθουν ὡς θεατῆς τὴν παράστασιν. Ἐχειροκροτοῦντο δὲ ὁ γλυκύτατος Δομάσκος — Ρωμαῖος — καὶ ἡ περιπαθεστάτη Λεκατσά — Ἰουλιέττα, — ἰδίως εἰς τὴν θαυμασίαν σκηνὴν τοῦ ἐξώστου, ὅταν ὁ Ρωμαῖος ἀπήγγελλε τοὺς ἀμιμήτως μεταφρασμένου; ἀπὸ τὸν Βικέλαν στίχους:

Δύο ἀστέρια τ' οὐρανοῦ τὰ ὠραιότερά του
θέλουν στὴ γῆ νὰ καταβοῦν καὶ ὡς ποῦ νὰ γυρίσουν
παρακαλοῦν τὰ μάτια τῆς στοὺς οὐρανοὺς νὰ λάμπουν !
Κι' ἂν πᾶν ἐκεῖ ; Κι' ἂν κάτταιβοῦν στὸ μέτωπό τῆς τ' ἄστρα ;
λάμπεις τοῦ προσώπου τῆς θὰ τὰ θαμπώσῃ τ' ἄστρα
καθὼς ὁ ἥλιος λύχνον φῶς, κι' ἀπάνω στὸν αἰθέρα
θὰ χύνετ' ἀπ' τὰ μάτια τῆς ὀλόφωτο ποτάμι
ποῦ τὰ πουλιά νὰ κελαδοῦν σὰ νὰ μὴν ἦταν νύχτα !

Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ τετάρτη καὶ παρῆλθε καὶ ἡ πέμπτη πράξις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχα μέρος. Ἄλλὰ τί τὰ θέλετε. Τύφλα νόχη ὁ Σαιξσπῆρος, διότι ἐπλασε πολὺ γελοῖα τὸν ρόλον αὐτὸν — τὸ λέγω μὲ ὄλην μου τὴν σοβαρότητα — ὥστε νὰ μὲ ἐξευτελίξῃ, διότι τὸν ἐπαιζα. Ὁ Πάρις εἶνε ἀπὸ τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέτας, ἀλλὰ δὲν στέκει καθόλου καλὰ εἰς τὴν σκηνήν. Τὸν συνιστῶ εἰς τοὺς κριτικούς ὡς ἐν ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ Σαιξσπῆρου. Ἐνας δὲ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐκινδύνευα νὰ ἀποτύχω εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ἦτο ἡ ἀθλία ὑπόκρισις ἐνὸς ἀνδρῶν ἠθοποιῶν ἐκ Μακεδονίας καταγομένου, οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο τὸν πενθερὸν καὶ τὴν πενθερὰν μου, τὸν Καπουλέτον καὶ τὴν Καπουλέταιναν, δηλαδὴ τοὺς γονεῖς τῆς Ἰουλιέτας. Διότι ἠκούετο ἕξαφνα ὁ Καπουλέτος νὰ λέγῃ :

Σκορπίζω ἄνθη, ἄνθος μου, στήν νεκρικὴν σου κλίνην.
Ἄλλοίμονον ! Μὲ χῶματα στρωμένην καὶ μὲ πέτρες !
Τὲς νύκτες μὲ ροδόσταμα ἐγὼ θα τὴν ραντίζω
κι' ἂν λείψῃ τὸ ροδόσταμα θάχῃς τὰ δάκρυά μου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων αὐτῶν ἐμονομάχουν μὲ τὸν Ρωμαῖον καὶ ἐξηπλωνόμην εἰς τὰς σανίδας σκοτωμένος ἐπὶ ἓνα τέταρτον ! Σημειώσατε ὅμως, ὅτι ἐγὼ εἶχα πάρει πολὺ ἀκέρ τὸ ζήτημα καὶ μὲ ἐπιαναν τὰ δαιμόνια ὅταν ἤκουον κρίσιν ὅχι κολακευτικὴν.

Ὁ «Ρωμαῖος» ἐπαίχθη τέσσαρας φορές κατὰ συνέχειαν (!) εἰς τὸ «Ἀθήναιον». Τέσσαρες βραδυὲς ὑφιστάμην τὸ ἴδιον μαρτύριον. Οἱ τραγικοὶ δὲ ἐκεῖνοι περισπασμοὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἰουλιέτας, οἱ ὁποῖοι ὅσον καὶ ἂν ὑπεκρινόμην, δὲν μὲ ἐγλύγωνον ἀπὸ τὰ δάκρυα, μοῦ ἐκόστισαν τόσον πολὺ, ὥστε μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν εἶχα καταντήτει... σωστὸς τσίρος!

Καὶ μία λεπτομέρεια.

— Ἰλα ἰδῶ πιδί μου κὶ γαμβρέ μου.
Ἦ τὸ ἄλλο.

— Ἰνὶ ντροπῇ. Νὰ φέριτι τὴν Ἰουλιέταν ἐξου ! Ἦρθ' οὐ γαμπρος !

Ἄλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἡ Καπουλέταινα, ἐκ Μακεδονίας ἐπίσης καταγομένη δὲν εἶχε καλλιτέραν προφορὰν !

Ἄν θέλετε τώρα νὰ ἀκούσητε καὶ τὰς κρίσεις πολλῶν φίλων μου θεατῶν διὰ τὴν ὑπόκρισίν μου ἀκούσατέ τας ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου. Ὁ ἓνας μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶχα στραβά πόδια, ὁ ἄλλος ὅτι ἐφοροῦσα γάντια τρομερῶς μεγάλα — καὶ ἦσαν πράγματι τὰ γάντια ἐνὸς συνταγματάρχου — ὁ ἄλλος ὅτι ἤμουν ξύλινος εἰς τὴν σκηνήν, κτλ. Ὅλοι ὅμως σχεδὸν μοῦ εἶπον ὅτι εἶχα πολὺ ὠραίαν ἀπαγγελίαν, καὶ πολλοὶ ὅτι ἐδάκρυσαν (!) ὅταν μὲ ἤκουον νὰ ἀπαγγέλλω τοὺς στίχους ἐκεῖνους γονατιστὸς εἰς τὸν τάφον τῆς Ἰουλιέτας :

Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἤμουν ἠθοποιός, εἶνε ὅτι ἐπὶ τῆς σκηνῆς πάντοτε... ἐπεινοῦσα !

* *
Ἐνα βράδῃ ἐπαίξαμεν τὸν «Ρωμαῖον» καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ. Μετὰ τὴν παράστασιν ἐξηντηλημένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ὑποκρίσεως ἐμπῆκα εἰς ἐν ἀμάξι, μαζὺ μὲ τὸν φίλον μου τὸν ἐρασιτέχνην Μπεμβόλιον μὲ τὸν ὑποβολέα καὶ μὲ τὸν... θυρωρόν, καὶ ἐκάμαμεν ἓνα περίπατον ἕως τὸ Φάληρον. Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν, ἐκνευρισμένοι ἡμεῖς οἱ δύο ἀπὸ τὰς συγκινήσεις ποῦ ὑπέστημεν εἰς τὴν σκηνήν. Ἡ θάλασσα ἐκοιμᾶτο βαθύτατα. Ἐπλησίαζε ἡ 4η ὥρα τῆς πρωίας καὶ ἡ αὐγὴ ἔχυνεν εἰς τὸν Ἀττικὸν ὀρίζοντα τὴν

γλύκαν τῶν ἀπεριγράπτων χρωμάτων της. Καί ἐνῶ ἐγλυκοχάραζε καί ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαῦ·α βουὰ ἐχάνετο τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο κροκόλευκον χαμόγελον, καί ἐμηκύνοντο αἱ βαθυρόδινοι λωρίδες εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ φίλος μου μόλις μὲ διέκρινεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς αὐγῆς ἔσπασε κάτι γέλοια ποῦ μ' ἐτρόμαξε.

— Γιατί γελᾷς ; Τὸν ἠρώτησα.

— Χά ! χά ! χά ! "Ἐχεις ἀφήσει ὅλο τὸ κοκκινάδι στὸ μούτρο σου !

Τὸ ἐπίστευσα, διότι πάντοτε ἐληθμονοῦσα νὰ βγάλω τὴν ἐρυθρὰν παιπαλίην ἀπὸ τὸ μούτρο μου. Μετ' ὀλίγον ὁμως τοῦ ἀπήνητησα.

— Εὐτύχημα εἶνε. Τὸ θέλω γιὰ νὰ φαίνωμαι τουλάχιστον ὅτι ντρέπομαι ποῦ ἀνέβηκα εἰς τὴν σκηνήν !

ΖΑΧΑΡΙΑΣ Λ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Η ΚΟΡΗ...

Διαβαίνει ἡ κόρη ἡ λιγερὴ στὴν ἐρημιὰ καὶ πάει,
 Κ' οἱ λιγαριῆς κ' οἱ ἀγράμπελες ποῦ ἀνθοῦν στὴν στράτα πλάϊ
 — "Ἐλα, τῆς κράζουν, λιγερὴ, τὰ ὀλόδροσά σου νιάτα
 Ν' ἀδερφωθοῦν μὲ τὰνθια μας τὰ μωσκομυρουδάτα.
 Κ' ἡ κόρη τρέχει χαρωπὴ καὶ τοὺς ἀνθοὺς θερίζει
 Κι' ὀλόμορφα τὰ στήθη της καὶ τὰ μαλλιά στολίζει

Διαβαίνει ἡ κόρη ἡ λιγερὴ μὲ τὰνθη στολισμένη,
 Καὶ μέσ' στὰ δάση ποῦ περνᾷ, νεράϊδα ζηλεμένη,
 — Κ' ἐμένα τὸ νεράκι μου τῆς τραγουδάει κ' ἡ βρύση
 Τὰ δυὸ ροδοχειλάκια σου προσμένει νὰ δροσίση.
 Καὶ τρέχει ἡ κόρη ἡ λιγερὴ καὶ διψασμένη πίνει,
 Πίνει ἀπ' τ' ὀλόχιονο νερὸ ποῦ ἐκεῖ ἡ βρυσούλα χύνει

Διαβαίνει ἡ κόρη ἡ λιγερὴ μὲ νάζι, μὲ καμάρι,
 Καὶ καθὼς βλέπουν τὰ πουλιὰ τέτοια ὁμορφιά καὶ χάρι
 Σκορκιοῦνται γύρω της τρελλὰ μὲ χίλια τραγουδάκια,
 Μὲ χίλια ἀγάπης τρυφερὰ κι' ὀλόγλυκα ἀγάκια.
 Καὶ μαγεμένη ἡ λιγερὴ γροικάει ὀλόγυρὰ της
 Ποῦ ἠρωτεμένα τὰ πουλιὰ λαλοῦν στὸ πέρασμά της.

Διαβαίνει ἡ κόρη ἢ λιγερὴ ὅλη ὁμορφιά καὶ κάλλη
 Κ' ἕνας τρελλὸς τραγουδιστὴς γλυκὰ κι' αὐτὸς τῆς ψάλλει·
 Μὲ τραγουδάκια ὅλο καθμὸ καὶ μὲ τὸν ταμπούρῃ του
 Τὰ ζηλεμέγα νιάτα τῆς καὶ τὸν τρελλὸ ἔρωτά του.
 Μὰ ἀκούει καὶ τὸν τραγουδιστὴ ἢ κόρη ποῦ διαβαίνει
 Κι' οὔτε γυρίζει τὰ τὸν ὄψι, μὰ πάει καμαρωμένη ..

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Ο ΠΑΠΑΣ

Αἰδεσιμώτατοι! Συγχωρήσατέ με τὸν ἀμαρτωλὸν νὰ σᾶς τὰ ψάλω καὶ ἐγὼ λιγάκι πρὶν με ψάλετε. Βεβαιωθήτε ὅτι οὐδεμία κακὴ πρόθεσις ὑποβάλλει τοῦτο, οὐδ' ὀργή, διότι οὐδὲν κακὸν μοῦ ἐκάμετε ἀφοῦ ἀκόμη δὲν με ἐνυμφεύσατε. Διατί λοιπὸν νὰ θέλω τὸ κακὸν σας; Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶμαι καὶ παπᾶς, καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι μόνον ἀὸ παπᾶς τοῦ παπᾶ καλὸ δὲν θέλει». Περὶ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἐγράφησαν πολλά, περὶ τοῦ λέγονται καὶ ἄδονται πάμπολλα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἦναι γραμμένα. Δυστυχῶς ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ σου· βλέπεις ὅτι... ἂν ἦσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς».

Διατί

ὅταν περνᾷ πρῶτὴ παπᾶς ἀπὸ οἰανδήποτε συνοικίαν νομίζετε ὅτι διέρχεται χολέρα ἢ πκνούκλα. Ἄλλος ξαναγυρίζει σπῆτί του, ἄλλος πτύει... τὰ γένεια του καὶ ἄλλος τὸν ἐξορκίζει διὰ χειρονομίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι ὁ παπᾶς θεωρεῖται γουρσοῦλης. Πρωτοεῖδες παπᾶ τὸ πρῶτ; Ἡ τσακίσης τὸ πόδι σου Καὶ κατ'ἀναλογία θὰ βγάλῃς τὸ 'μάτι σου ἂν 'δῆς ἄρχιμα δρίτη, ἢ θὰ μείνῃς

ἀπόπληκτος, ἂν συναντήσης δεσπότη. Τὸν βλέπεις ξυπνητὸς καὶ ὀ. Τὸν βλέπεις εἰς τὸν ὕπνο σου χειρότερα. Ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ ἴλοφάνερος. Διατί; Ἄπλοῦστατον· διότι φαίνεται ἐκ τῶν λογίων γνωμικῶν καὶ ἀτημάτων τοῦ λαοῦ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε (ἐννοεῖται ὅτι ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν εὐτυχῶς σήμερον πολλὰ ἐξαιρέσεις) ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ὡς παπᾶς καὶ ὡς ἀνθρώπος. Ὡστε τώρα εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ματαιῶς ἠθέλην ἀναζητήσῃ ἐν τῷ οὐρανῷ συγγενεῖς, ἀφοῦ εἶναι τὸ «παπᾶ παιδί διαβόλου ἐγγόνι» οὔτε πρέπει νὰ συζητῶμεν ἂν εἶναι «παπᾶς ἢ πλᾶ...α...ρ», μολονότι δι' ἐμὲ εἶναι μόνον συζητήσιμον, ὅ,τι εἶδα, δηλ. κατόπιν ἐνὸς γεροῦ ραπίσματος τοῦ δασκάλου μου (ἦταν παπᾶς) «μοῦ ἐφάνηκε ὁ παπᾶς βόδι».

Διότι

ὁ παπᾶς εἶναι γένος ἀρσενικοῦ διαφέρων ἀπὸ τοῦ γένους του κατὰ τὰ μακρυὰ ράτα καὶ ὁμοιάζων πρὸς τὸ θῆλυ κατὰ τὰ μακρυὰ μαλλιά. . καὶ λίγη γυνῶς. Τὸν φέρει εἰς τὸν κόσμον ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογία: «Καὶ παπᾶς ἐγένεε Κώστα;— Ἔτσι τὰ 'φερ' ἢ κατάρα». Εἶναι ὃν τῶν ἀ-

πολαύσεων διακρινόμενον ἐπὶ βραχάτιω, πολυφαγία καὶ καλοφαγία, νηστεῦον διαρκῶς, διαρκῶς τρώγον ἀδιακρίτως κρέας καὶ ψάρια, τὰ ὅποια μεταβάλλει δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων εἰς σαρκοστιανά. Δι' αὐτὸ «ὁ τεμπέλης κί' ὁ φαγάς ἄλλο δὲν μένει παρὰ νὰ γενῆ παπᾶς».

Ὁ λαὸς ἀποστρέφεται τὴν παπᾶ, καὶ διότι εἶναι διαρκῶς ὡς βδέλλα κολλημένος στὸ πουργί του καὶ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, διότι «ὁ παπᾶς τρώγει ζωντανούς καὶ πεθαιμένους». Ἀληθέστατον. Οὐδὲν σᾶς συμβαίνει καθ' ὅλον σας τὸν βίον ποῦ ὁ παπᾶς νὰ μὴ ἔχη τὸ χέρι του στὴν τσέπη σας.

Συνελήφθητε, ὄχι ὑπὸ ἀστυφύλακος, ἀλλ' ἐν γαστρί; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι.

Γεννάσθε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Βαπτίζεσθε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Ἀσθενεῖτε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Παντρεύεσθε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Γεννάτε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πεθαίνετε; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Εἰς τὰ νιάμερα; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Εἰς τὰ σαράντα; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πρωτομηνιά; Ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πολλάκις δὲ ἔχει τὸν παπᾶ στὸ σπῆτι ἢ νοικοκυρά σας καὶ χωρὶς νὰ γυρεύη εὐχή, μολονότι τότε τῆς χρειάζεται *διάδασμα* διὰ νὰ τῆς βάλῃ ὄχι παπᾶς, ἀλλ' ὁ Θεὸς γνῶσι.

Ἐπιβεβαιοῦσι πολλὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν κλίσειν του, ὅτι δηλαδὴ πολλάκις εἰσελθὼν ἐκ τῆς θύρας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρο, διὰ νὰ μὴ *χειροτονηθῆ* καὶ δευτέραν φορὰν ἀπὸ ζηλότυτον τινὰ σύζυγον ἢ ἐραστὴν, καὶ ἀφήσας τὰ ῥάσα του, ὄχι βεβαίως εἰς τὸ σπῆτι του, διότι τότε δὲν θὰ εἶχε τόπον τὸ *ἄλλοῦ* εἰς τὴν φράσιν «ἄλλοῦ ὁ παπᾶς κί' ἄλλοῦ τὰ ῥάσα του».

Ἐκτὸς ὁμως τοῦ *ἄλλοῦ* ἔχομεν κα

ἐν ἀκόμῃ καὶ τοῦ τραγουδιστοῦ, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν πρὸς τοὺς ἔρωτας κλίσειν του, ἐὰν ἡ ἐπιστήμη δὲν ψεύδεται βεβαιοῦσα ὅτι τὸ αἷμα, τὰ νεῦρα καὶ τὴν σύσασιν ἐν γένει τοῦ σώματος τῶν γενέων ἔχουσι τὰ τέκνα. Ἄν λοιπὸν εἰς τὴν κόρην ἀρέστων τὰ φρούτα ἀγείνωτα καὶ τὰ σταφύλια ἀγουρίδες φυσικά ὁ μπαμπᾶς-παπᾶς δὲν ἀρέσκειται εἰς τὰ γλυκά. Ἀκούσωμεν καὶ τὸν τραγουδιστὴν αὐτόν.

«Παπαδοπούλα τοῦ πάπα
ἀγάπαμε καὶ μένα.

Αὐτὸ τὸ καὶ σημαίνει τὸ πλῆθος τῶν ἐραστῶν της, διὰ τὸ ὁποῖον πταίει ὁ παπᾶς ἀφοῦ ὁ τραγουδιστὴς προσθέτει.

Γιὰ θὰ σοῦ κάνω τὸν παπᾶ
χωρὶς μαλλιά καὶ γένεια.

Δὲν φαντάζεσθε τὸν κανταδῶρον αὐτόν ἔχοντα ἐξηρητημένον ἀπὸ τὸ *μαρλί* τῆς κιθάρας του ἕνα ψαλίδι καὶ ἕνα ξυράφι; Ἐκτὸς ἂν νομίζετε ὅτι θὰ τὸν μαδήσῃ τὸν *Παπάκη*.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὁμως καὶ μόνος του τὸ ὁμολογεῖ. Ἦκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου γνωστότατον κανταδῶρον, ὅστις καὶ ρασοφορῶν μετέπειτα *ἔψαλλε* τοὺς πόρους του, οἱκοὶ ἐννοεῖται, τῶν ὁποίων ἀφορμὴ ἐγένετο κάποια εὐλογημένη χριστιανὴ καὶ τοὺς ὁποίους ἡ ἀκροτομουθία καὶ φιλομουσία του διεκήρυξε διὰ τοῦ γνωστοῦ ἁμαartos :

Πληγωμένα μου ἔχεις τὰ μέλη
Καὶ τὸ αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας παγώνει

Διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ δευτέρου στίχου δὲν ἐγγυῶμαι, διὰ τὴν τοῦ πρώτου ὁμως δὲν ἀμφιβάλλω κατόπιν τῆς διαβεβαίωσης τοῦ φαρμακοποιοῦ του.

*

Ἀκόμῃ τὸν καταγγέλλει ὁ λαὸς τραγουδιστὰ διὰ τοῦ :

Σήκω Δημήτρω μ' κι' άλλαξε
καὶ βάλε τὰ καλά σου
Θενὰ βαφτίσω ἓνα παιδί
νὰ βγάλω τ' ὄνομα σου.
Τὰ μάτια μοιάζει τοῦ παπᾶ
στὰ φρύδια τοῦ δεσπότη.

Εὐτυχῶς διακόπτει τὴν παραβολὴν ὁ τραγουδιστής, ἄλλως τε θὰ μᾶς ἔλεγε εἰς τί μοιάζει καὶ τοῦ διάκου καὶ τοῦ κανδηλανάπτου, ἀφοῦ ἡ *κουμπάρα* ἦτο ὑπὲρ τῆς συνεργασίας.

Ἀφῆνω τώρα τὰ τραγούδια, ὅσα δὲν γράφονται, ἀλλὰ μόνον λέγονται. Τί ἔκαμε δηλαδή «*Ένας παπᾶς ἀπὸ τὴν Ντάρρα*» καὶ «ὁ παπᾶς ὁ *Λαυρέντιος*».

Καὶ αἱ μεταξὺ τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ σπητιοῦ του σχέσεις δὲν εἶναι φιλικαὶ καθόλου, ἀφοῦ «*λαθεύουνε κι' ἡ παπαδιές*» καὶ ἂν ἦναι «ὁ παπᾶς στοῦ μακαρίτη κι' ἄλλος στοῦ παπᾶ τὸ σπῆτι» ποῦ θὰ 'πῆ ὅτι καὶ ἡ παπαδιὰ τὸν ἀγαπᾶ τὸν παπᾶ *'σὰν τὸ χιόνι στὸ κόρφο*. Ἡ καυμένη ὁμῶς ἔχει

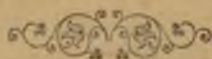
τὴν εὐκρινεῖαν νὰ τὸ φωνάζῃ.
Μιὰ παπαδιὰ στὸν ἀργαλειὸ
τὰ πόδια τῆς κουνάει
Καὶ μὲ τὸ νοῦ τῆς ἔλεγε
καὶ μὲ τὸ λογισμὸ τῆς :
Δὲν τὸν ἐθέλω τὸν παπᾶ
τὸν τράγο μὲ τὰ γένεια,
Μὲν θέλω τὸ βλαχόπουλο
τὸν βλαχοτσόπανάκο.

Καὶ τὸ λέγει ἡ κακομοῖρα ἐνῶ ἔπρεπε νὰ «μὴ τὸ 'πῆ.., οὔτε τοῦ παπᾶ».

*

Ἀλλὰ μήπως ὁ λαὸς καὶ τὸ σπῆτι τοῦ μόνον τὸν ἔχουν στοῦ διαβόλου τὸ κατάστιχο ; "Ὁχι, ἀλλ' ἀφοῦ καλογνωρίζονται «οὐδ' ὁ παπᾶς παπᾶ δὲν θέλει, οὐδ' ὁ διάκος ἄλλο διάκο». Καὶ μ' ὄλην ὁμῶς τὴν πρὸς τὸν παπᾶ ἀποστροφὴν τοῦ παπᾶ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ καὶ αὐτός, διότι καὶ αὐτοῦ «θὰ τοῦ 'πῆ ὁ παπᾶς στ' αὐτὶ καὶ ὁ διάκος στὸ κεφάλι».

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ ΠΕΝΘΕΡΑΝ ΜΟΥ

Γιὰ μένα ὁ καιρὸς περνᾶ κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά Μου
γιὰ σένα στέκετ' ὁ καιρὸς καὶ βάφεις τὰ μαλλιά Σου
κι' ἂν πᾶν ἔτσι τὰ πράγματα νομίζω, Πενθερά Μου
ὅτι, παιδί Σου πρὶν γενῶ, θὲ νὰ γενῶ... μπαμπᾶς Σου.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Ἡ πρώτη μου ἀγάπ' ἦταν ἓνα κοριτσάκι ὡς δεκαπέντε χρονῶ, μελαγχρινουῖλι, μὲ κορμὶ βεργολυγιστό, μὲ μάτια μεγάλα καὶ κρασᾶτα, μ' ἓνα στοματάκι 'ς ἄν τὸ μύγδαλο, μὲ ματιὰ ποῦ σέκανε νὰ ὄνειρεύεσαι «κόσμους ὄνειροφάνταστους ἀγγελικὰ πλασμένους», μὲ χαμόγελο δροσιὰ γιομάτο.

Δεκαπέντε χρόνων θὰ ἤμουνα κ' ἐγὼ ὄντας τὴν πρωτόειδα καὶ δὲ χρειάστηκε νὰν τὴν ἰδῶ δεύτερη φορά γιὰ ν' ἀνάψῃ φλόγα 'ς τὴν καρδιά μου.

Καὶ δὲν ἦτανε παιδιάστικ' ἡ ἀγάπη αὐτῆ. "Ὅσοι ἀγαπήσατε θὰν τὸ καταλάβετε. Τρία ἡμερόνυχτα ἄλλο δὲν εἶχα παρ' αὐτῆ 'ς τὸ νοῦ μου καὶ 'μπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς δὲν ἐκλείσα 'μάτι τῆς τρεῖς αὐτὲς νύχτες. Ἀναδεδυόμουνα 'ς ἄν τὸ σκουληκι 'ς τὸ κρεβάτι μου, 'ξεφώνιζα συχνά-πυκνά τ' ὄνομά της, καυτερὸ τὸ δάκρυ μου ἔβρεχε τὸ προσκέφαλό μου καὶ 'μπόλλικ' ἄχ! τὸ ἐν ἄπάνου 'ς τ' ἄλλο, ἀντὶς γι' ἄχνό, ἔβγανε τὸ γιαγκίνι 'ποῦ βράζε μέσα μου.

Δὲ βίασθηξ' ὅμως καὶ πολὺ τὸ βάσανό μ' αὐτό: τὴν τέταρτ' ἡμέρα 'μπαρκαρίστηκα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τῆς θάλαστας ἡ δροσιὰ κ' ἡ καινούργια ζωὴ ἔπαψαν 'γλήγωρα τὸν πρῶτο μου πόνο, μ' ἔκαμαν νὰ λησμονήσω τὴν πρώτη μου ἀγάπη.

Ὅντας γύρισα πάλι 'ς τὴν πατρίδα, ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, Κυριακῆ, καὶ τ' ἀπόγιομα 'βγήκα 'ς τὸν περίπατο, τὸ πρῶτο κορίτσι π' ἀπάντησα ἦταν ἡ πρώτη μου ἀγάπη... δηλαδὴ 'κείνη 'ποῦ πρώτη μ' ἔκαμε νὰ νιώσω τὴν ἀγάπη, μὰ ἡ πρώτη μ' οὐ ἀγάπη δὲν ἦτανε, γιατί... θὰ ἰδῆτε τὸ γιατί.

Εἶδα 'μπροστά μου κόρη ψηλὴ, παχουλὴ, ἀφράτη, μελαχροινὴ καὶ τώρα, μὲ 'μάτια μεγάλα καὶ κρασᾶτα καὶ μυγδαλόστομη ἀκόμα, μ' ἀπὸ τὸ στόμ' αὐτὸ δὲν ἔβγαине πιά χαμόγελο δροσιᾶτο, μόν' γέλιο καὶ χασκάρισμα γιομάτο 'ξενιασιὰ καὶ κοροϊδιὰ, καὶ τὰ 'μάτια της δὲν εἶχαν πιά 'κείνη τὴν 'ντροπαλὴ καὶ 'ξαστερὴ 'ματιὰ 'ποῦ σοῦ φαινότανε 'ς ἄ νὰ ζητᾶ καὶ νὰ ὑποσκένετ' ἔρωτ' ἀγγελικὸ, ἀλλὰ μοιράζαν γύρω-τριγύρω 'ματιὲς 'ποῦ λεγαν πῶς ἄδικα ζητᾶει κανεὶς 'ς ἄλλον κόσμον τὸν παράδεισο, γιατί ὁ παράδεισος 'βρισκότανε 'ς τὰ πεταχτὰ της στῆθια κ' ἔφτανε ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιὰ της γιὰ νὰ σέ 'μπάσῃ μέσα 'ς αὐτόν.

Τρία ἡμερόνυχτα καὶ τότε δὲν ἐκλείσα 'μάτι, τρία ἡμερόνυχτα 'ς ἄν τὸ σκουληκι ἀναδεδυόμουνα 'ς τὸ στρῶμ' ἀπάνου, τρία ἡμερόνυχτα 'ξεφώνιζα τ' ὄνομά της συντροφισμένο μ' ἄχ! πύρινα, μὰ μῆτε δάκρυ καυτερὸ ἔβρεχε πιά τὸ προσκέφαλό μου, μῆτε τὸ πρῶτο γιαγκίνι ἔννοιωθα νὰ βράζῃ μέσα μου.

Ὅποιος εἶδε οὐρμ' αὐγόσουλο μελωμένο καὶ τ' ὠρέχτηχε, καταλαβαίνει γιατί ἀναδεδυόμουνα 'ς τὸ στρῶμα μου χωρὶς νὰ 'μπορῶ νὰ κλείσω 'μάτι κι ὦρα δὲν ἔφυγ' ἡ εἰκόνά της ἀπ' τὸ νοῦ μου τὰ τρὶ' αὐτὰ ἡμερόνυχτα.

Τὴν εἶδα καὶ τρίτη φορά τὴν πρώτη μου ἀγάπ' ὕστερ' ἀπὸ πεντ' -ἕξι χρόνια, 'παν-

τρεμένη τώρα, 'ς τὸ σπῖτι της ἕνα πρωτὶ. Ἦτανε 'ς τὴν κουζίνα της μὲ τὰ νυχτικὰ της κ' ἔβανε τὸ φαί της. Βγήκε καὶ μὲ δέχτηκε ὅπως 'βρισκότανε—τὰ μανίκι' ἀνασκουμπωμένα, ἡ ποδιὰ τοῦ φουστανιοῦ της σηκωμένα καὶ καρφωμένα 'στὴ μέση της, ἡ νυχτικὰ της πόλλα 'ξεκούμπωτη ὡς τὸ λαιμό· ἦταν ἀχτένιστη, μαυροκακάριαζε 'σὰν ἡλιοκαϊμένο τὸ κορμί της κ' ἦτανε 'σὰν ἀογασμένο, τὰ μάτια της ἦτανε γουθωμένα καὶ μὲ μαῦρα στεφάνια καὶ τὰ χέρια της λυγδωμέν' ἀπὸ τὸ μαγέρεμα· εἶχε γείνει πετσὶ καὶ κόκκαλο· σφούγγιζε μὲ τὸν ἀγκωνά της τὸν ἰδρῶτα της καὶ τὴ μύτη της μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ φουστανιοῦ της.

Ἀκόμα φεύγω.

ΛΑΜΠΗ ΜΟΣΚΟΣ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ μας ἀποφασίζει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀνακτόρων. Φορεῖ λοιπὸν τὴν μεγάλην στολήν του. Ἄλλα καθ' ἣν στιγμὴν εἶνε ἑτοιμος νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου ἢ σύζυγός του τῶ λέγει :

— Μὰ γιατί δὲν ἔβαλες τὸ χρυσὸ τὸ σπαθί σου ;

— Τί λές, καλέ ; τῆς ἀπαντᾷ. Τὸ χρυσὸ σπαθὶ θὰ φορέσω τὴ νύχτα νὰ μοῦ τὸ πάρῃ... κανένας λωποδύτης !

Σκέψις τοῦ Μελαχροينوῦ περὶ τοῦ τηλεγράφου :

— Κύτταξε, ἔλεγε πρὸς φίλον του δεικνύων πρὸς αὐτὸν τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε λάβει, τί ταχὺ πρᾶγμα ποῦ εἶνε ὁ τηλεγράφος ! Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἔρχεται ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ὅμως... τὸ μελάνι του δὲν ἔχει ἀκόμα στεγνώσει !

Μεταξὺ συζύγων.

Ἐκεῖνος τρυφερῶς :

— Ποῦ πάς, Μαρίκα ;

Ἐκεῖνη (πολύφερνος) αὐθαδῶς :

— Θὰ βγῶ ἔξω.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃς ;

— Ὅποτε θέλω.

— Καλὰ, μὰ κύτταξε καυμένη, νὰ μὴν γυρίσῃς...!.. ἀργότερα !

Εἰς ἐσπερίδα.

Ἐρασιτέχνης πιανίστας παίξει ἐλεεινὰ ἕνα κομμάτι τοῦ Γκουνῶ. Ὅταν τελειώσῃ ὄλοι ση-

κῶνονται καὶ τὸν συγχαίρονται, κάποιος δὲ τοῦ σφίγκει τὴν χεῖρα λέγων :

— Σὰς συγχαίρω, συνάδελφε.

— Πῶς, ἔρωτᾷ ὁ ἔρασιτέχνης, εἴθε καὶ σεῖς μουσικός ;

— Ὅχι ! Εἶμαι... γειροπυργος !

Λωποδύτης καλοφορεμένος εἰσέρχεται εἰς χρυσοχοεῖον τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ὁ ὑπαλληλὸς σπεύδει καὶ μὲ χιλίας δύο ὑποκλίσεις τὸν ἔρωτᾷ :

— Τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος ;

— Αὐτὸ ἐδῶ τὸ δαχτυλίδι μὲ τοὺς ἀδάμαντας πόσο ἔχει ;

— Διακόσια φράγκα !

Ὁ λωποδύτης μένει σκεπτικὸς.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἔρωτᾷ ἐκ δευτέρου :

— Θὰ τὸ πάρετε κύριε ;

Καὶ ὁ Λωποδύτης :

— Ὅχι τώρα... Τὸ βράδυ !

Πρὸ τοῦ ἀνεγειρομένου Σταδίου :

— Τί εἶνε αὐτά, κ. Δε-Κάστρε ;

— Μάρμαρα τῆς Πεντέλης.

— Καὶ εἶνε καλὰ ;

— Περίφημα ! Τὰ φέρνουν... ἀπ' τὴν Εὐρώπη !

Ὁ Ἀγαθόπουλος ταξιδεύει διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς. Μέσα εἰς τὸ βαγόνι ὅμως εἶνε τρομερὰ στενοχωρημένος. Εἰς τὸ κάθισμά του κάθηνται τὸ ὄλον ἔξ, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι δὲν εἶνε παρά πέντε μόνον. Κάμνει λοιπὸν τὴν ἐξῆς σκέψιν :

— Τί κουτὸς ποῦ εἶμαι τόση ὥρα ! Ἄπὸ δᾶ